Daniel Glattauer

Con sóng thứ bảy

Nhà xuất bản Phụ nữ

Con Sóng Thứ Bảy

Daniel Galattauer

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

Giới thiệu:
Chương một
Chương hai
Chương ba
Chương bốn
Chương năm
Chương sáu
Chương bảy
Chương tám
Chương chín
Chương mười
Chương mười một
Chương mười hai
Chương mười ba
Chương mười bốn
Chương mười lăm
Chương mười sáu
Chương mười bảy
Chương mười tám
Chương mười chín

Giới thiệu:

"Chú ý. Thay đổi địa chỉ e-mail. Người nhận không nhận thư qua địa chỉ này nữa. Các e-mail gửi vào hộp thư sẽ tự động bị xóa. Khi cần hỗ trợ, đề nghị liên hệ với nhà quản trị mạng".

Cuộc đối thoại tâm giao ngọt ngào, say đắm giữa Chàng và Nàng đột ngột kết thúc lạnh lùng khi gió bấc tràn về. Hàng nghìn, hàng nghìn bức thư của độc giả gửi đến tác giả bày tỏ "sự phẫn nộ" với đoạn kết của Cưỡng cơn gió bấc. Ba năm sau Daniel Glattauer cho ra mắt Con sóng thứ bảy. Cuộc đối thoại tâm giao lại bắt đầu.

"Chuyện chúng mình sẽ tiếp diễn đến đâu ư, Leo? Tiếp tục như cho đến nay. Đến đâu? Chẳng đến đâu cả. Cứ thế tiếp diễn thôi. Anh sống cuộc đời anh. Em sống cuộc đời em. Phần còn lại mình chung sống"

Chương một

3 tuần sau

Chủ đề: Chào

Chào.

10 giây sau

Trả lời:

CHÚ Ý. THAY ĐỔI ĐỊA CHỈ E-MAIL. NGƯỜI NHẬN KHÔNG NHẬN THƯ QUA ĐỊA CHỈ NÀY NỮA. CÁC E-MAIL GỬI VÀO HỘP THƯ SẼ TỰ ĐỘNG BỊ XÓA. KHI CẦN HỖ TRỢ, ĐỀ NGHỊ LIÊN HỆ VỚI NHÀ QUẢN TRỊ MẠNG.

Nửa năm sau

Chủ đề:

Chào!

10 giây sau

Trả lời:

CHÚ Ý. THAY ĐỔI ĐỊA CHỈ E-MAIL. NGƯỜI NHẬN KHÔNG NHẬN THƯ QUA ĐỊA CHỈ NÀY NỮA. CÁC E-MAIL GỬI VÀO HỘP THƯ SẼ TỰ ĐỘNG BỊ XÓA. KHI CẦN HỖ TRỢ, ĐỀ NGHỊ LIÊN HỆ VỚI NHÀ QUẢN TRỊ MẠNG.

30 giây sau

Trả lời:

Đùa gì mà dai quá thế?

10 giây sau

Trả lời:

CHÚ Ý. THAY ĐỔI ĐỊA CHỈ E-MAIL. NGƯỜI NHẬN KHÔNG NHẬN THƯ QUA ĐỊA CHỈ NÀY NỮA. CÁC E-MAIL GỬI VÀO HỘP THƯ SẼ TỰ ĐỘNG BỊ XÓA. KHI CẦN HỖ TRỢ, ĐỀ NGHỊ LIÊN HỆ VỚI NHÀ QUẢN TRỊ MẠNG.

3 ngày sau

Chủ đề: Xin thông tin

Kính chào nhà quản trị mạng. Ông có khỏe không? Tháng Ba lạnh quá, phải không? Nhưng sau một

mùa đông ấm áp thì ta không được phép phàn nàn, tôi nghĩ thế. À, nhân dịp này tôi muốn hỏi xin một thông tin. Chúng ta có cùng một người quen. Anh ấy tên là Leo Leike. Tiếc là tôi bị mất địa chỉ e-mail mới của anh ấy. Xin ông thông cảm, và nếu được…

Cám ơn.

Xin gửi lời chào thân mật tới thế giới ảo. Emmi Rothner.

10 giây sau

Trả lời:

CHÚ Ý. THAY ĐỔI ĐỊA CHỈ E-MAIL. NGƯỜI NHẬN KHÔNG NHẬN THƯ QUA ĐỊA CHỈ NÀY NỮA. CÁC E-MAIL GỬI VÀO HỘP THƯ SẼ TỰ ĐỘNG BỊ XÓA. KHI CẦN HỖ TRỢ, ĐỀ NGHỊ LIÊN HỆ VỚI NHÀ QUẢN TRỊ MẠNG.

30 giây sau

Trả lời:

Cho phép tôi được phê phán một cách nhẹ nhàng nhé? Ông cứ lặp đi lặp lại mãi vở cũ. Chúc ông một buổi trực đêm dễ chịu. Emmi Rothner.

10 giây sau

Trả lời:

CHÚ Ý. THAY ĐỔI ĐỊA CHỈ E-MAIL. NGƯỜI NHẬN KHÔNG NHẬN THƯ QUA ĐỊA CHỈ NÀY NỮA. CÁC E-MAIL GỬI VÀO HỘP THƯ SẼ TỰ ĐỘNG BỊ XÓA. KHI CẦN HỖ TRỢ, ĐỀ NGHỊ LIÊN HỆ VỚI NHÀ QUẢN TRỊ MẠNG.

4 ngày sau

Chủ đề: Xin hỏi ba câu thôi

Thưa nhà quản trị mạng, nói thẳng nhé: tôi đang trong hoạn nạn. Tôi cần địa chỉ hiện tại của "người sử dụng" Leo Leike, tôi cần thực sự! Tôi có ba câu hỏi cấp thiết gửi đến anh ấy: 1) anh ấy còn sống không? 2) anh ấy còn sống ở Boston không? 3) anh ấy đã có mối quan hệ e-mail nào mới chưa? Nếu 1) đúng thì tôi sẽ châm chước cho 2). Nhưng 3) thì tôi không bao giờ có thể tha lỗi cho anh ta được.

Trong nửa năm qua anh ấy được phép thử nối lại thêm 15 lần với Marlene, mỗi ngày một lần gọi cô ấy bay đến Boston. Được phép đêm nào cũng vạ vật tại các quán bar bọc gấm hạ cấp, sáng nào cũng tỉnh dậy giữa hai bầu vú cứng như bê tông của một nàng ca ve quê mùa đã được dao kéo trợ giúp cho giống Barbie. Được phép thành hôn ba lần và mỗi lần vớ được một lũ sinh ba loại ba trứng. Duy chỉ một điều cấm kỵ: KHÔNG ĐƯỢC MÊ MỘT NGƯỜI PHỤ NỮ NÀO KHÁC QUA THƯ TỪ MÀ CHƯA BAO GIỜ THẤY MẶT. Tuyệt đối cấm! Sự kiện này chỉ được diễn ra một lần thôi. Tôi cần được biết chắc để tương đối gọi là có thể ăn ngon ngủ yên. Ở đây dạo này liên tục có gió bấc. Nhà quản trị mạng thân mến, tôi có thể sơ sơ hình dung ra câu trả lời của ông. Dù vậy tôi vẫn muốn xin ông

hãy cố nhảy qua được bóng mình và chuyển hộ tôi cho Leo Leike thông điệp này, vì nhất định ông có liên lạc chặt chẽ với anh ấy. Và nhờ ông nói với anh ấy là nên trả lời một câu đi. Được không ạ! Sau đó ông sẽ thanh thản hơn đấy. Thế nhé, bây giờ cho ông đọc tiếp bài cầu kinh. Thân ái, Emmi Rothner.

10 giây sau

Trả lời:

CHÚ Ý. THAY ĐỔI ĐỊA CHỈ E-MAIL. NGƯỜI NHẬN KHÔNG NHẬN THƯ QUA ĐỊA CHỈ NÀY NỮA. CÁC E-MAIL GỬI VÀO HỘP THƯ SẼ TỰ ĐỘNG BỊ XÓA. KHI CẦN HỖ TRỢ, ĐỀ NGHỊ LIÊN HỆ VỚI NHÀ QUẢN TRỊ MẠNG.

3 tháng rưỡi sau

Chủ đề: Đề nghị chuyển tiếp

Chào Leo, anh mới có người thuê nhà ở tầng thượng 15 hả? Em cảnh báo anh, nếu anh hiện ở Boston. Đừng ngạc nhiên khi đọc biên lai tiền điện nhé. Người ta để đèn sáng suốt đêm. Chúc anh một ngày đẹp. Chúc anh sống khỏe. Emmi.

2 phút sau

Chủ đề:

Có ai ở nhà không?

1 phút sau

Chủ đề:

Cốc cốc, ông quản trị mạng ơi, ông đâu rồi?

1 phút sau

Chủ đề:

Liệu tôi đã phải lo sợ, hay vẫn được phép hy vọng đây?

11 tiếng sau

Chủ đề: Từ Boston quay về

Emmi thân mến, linh cảm của em đáng kinh ngạc. Anh về đây chưa được một tuần. Về chuyện tiền điện, chính anh dùng đấy. Emmi, anh chúc em, hừm, chúc em gì đây sau một thời gian lâu như vậy? Nói gì cũng sáo mòn lắm. Tối nhất là, kể cả khi bị sớm mất 5 tháng: chúc một lễ Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt lành. Anh hy vọng là em khỏe, ít nhất là khỏe gấp đôi anh. Tạm biệt, Leo.

Hôm sau

Chủ đề: Ơ hay!

Cái gì thế? Cái gì thế? Và nếu có gì xảy ra, bất kể đó là gì, thì cái gì đó lại đã qua rồi sao? Không thể tin nổi.

E.

Hôm sau

Chủ đề: Không hiểu nổi

Leo, Leo, anh đã thành một người khác rồi sao? Boston đã hóa anh thành cái gì vậy?

E.

Hôm sau

Chủ đề: Chấm hết

Leo thân mến, cảm giác anh tồn tại từ năm ngày nay đối với em còn tệ hại hơn mọi cảm giác mà anh từng đưa lại cho em, nhờ anh mà em mới biết cảm giác tệ hại có thể tệ hại đến mức nào (và cả cảm giác tuyệt vời có thể tuyệt vời đến mức nào). Nhưng cảm giác này thì em chưa biết: em đã làm anh ngán. Anh từ Boston quay về, kích hoạt Outlook, tận hưởng cảnh tái chiếm quê hương bằng thư từ. Vậy mà đã có mấy e-mail rách việc của các cô gái cắt báo nhầm địa chỉ lọt vào. Cơ sở cho những cuộc phiêu lưu tinh thần mới với các cô gái ẩn danh, biết đâu cả một cô đã có chồng trong số đó. Và thế là: trời ạ, một cô Emmi Rothner cũng viết. Cái tên này anh thấy khá quen quen. Có phải đó là cô nàng mà anh đã từng có lần suýt thành công khi dùng nghệ thuật viết lách của một tay mẹ mìn có học trong thế giới ảo để dụ được lên giường, và nàng đã lấy đà nhảy vào vòng tay anh rồi không nhỉ? Vậy mà trong phản xạ cuối cùng của lý trí, nàng đã lui lại một bước định mệnh để vượt khỏi tay anh, để tránh anh, để loạng choạng sượt qua cách người anh đúng một sợi tóc. Giờ thì, sau khi chín tháng rưỡi trôi qua, anh đã quên bẵng cả cô nàng này lẫn nỗi giận hờn nọ. Đúng lúc ấy thì nàng đột ngột xuất đầu lộ diện trong hộp thư của anh. Anh chúc nàng – anh vui tính quá, ôi Leo, hệt những quãng thời gian phong độ nhất của anh – giữa những ngày hè nóng như thiêu, anh chúc nàng một lễ Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới tốt lành. Rồi vẫy tay từ biệt! Nàng đã được ban một dịp may. Giờ thì đến lượt các nàng khác. Nàng chỉ những nhiễu, chỉ quấy rầy mà thôi. Tốt nhất là lờ đi, đúng không, Leo? Nàng sẽ tự chấm dứt thôi. Nàng chấm dứt rồi đấy. Nàng chấm dứt rồi, xin hứa!

TB: Anh hy vọng "ít nhất là em khỏe gấp đôi anh"? Leo, tiếc thay, em không rõ anh khỏe đến mức nào, tuy nhiên để mong ít nhất được khỏe gấp đôi anh thì em yếu ít nhất gấp mười. Nhưng đó không phải điều để anh bận tâm. Emmi.

TB 2: Cám ơn anh đã lắng nghe em một lần nữa. Bây giờ anh lại đẩy nhà quản trị mạng dễ thương ra tiếp em được rồi. Ít nhất thì cũng có thể thoải mái hàn huyên với ông ta về thời tiết.

1 tiếng sau

Trả lời:

Emmi thân mến, lẽ ra anh không nên viết trả lời mới phải. Giờ thì (lại một lần nữa) anh làm em đau, đó là điều anh không hề muốn. ANH KHÔNG BAO GIỜ NGÁN EM. Em thừa biết. Mà chính anh phải ngán anh, vì em là một phần trong anh. Anh luôn luôn mang em trong người, xuyên suốt mọi lục địa và thế giới cảm xúc, như một hình hài mơ ước, như ảo tưởng của sự hoàn hảo, như khái niệm cao cả nhất về tình yêu. Vì thế em đã bên anh gần mười tháng ở Boston, và vì thế em đã cùng anh quay về nhà. Nhưng, Emmi, cuộc sống ngoài đời thực của anh đã tiến xa thêm trong thời gian ấy, nó phải tiến xa thêm. Hiện tại anh đang có một kế hoạch riêng. Ở Boston anh đã làm quen một người. Còn quá sớm để nói về, em biết ý anh rồi đấy, nói về chuyện ấy. Nhưng bọn anh muốn thử với nhau. Người ta hứa tạo cho cô ấy một công việc ở đây, có thể cô ấy sẽ chuyển về đây sống. Trong cái đêm kinh hoàng, khi "cuộc gặp mặt đầu tiên và cuối cùng" của chúng ta bất thành một các thảm hại ấy, anh đã chấn dứt quan hệ ảo của chúng ta một cách tàn bạo. Em đã, ngay cả khi cho đến phút cuối cùng em vẫn không chịu nhận ra sự thật, em đã hạ một quyết định, còn anh thì hỗ trợ em thực thi quyết định đó. Anh không rõ tình hình giữa em và Bernhard, giữa em và gia đình ra sao. Anh cũng không hề muốn biết, vì chuyện đó không liên quan gì đến hai chúng mình. Đối với anh, quãng lặng dài dằng dặc ấy rất cần thiết. (Chính ra anh không bao giờ được phép chấm dứt mới phải). Nó cần thiết để giữ trọn trải nghiệm độc nhất vô nhị của hai chúng mình, để bảo tồn cuộc không-gặp-mặt thắm thiết, tin cẩn và sâu nặng của chúng ta đến tận cuối đời. Anh và em đã đẩy nó lên cao trào. Tiếp nữa thì hết đường rồi. Không có sự kết nối, cũng không thể có và càng không thể có sau gần mười tháng trời. Anh xin em hãy nhìn sự việc đúng như thế, Emmi! Ta hãy trân trọng những gì từng xảy ra. Và hãy giữ nguyên nó như vậy, nếu không muốn hủy hoại đi. Leo của em.

10 phút sau

Trả lời:

Leo, một tác phẩm hoành tráng, một đại tiệc tưng bừng, anh chỉ cần vài bước lấy đà để đạt phong độ tối đa! – "Emmi, em là ảo tưởng của sự hoàn hảo, nhưng anh không muốn dây dưa với em làm gì nữa". Hiểu rồi. Hiểu rồi. Mai tiếp nhé. Xin lỗi là em không tránh cho anh điều đó được. Chúc anh ngủ ngon. A.t.c.s.h.h. của anh.

Hôm sau

Chủ đề: Kết thúc xứng tầm

Được mà, em trân trọng những gì từng xảy ra. Em giữ nguyên nó như vậy. Em không hủy hoại gì cả. Em tôn trọng lập trường của anh, hỡi Leo người bạn viết thư ngày xưa thân mến, Leo Leike "tiếp-nữa-thì-hết-đường-rồi". Em chấp nhận hài lòng rằng anh muốn giữ em và "chuyện giữa chúng ta" trong hồi ức đẹp. Để được là một "ảo tưởng của sự hoàn hảo" thì em cảm thấy mình còn tương đối kém hoàn hảo và bị vắt kiệt mọi ảo tưởng, nhưng chả gì thì em cũng được là "khái niệm cao cả nhất về tình yêu" của anh, dù rõ ràng là thuộc về một hành tinh khác. Vì với Cindy người Boston – chắc chắn cô đó tên là Cindy, em hình dung rõ cô ấy trước mắt, nghe cô ấy thì thào vào tai anh "I'm Cindy", hi hi, "but you can call me Cinderella", hi hi, hi hi – ý em là với Cindy có thể khó tìm ra khái niệm cao cả vô song về tình yêu, bù lại thì đó sẽ là khái niệm hiển hiện trước mắt. Anh sẽ tìm thấy và nhất là sẽ trải nghiệm được khái niệm đó. Để lập sự cân bằng tự nhiên giữa thể xác và tinh thần, anh mang em theo người "như một hình hài mơ ước", và dĩ nhiên là em hoàn toàn thông cảm là anh phải chú ý để em không quá nặng cho anh, kẻo anh sụn lưng vì cái hình hài mơ ước ấy thì chết.

Được thôi, Leo, em sẽ không gây nặng nề cho "chúng ta", không gây nặng nề cho anh, em sẽ tự bớt nặng đi, em chấm dứt đây, em rút chân khỏi cuộc đời anh. (Sắp tới!) em sẽ không viết e-mail nào cho anh nữa. Em xin hứa.

"Hình hài mơ ước" của anh có được phép nói ra một ước nguyện cuối cùng, thực sự cuối cùng không? CHỈ MỘT TIẾNG ĐỒNG HỒ THÔI, một tiếng đồng hồ mặt đối mặt. Hãy tin em, không có phương tiện bảo tồn nào tốt hơn cho trải nghiệm chung của chúng ta từ xưa đến nay đâu. Vì kết thúc hợp lẽ duy nhất của cuộc-không-gặp-mặt thắm thiết là một cuộc-gặp-mặt. Em không đòi hỏi gì ở anh, em không mong đợi gì từ phía anh. Em chỉ cần một lần trong đời nhìn mặt anh, nói với anh và ngửi thấy anh. Em chỉ cần một lần quan sát đôi môi anh tạo ra âm thanh "Emmi" thôi. Em chỉ cần một lần ngắm hàng mi của anh cúi chào em khi màn từ từ hạ.

Leo thân mến, anh nói đúng, chuyện chúng ta không có kết nối đúng nghĩa. Nhưng nó nên có một kết thúc xứng tầm. Em xin anh, em chỉ xin anh làm thế! "Ảo ảnh của sự hoàn hảo" của anh.

3 tiếng sau

Trả lời:

Pamela.

1 phút sau

Trả lời:

???

30 giây sau

Trả lời:

Cô ấy không phải Cindy, mà tên là Pamela. Anh biết, nghe khá tệ. Khi người bố luôn giành được quyền chọn tên cho con gái thì nguy thật. Nhưng cô ấy trông khác hẳn, thật đấy. Chúc ngủ ngon, Emmi. Leo.

40 giây sau

Trả lời:

Leo thân mến, em thích anh thế đấy. Xin anh thứ lỗi cho mấy trò hèn của em. Em thấy mình yếu nhược quá, yếu nhược lắm lắm. Ngủ ngon nhé. Emmi.

Chương hai

Hôm sau

Chủ đề: Thôi được

Ta gặp nhau. Leo.

3 phút sau

Trả lời:

Ba chữ cho một việc! Tuyệt vời, Leo. Ở đâu?

1 tiếng sau

Trả lời:

Ở một tiệm cà phê.

1 phút sau

Trả lời:

Ở một tiệm cà phê có mười lối thoát hiểm và năm cửa sau.

5 phút sau

Trả lời:

Anh đề nghị: Cà phê Huber ở trong khuôn viên hội chợ. Chưa bao giờ và ở đâu mà chúng ta gần nhau đến thế. (Ý anh nói về không gian).

40 giây sau

Trả lời:

Anh sẽ lại cử cô em gái đi trước để thăm dò Emmi chứ?

50 giây sau

Trả lời:

Không, lần này anh đến một mình, trực tiếp và cởi mở đến với em.

3 phút sau

Trả lời:

Leo, sự quả quyết của anh thực ra không hợp bản chất anh và làm em bối rối. Tại sao đột nhiên như vậy? Tại sao anh muốn gặp em?

40 giây sau

Trả lời:

Vì em muốn thế.

30 giây sau

Trả lời:

Và anh muốn xong chuyện càng sớm càng tốt.

2 phút sau

Trả lời:

Vì anh muốn em hết tin rằng anh muốn xong chuyện càng sớm càng tốt.

30 giây sau

Trả lời:

Leo, đừng đánh trống lảng. Anh muốn xong chuyện càng sớm càng tốt.

1 phút sau

Trả lời:

Cả hai chúng ta đều muốn xong chuyện. Chúng ta muốn xong chuyện một cách tốt lành. "Một kết thúc xứng tầm". Theo đúng lời em, Emmi thân mến.

50 giây sau

Trả lời:

Nhưng em không muốn anh đến gặp em chỉ để xong chuyện càng sớm càng tốt. Em không phải là nha sĩ của anh.

90 giây sau

Trả lời:

Mặc dù em thường xuyên khoan trúng dây thần kinh. EMMI, ANH XIN EM! Chúng ta lần này sẽ hoàn tất. Đó là mong muốn mà em vẫn nhấn mạnh, và đó là một mong muốn có lý. Em đã hứa là chúng ta không qua đó hủy hoại cái "chúng ta" của chúng ta. Anh tin vào em và tin vào "chúng ta" của em, tin vào "chúng ta" của anh, và tin vào "chúng ta" của cả hai chúng ta. Chúng ta sẽ gặp nhau, ngồi đối mặt

nhau một tiếng đồng hồ bên bàn cà phê! Bao giờ em có thì giờ? Thứ Bảy? Chủ Nhật? Trưa? Chiều?

3 tiếng sau

Chủ đề:

Anh không được nhận thư trả lời vào hôm nay nữa sao, Emmi? Nếu thế thì chúc em ngủ ngon! (Nếu ngược lại thì cũng chúc em ngủ ngon!).

1 phút sau

Trả lời:

Leo, anh còn cảm giác khi viết cho em? Vì em có cảm giác là anh không có cảm giác nữa. Và cảm giác đó không hề tốt lành.

2 phút sau

Trả lời:

Emmi, anh có trong anh hàng tủ, hàng hòm khổng lồ, đầy những cảm giác về em. Nhưng anh cũng có chìa khóa để mở chúng.

40 giây sau

Trả lời:

Phải chăng chìa khóa đó ngẫu nhiên đến từ Boston và tên là "Pamela"?

50 giây sau

Trả lời:

Không, đây là loại chìa khóa quốc tế và tên là "lý trí".

30 giây sau

Trả lời:

Ở anh nó chỉ xoay theo một chiều thôi. Đó là chiều khóa lại. Và các cảm xúc của anh trong tủ sẽ chết ngạt.

40 giây sau

Trả lời:

Lý trí của anh lúc nào cũng chú ý để cảm xúc có đủ không khí thở.

30 giây sau

Trả lời:

Nhưng nó không được thoát ra ngoài. Nó không bao giờ được tự do cả. Leo, em nói cho anh biết, quỹ cảm xúc của anh bị hạn chế. Anh nên cải thiện đi. Thế nhé, hôm nay em chia tay (do lý trí khuyên bảo) và sẽ suy nghĩ cho thấm những lời mà anh đã nói ra và không nói ra về cuộc gặp mặt sắp tới của chúng ta. Chúc anh ngủ ngon!

20 giây sau

Trả lời:

Ngủ ngon nhé, Emmi!

Hôm sau

Chủ đề: Sát đích

Chào Leo, ta sắp hoàn thành rồi: 14 giờ thứ Bảy em có thể đến chỗ hẹn. Em có nên cho anh biết trông em thế nào, để anh không phải tìm lâu? Hay anh muốn em tìm anh? Ngồi ngán ngẩm ở đâu đó trong đám đông, đọc báo và đợi em chạy lại hỏi? Hỏi kiểu "xin lỗi, ghế này còn trống không ạ? E hèm, ông tình cờ có phải là ông Leo Leike với tủ cảm xúc bị khóa không ạ? Nếu đúng thì tôi là Emmi Rothner, rất vui là rốt cục cũng được làm quen ông. Và… (liếc lên mặt báo)… hôm nay trên thế giới có gì mới mẻ không ạ?"

2 tiếng sau

Chủ đề: Xin lỗi

Leo, tha lỗi cho em bức e-mail vừa rồi. Nó thực là, thực là, thực là…nói chung là không thân thiện lắm. Lẽ ra em phải chịu hình phạt xứng đáng là gặp ông quản trị mạng.

10 phút sau

Trả lời:

Ông quản trị mạng nào vậy?

50 giây sau

Trả lời:

Ôi, anh đừng để tâm. Đó là trò đùa dai giữa em và em. 14 giờ thứ Bảy là tiện cho anh chứ?

1 phút sau

Trả lời:

Thứ Bảy, 14 giờ, được. Chúc em một ngày thứ Tư dễ chịu, Emmi thân!

40 giây sau

Trả lời:

Đại khái cũng đồng nghĩa với: "Emmi thân, thứ Tư này đừng tính đến chuyện nhận được thêm e-mail của Leo nữa nhé".

7 tiếng sau

Chủ đề:

Ít nhất thì anh cũng có ý ấy!

3 tiếng sau

Chủ đề: Hỏi vớ vẩn thôi

Leo, nhà anh vẫn để đèn à? (Anh không cần trả lời. Em chỉ tự hỏi thế thôi. Và khi em tự hỏi em được thì em cũng có thể hỏi anh luôn cho tiện, đúng không?)

3 phút sau

Trả lời:

Để em khỏi bị trả lời sai cho chính mình, Emmi: đúng, anh còn để đèn. Chúc em ngủ ngon.

1 phút sau

Trả lời:

Anh đang làm gì? Chúc ngủ ngon.

50 giây sau

Trả lời:

Anh đang viết. Chúc ngủ ngon.

40 giây sau

Trả lời:

Viết cho ai? Cho Pamela? Chúc ngủ ngon.

30 giây sau

Trả lời:

Viết cho em! Chúc ngủ ngon.

40 giây sau

Trả lời:

Anh viết cho em? Viết gì cho em? Chúc ngủ ngon.

20 giây sau

Trả lời:

Viết "Chúc ngủ ngon".

20 giây sau

Trả lời:

Ra thế, hiểu rồi. Chúc ngủ ngon.

Hôm sau

Chủ đề: Còn hai ngày nữa

Leo thân mến, đây là e-mail cuối cùng mà em gửi cho anh, trước khi anh viết cho em. Em chỉ gửi cho anh để coi như đã báo tin xong. Nếu anh không trả lời nữa thì có nghĩa là 14 giờ ngày kia chúng ta gặp nhau ở tiệm Cà phê hội chợ. Nhất định em sẽ không thảnh thơi đi dạo trong tiệm cà phê với ánh mắt đảo điên tìm Leo. Em sẽ ngồi một bàn xa đám người nhộn nhạo và đợi người đàn ông – người đã từng hai năm liền dùng ngòi bút làm cảm xúc của em lên đỉnh xuống vực trước khi chuyển sang Boston và khóa trái cái tủ thửa riêng để đựng cảm-xúc-Emmi vào đó – tìm đến chỗ em và ngồi xuống ghế, để chúng ta rốt cục chấm dứt cuộc phiêu lưu tinh thần một cách xứng tầm. Do đó, em cảm phiền anh hãy cố gắng nhận ra em. Như đã biết, anh có phương án để lựa chọn. Trong trường hợp anh không còn nhớ em gái anh miêu tả em ra sao, em đưa cho anh vài gợi ý. (Tìiiiiiiinh cờ mà em còn giữ e-mail anh gửi hồi đó). Emmi Một: nhỏ người, tóc sẫm cắt ngắn (trong một năm rưỡi vừa qua có thể đã dài ra), phóng túng, "dùng vẻ ngạo mạn quý phái để che sự lúng túng", đầu ngẩng cao, nét mặt thanh tú, động tác nhanh, hấp tấp, tính khí mạnh mẽ. Emmi Hai: cao lớn, tóc vàng hoe, ngực to, nữ tính, động tác chậm. Emmi Ba: tầm thước, tóc nâu, nhút nhát, sầu muộn. Thế nhé, em nghĩ là anh sẽ tìm được em. Viết trả lời em hay ít nhất hãy sống hai ngày thanh thản, Leo thân mến. Và giữ chìa khóa cho cẩn trọng nhé! Emmi.

10 phút sau

Trả lời:

Emmi thân mến, em đã đơn giản hóa việc giúp anh nhận ra em, có lẽ đơn giản quá mức em muốn. Cuối cùng em đã tiết lộ em là Emmi Một, đúng như anh vẫn phỏng đoán từ xưa. Em muốn biết lý do vì sao không?

1 phút sau

Trả lời:

Tất nhiên! Em yêu nhà tâm lý học nghiệp dư láu táu trong anh, Leo! Nhờ vậy mà người ta có thể cứu sống anh khỏi tình trạng đứng tim, và thậm chí có thể gò ép anh trong cái tủ tuyệt đối hạn chế cảm xúc.

15 phút sau

Trả lời:

Emmi Một thân mến, tìiiiiiiinh cờ mà anh còn giữ các e-mail ngày xưa, hồi chúng ta còn chẩn đoán lẫn nhau từ xa: khi nói đến "Emmi Hai", em đã gạt hết các tính chất mà em gái anh đã gán cho cô ấy như rất tự chủ, tự tin, phớt đời, kín đáo đến hoàn hảo khi quan sát đàn ông, cũng như mấy đặc điểm như chân thon dài, khuôn mặt xinh. Em chỉ chú trọng vạch ra cử động chậm, ngực to (một điểm mà, kể từ khi mình biết nhau, em luôn công kích). Vậy người ta nhận ra rằng em không ưa cô ấy lắm. Tức là cô này không phải em. Tương tự như vậy với "Emmi Ba". Cô này không làm em quan tâm. Buồn cười là em lại nhấn mạnh tính nhút nhát của cô ta, một tính cách hoàn toàn trái ngược với bản chất của em. Và em lờ hẳn đi "màu da lạ", "mắt xếch", "ánh mắt mơ mộng" của cô ta, toàn những khía cạnh mà lẽ ra gây chú ý. Duy nhất "Emmi Một" là được em nhìn nhận một cách xông xênh, Emmi Một thân mến ạ. Em chú trọng chỉ ra mái tóc ngắn sẫm màu của cô ta có thể đã dài thêm, em nhắc lại cô ta "dùng vẻ ngạo mạn quý phái để che sự lúng túng" và "đầu ngẩng cao" cũng như tính khí của cô ta. Em dùng khái niệm "căng thẳng" – những đặc tính mà em không ưa ở chính mình. Có nghĩa là, Emmi Một thân mến, chiều thứ Bảy anh sẽ vui mừng được gặp em với mái tóc ngắn sẫm màu, đầu ngẩng cao và tác phong nhanh nhẹn bên bàn cà phê. Hẹn chóng gặp lại, Leo.

10 phút sau

Trả lời:

Giá mà em biết anh có tâm trạng (hoặc viết lách) phấn khích đến mức nào khi anh cho rằng đã lật tẩy được người khác, thì em đã cố gắng hơn nữa để dễ bị anh lật tẩy hơn, bạn yêu quí ạ. Tuy vậy em cũng muốn cảnh báo anh: bất cứ Emmi nào đều có thể! Có trời mà biết cuộc sống ngoài đời còn bày những trò gì, và nó phản ánh mạnh hay yếu đến mức nào cuộc sống trong này, khi câu chữ đưa ta tới những suy luận khôn cùng. Cũng phải nói thêm là trong hai chúng ta, chính anh mới là người hay công kích phụ nữ ngực to đấy, bạn yêu ạ. Chỉ cần nhắc đến chuyện đó thôi là đã gây ra ở anh một tâm trạng mặc cảm Oedipus. Em khó tìm nổi cách khác để giải thích vì sao anh cứ lăn tăn mãi vụ "ngực to" – nếu em được nói bằng cách ẩn dụ như vậy. Hẹn chóng gặp nhau. Emmi.

5 phút sau

Trả lời:

Ta có thể đem chuyện này ra tranh luận bên bàn cà phê. Có vẻ như đằng nào chúng ta cũng sẽ không nói được gì vượt lên được đề tài "ngực to, ngực nhỏ, có hay không" đâu, bồ ạ, cưng ạ, bồ cưng ạ.

10 phút sau

Trả lời:

Đề nghị loại trừ các đề tài nói chuyện sau đây trong buổi gặp mặt:

1) ngực và toàn bộ các chi tiết khác trên thân thể. (Em không muốn nói đến ngoại hình, vì đằng nào cũng nhìn thấy).

2) "Pam" (và cái tương lai mà cô ấy tưởng tượng ra ở "lục địa châu Âu già cỗi" bên cạnh Leo Leike lãnh cảm).

3) cũng như tất cả các sự vụ nào của Leo Leike mang tính riêng tư và không liên quan đến Emmi.

4) cũng như tất cả các sự vụ nào của Emmi Rothner mang tính riêng tư và không liên quan đến Leo. Trong một tiếng đồng hồ ấy, xin xin xin hãy đừng có gì và ai khác ở đó ngoài hai chúng ta. Ta có thể làm thế được không?

8 phút sau

Trả lời:

Vậy chúng ta sẽ có gì để nói nữa nhỉ? Em có chừa lại nhiều khả năng nữa đâu.

15 phút sau

Trả lời:

Leo, em cho là anh đang dần dần phát hốt lên – trước nỗi sợ tiếp-xúc-với-Emmi kinh niên trong tiềm thức. Vì thế anh ước gì được bám vào đề tài "ngực to", đúng không? Ta sẽ nói chuyện về đề tài gì à? Không quan trọng – đối với em. Ta hãy kể cho nhau chuyện thời thơ ấu. Em sẽ không xét nét hình thức và nội dung những gì anh nói, em chỉ chú ý đến cách anh nói ra thôi. Leo, em muốn THẤY anh nói. Em muốn THẤY anh lắng nghe. Em muốn THẤY anh thở. Rốt cuộc, sau một quãng dài đầy tính ảo gần gũi, thân quen, hứa hẹn, ngăn trở, miên man, đứt đoạn, mãn nguyện, thất vọng, và nay, nó đã đến: một giờ đồng hồ thực sự được THẤY. Không cần gì hơn.

7 phút sau

Trả lời:

Anh hy vọng là em không vỡ mộng. Vì anh không THẤY mình có gì đặc biệt đáng chú ý cả. Cả lúc nói cũng như lúc lắng nghe, lúc thở lại càng không. (Anh đang bị cảm lạnh). Nhưng đây là ý muốn của em, em mong có cuộc gặp này mà.

3 tiếng sau

Chủ đề:??

Anh (lại) nói gì sai thì phải? Chúc em một buổi tối đẹp. Leo.

Hôm sau

Chủ đề: Sợ

Chào Emmi. Đúng thế, anh sợ. Anh sợ cho ý nghĩa mà anh từng có (và có thể phần nào vẫn còn có) đối với em sẽ tan biến đi tức khắc khi em nhìn thấy anh. Vì anh cho rằng đọc những con chữ anh đưa lên màn hình sẽ hay hơn là nhìn mặt anh nói ra những chữ ấy. Có thể em sẽ sốc khi thấy người đã làm em đã phung phí bao suy nghĩ và tình cảm, và đó là những suy nghĩ và tình cảm loại nào. Đó là ý anh khi viết cho em hôm qua: "Nhưng đây là ý muốn của em, em mong có cuộc gặp này mà". Anh hy vọng bây giờ thì em hiểu anh. Nếu em không trả lời nữa: đến mai nhé. Leo.

5 tiếng sau

Trả lời:

Vâng, bây giờ em hiểu anh, quả thật là anh đã thể hiện các suy nghĩ rất hay và mạch lạc. Từ xưa và cho đến tận hôm nay, trong quan hệ của chúng ta anh chỉ toàn chú trọng xem ANH có thể có ý nghĩa nào đối với EM. Bởi anh lấy đó là thước đo ý nghĩa của EM đối với ANH. Nghĩa là: anh là nhiều đối với em thì em là một chút đối với anh. Anh là ít đối với em thì em chả là gì đối với anh. Rõ rồi, trong quan hệ này không nhất thiết em hiện ra bằng xương bằng thịt, anh không nhất thiết phải gặp em, do vậy mà anh cũng chỉ vui thú trong chừng mực nhất định khi bắt buộc phải làm việc đó. Vì, EM thực sự là ai và là gì thì đã và đang chẳng có ý nghĩa gì đối với anh cả. Nhưng, Leo này, về nỗi sợ của anh đối với em đang trên đà tụt xuống vực thẳm từ trước khi chúng ta gặp nhau (ngay cả khi cấu trúc câu này không ổn lắm). Mặt mũi anh trông ra sao cũng thế cả thôi, bồ ạ.

10 phút sau

Trả lời:

Tốt nhất là ta cắt cuộc gặp này đi, bồ nhé.

20 giây sau

Trả lời:

Đúng, ta cắt đi. Tốt hơn cả là anh lại kích hoạt luôn chế độ tự động trả lời thư khi đi nghỉ, bồ nhé.

10 phút sau

Trả lời:

Lỗi anh. Lẽ ra sau Boston anh không bao giờ được trả lời em mới phải.

1 phút sau

Trả lời:

Lỗi em. Lẽ ra em không bao giờ được viết thư cho anh là trên tầng thượng 15 còn để đèn lúc 3 giờ sáng. Đèn nhà anh liên quan gì đến em? À, để anh chớ đánh giá quá cao ý nghĩa của anh đối với em: hôm đó em chỉ ngẫu nhiên đi taxi ngang qua thôi.

2 phút sau

Trả lời:

Tuy đèn nhà anh quả thực chẳng liên quan gì đến em, nhưng anh đánh giá cao ý em muốn anh tiết kiệm điện. Thêm một ý nữa, cho dù chẳng còn ý nghĩa gì nữa đối với tình cảnh của chúng ta: từ trong taxi không thể nhìn thấy đèn sáng hay tối trên tầng thượng 15.

1 phút sau

Trả lời:

Vậy thì đó là một xe buýt hai tầng hay máy bay có cánh quạt. Hoàn toàn vô nghĩa, nhìn từ vị trí hôm nay. Ngủ ngon!

7 tiếng sau

Trả lời:

Nếu em không ngẫu nhiên bay ngang qua nhà anh và tự mắt nhìn thấy: đêm nay trên tầng thượng 15 lại sáng đèn. Anh mất ngủ.

10 phút sau

Chủ đề: Ý nghĩa

Để anh nói cho rõ, Emmi.

1) ý nghĩa của em đối với anh là gì thì ít nhất cũng trọng đại như ý nghĩa của anh đối với em.

2) chính vì em có nhiều ý nghĩa đối với anh nên anh coi trọng việc anh cũng muốn có thật nhiều ý nghĩa đối với em như có thể.

3) giả sử em không có nhiều ý nghĩa đối với anh thì anh sẽ bàng quan về chuyện anh có ý nghĩa gì đối với em.

4) do anh hoàn toàn không bàng quan nên điều đó có nghĩa là em có rất nhiều ý nghĩa đối với anh, nhiều đến mức không thể bàng quan về chuyện anh có ý nghĩa gì đối với em.

5) ước gì em biết được em có ý nghĩa gì đối với anh, khi đó em sẽ hiểu được tại sao anh không muốn đánh mất ý nghĩa của anh đối với em.

6) kết luận Một : rõ ràng em không biết là em có ý nghĩa đối với anh đến mức nào.

7) kết luận Hai: có thể bây giờ em biết.

8) anh mệt. Chúc ngủ ngon.

4 tiếng sau

Trả lời:

Chào Leo. Chưa ai nói điều này với em. Và em cũng không tin rằng đã có ai đó từng nói điều đó với một ai đó. Không chỉ vì người ta không thể trình bày điều đó một lần thứ hai (vòng vèo) đến mức ấy. Mà vì hầu như chẳng có ai đủ khả năng tư duy tình cảm sâu sắc được đến thế. Em vô cùng cám ơn anh. Anh không thể hình dung nổi nó có ý nghĩa ra sao đối với em đâu!!! 14 giờ hôm nay ở tiệm Cà phê hội chợ?

1 tiếng sau

Trả lời:

14 giờ hôm nay ở tiệm Cà phê hội chợ.

1 phút sau

Trả lời:

Nghĩa là còn 4 tiếng 26 phút.

1 phút sau

Trả lời:

25.

1 phút sau

Trả lời:

24.

40 giây sau

Trả lời:

Và lần này em sẽ đến thật!

50 giây sau

Trả lời:

Nhất định rồi. Còn anh?

2 phút sau

Trả lời:

Tất nhiên rồi. Anh sẽ không làm lỡ cú "kết thúc xứng tầm" của chúng ta.

20 phút sau

Trả lời:

Vừa rồi là e-mail cuối cùng của anh?

20 giây sau

Trả lời:

Không. Còn đây là e-mail cuối cùng của em?

30 giây sau

Trả lời:

Cũng không. Anh có hồi hộp không?

20 giây sau

Trả lời:

Có. Em?

25 giây sau

Trả lời:

Có, rất hồi hộp.

30 giây sau

Trả lời:

Em không việc gì phải hồi hộp. Anh là một người khá trung bình, ít tạo cớ cho ai phải hồi hộp khi thấy anh lần đầu.

20 giây sau

Trả lời:

Leo, quá muộn để hạn chế thiệt hại. Vừa rồi là e-mail chót của anh?

30 giây sau

Trả lời:

E-mail áp chót thôi, Emmi thân mến.

40 giây sau

Trả lời:

Còn đây là e-mail chót của em! Lát nữa nhé, Leo thân mến. Hân hạnh đón anh ở xứ lạ của gặp gỡ.

Chương ba

Tối cùng ngày
Chủ đề:
Cám ơn Emmi. Leo.

Sáng sớm hôm sau
Chủ đề:
Không có gì, Leo. Emmi.

12 tiếng sau
Chủ đề: Hôm qua…
…có tệ quá không?

2 tiếng sau
Trả lời:
Sao anh hỏi vậy, Leo? Anh biết hôm qua ra sao chứ. Anh có mặt mà. 67 phút liền, anh hiển hiện ngồi đối diện với "ảo tưởng của sự hoàn hảo" của anh và tối thiểu 54 phút trong đó anh mỉm cười với ảo tưởng ấy. Tốt nhất là em sẽ không bắt đầu đếm những gì anh gói ghém trong nụ cười ấy, vì đó là một chương trình quá phong phú. Gì thì gì, trong đó cũng có một lượng lúng túng đáng kể. Nhưng không, không dở đâu. Hoàn toàn chẳng dở tí nào. Em hy vọng anh đã đỡ đau họng. Như đã nói: ngậm viên bạc hà Isla, tốt nhất là loại hương dâu chua. Và trước khi lên giường nhớ súc họng bằng trà bạc hà. Chúc anh một buổi tối tốt lành. Emmi.

10 phút sau
Trả lời:
"Hoàn toàn chẳng dở tí nào". Mà như thế nào, Emmi yêu quý? Mà như thế nào cơ?

5 phút sau
Trả lời:
Kìa Leo, anh đặt câu hỏi thâm thúy từ bao giờ thế? Trong hai chúng ta, chẳng phải anh là người phụ trách mục trả lời thâm thúy hay sao? Vậy: nếu hôm qua không tệ thì, hôm qua như thế nào, Leo yêu quý? Anh có đủ thì giờ. Chúc anh ngủ ngon. Emmi.

3 phút sau
Trả lời:
Cớ gì mà hai Emmi giống nhau lại viết và nói khác chất giọng nhau đến thế?

50 giây sau

Trả lời:
Nhờ khổ công tập luyện, thưa nhà tâm lý học ngôn ngữ! Giờ thì ngủ ngon nhé, mơ đẹp và thở thông. À: "Cám ơn Emmi" – nghe xoàng quá, Leo yêu quý. Cực xoàng. Quá kém so với trình độ hằng ngày của anh.

Tối hôm sau

Chủ đề: Người lạ

Emmi thân mến, từ một tiếng đồng hồ anh ngồi xóa những mảnh e-mail mà anh định dùng chúng để miêu tả tâm trạng mình lúc anh và em gặp nhau. Anh không tập trung được các ấn tượng của mình vào một mối. Bất cứ anh nói gì về em, tất cả đều nhạt nhẽo, rỗng tuếch, "quá kém so với trình độ hằng ngày của anh". Bây giờ anh thử làm ngược. Anh kể em nghe tâm trạng của EM lúc gặp anh nhé. Cho phép anh một ngoại lệ là sử dụng cách đánh số đầu dòng của em cho dễ nắm nhé:

Bắt đầu:

1) em không hài lòng khi anh đến đó trước em.

2) em ngạc nhiên thấy anh nhận ra em ngay, vì em biết rõ là anh không dự tính đến Emmi "này".

3) em thấy lạ là anh hôn lên má em, tựa như đó là một nghi thức thuộc lòng từ nhiều năm giữa hai chúng ta. (Em không chìa nốt má bên kia, anh hiểu).

4) ngay từ đầu em đã có cảm tưởng là ngồi đối diện với một người lạ, và người này cả quyết mình là Leo Leike, tuy còn nợ không đưa ra chứng minh mình là Leo Leike.

5) người lạ nọ không hề khiến em mất cảm tình. Người ấy nhìn vào mắt em. Người ấy mở miệng và nhanh chóng ngậm lại. Người ấy không kể lể tràng giang đại hải. Người ấy không kinh hoàng khi lâu lâu không ai nói gì. Người ấy không hôi miệng và không bị giật giật lông mày. Người ấy là một đối tác trò chuyện thú vị, không vô duyên, mặc dù giọng khản đặc. Tuy nhiên em vẫn luôn luôn liếc xuống chiếc đồng hồ xinh xắn màu xanh ngọc có may mắn được ôm quanh một khuỷu tay vô cùng thanh tú để hỏi nó, liệu em còn bao nhiêu thì giờ bị bắt buộc phải ngụy tạo sự gần gũi hay nhận được sự gần gũi ngụy tạo, một sự gần gũi không hề mảy may tồn tại trong không gian công cộng. Không có gì ở anh khiến em thấy quen. Không có gì ở anh khiến em thấy thân thuộc. Không có gì ở anh khiến em thấy xúc động. Không có gì ở anh nhắc em nhớ đến ngòi bút Leo. Không có gì trong hộp thư được chuyển tải lên bàn cà phê. Emmi yêu quý, không mong đợi nào của em được thỏa mãn. Và do đó em đã – xét về nhân vật Leo Leike – tương đối, không, nói là "thất vọng" thì hơi quá. Tỉnh ngộ. Tỉnh ngộ thì chính xác hơn. "Thì ra đây chính là người ấy, Leo Leike. Ra thế. Hừm". Bây giờ em nghĩ đại loại thế, đúng không?

1 tiếng sau

Trả lời:
Vâng, Leo, cám ơn được anh khen ngợi. Chiếc đồng hồ xanh ngọc ấy đẹp thật, em đeo nó nhiều năm nay rồi. Em mua nó của một nhà buôn đồ cổ người Serbia ở Leipzig. "Chạy tốt, bà nhìn ngày, bà nhìn đêm, lúc nào cũng giờ đúng", ông ta hứa. Và quả thật: bất kể lúc nào em nhìn đồng hồ thì cũng đúng giờ. Vâng, bây giờ lại đúng giờ thích hợp. Thân ái. Emmi.

10 phút sau

Trả lời:
Emmi thân mến, anh thấy chiến thuật đi đường vòng của em thực sự tinh tế, khá điệu đà là đằng khác. Nhưng em không nghĩ là nên công bằng nói cho anh biết vì sao em phật lòng? Được thế thì trong đêm tới anh sẽ tìm được giấc ngủ dễ dàng hơn, em hiểu anh chứ?

20 phút sau
Trả lời:
Được thôi, Leo, kỳ thực em quan tâm đến chuyện khác, đó là ANH nghĩ gì về em và ANH đã hay lẽ ra đã nên cảm thấy gì (giả định là anh có cảm thấy gì). Những cảm xúc và cảm nhận của riêng em sau cuộc gặp mặt thì em sẽ luôn tự biết rõ hơn anh một chút. Anh tin em đi. Nhưng nỗ lực của anh đáng được trân trọng. Chúc ngủ ngon.

Tối hôm sau
Chủ đề: Người hư vô
Leo thân mến, em thấy rồi, anh đang vật vã đôi chút khi viết. Có thể anh đã mất sức khi cố tỏ ra ung dung bên bàn cà phê. Nhưng em không định phá bĩnh trong trò chơi này: em tiết lộ để anh biết tâm trạng của ANH trong cuộc gặp mặt này nhé. Bắt đầu:

1) anh đã chuẩn bị vô cùng hoành tráng để bất cứ Emmi nào xuất hiện cũng phải thấy một Leo Leike hoàn hảo, khéo léo, bặt thiệp, tự chủ nhưng vẫn có tác phong khiêm nhường khi muốn chấm dứt quan hệ e-mail một cách trang trọng, đến nỗi gần như Emmi nào thực tế xuất hiện cũng thế cả thôi.

2) xin chúc mừng anh, Leo, hầu như anh đã không để lộ ra vẻ kinh ngạc khi thấy em khác với phỏng đoán trước đó của anh đến mức nào.

3) xin chúc mừng anh, Leo, hầu như anh đã không để em thấy anh sửng sốt ra sao khi thấy em tầm thước, tóc nâu, nhút nhát và ngập ngừng đến mức nào. (Nét sầu muộn em đã cẩn thận giấu biến ở nơi khác, và chính thế lại hay).

4) xin chúc mừng anh, Leo, hầu như anh đã không cho người ngoài nhận thấy anh đã khó nhọc nhường nào để bám trụ trong con ngươi trong vắt như hồ trên núi của em, và trong khi đó vẫn giữ nguyên được nụ cười Emmi-nào-cũng-được-tuốt vô tư, thân thiện một cách khiêm tốn.

5) Leo, giả sử có mục xếp hạng 100 người-đến-chỗ-hẹn-mà-chưa-biết-đối-tác thân thiện nhất được các Emmi trung bình giữa 20 và 60 tuổi sẵn sàng xin gặp tiếp lần hai – ít nhất để làm quen sâu hơn – thì bảo đảm anh sẽ lọt vào top 5. (Duy nhất bị trừ điểm ở nụ hôn đặt lên má hơi vội vã do cố làm ra vẻ hời hợt một cách hoàn hảo, đó là điểm anh nên chỉnh sửa thực sự).

6) nhưng tiếc thay, tiếc thay, tiếc thay! Em không phải là một Emmi trung bình, mà là người duy nhất tin rằng đã thực sự quen "đích danh" anh từ trước, và muốn trải nghiệm anh từ những ngày (và những đêm!) mà các tủ cảm xúc của anh còn rộng mở. (Thường thì tình cờ các tủ rượu vang của anh cũng mở).

7) không, Leo thân mến, em không thấy anh lạ, anh thậm chí không cho em cơ may được quan sát anh như một người lạ. Vì, trừ cái vỏ ngoài hiện hữu, anh hoàn toàn không có mặt, anh đã trốn em trước mặt mọi người.

8) cuộc gặp mặt của chúng ta tóm lại trong bảy chữ: em nhút nhát và anh kín bưng. Tỉnh ngộ ư? Hừm, thú thực là cũng hơi hơi. Hai năm trước đó – trong đó có ba phần tư năm lánh-mặt-Emmi đến Boston – thực ra có bề dày hơn. Em hôn lên má anh nhé. Bây giờ em mở gói sầu muộn và cùng nó đi xuống dưới vòi sen.

4 tiếng sau

Chủ đề: Còn nữa

Áo khoác ngon mắt đấy. Anh hợp màu lam. À, chúc chuyến đi London vui vẻ! (Anh không phải trả lời nữa đâu).

5 phút sau

Trả lời:

Anh hỏi em một chuyện "riêng tư" được không, Emmi?

50 giây sau

Trả lời:

Chà chà, sẽ là một câu hỏi nặng kí đây!

40 giây sau

Trả lời:

Em vẫn chung sống với Bernhard chứ?

30 giây sau

Trả lời:

Vâng. Có chứ. Dĩ nhiên. Nhất định rồi. Tại sao anh hỏi?

40 giây sau

Trả lời:

Không có gì, chỉ quan tâm "riêng tư" thôi.

20 giây sau

Trả lời:

Quan tâm đến em?

30 giây sau

Trả lời:

Đến hoàn cảnh sống của em.

50 giây sau

Trả lời:

Vậy sao? Em cũng được phép hỏi anh chuyện "riêng tư" chứ, Leo?

20 giây sau

Trả lời:

Em được phép.

20 giây sau

Trả lời:

Anh có hối hận vì đã gặp em?

30 giây sau

Trả lời:

Về chuyện này, anh có được phép hỏi em một chuyện rất "riêng tư" không?

20 giây sau

Trả lời:

Anh được phép.

30 giây sau

Trả lời:

Người ta có thể hối hận việc đó không?

40 giây sau

Trả lời:

Em có nên trả lời anh thật thà và rất "riêng tư"?

20 giây sau

Trả lời:

Em nên.

30 giây sau

Trả lời:

Em vẫn thường nghĩ: không, người ta không thể hối hận việc đó được. Nhưng nếu ở anh thì em nghĩ, có thể được. Chúc ngủ ngon, cây bút thân mến của em.

20 giây sau

Trả lời:

Từ khi gặp em, anh khâm phục em gấp mười lần vì cách em biết mỉa mai hóa sự lúng túng của mình. Chúc ngủ ngon, cây bút thân mến của anh.

40 giây sau

Trả lời:

Giỏi, Leo ảo lại dần dần tái chiếm thế thượng phong. Nếu có một ngày nào đó anh mở lại cánh tủ cảm xúc ra: hãy nhớ đến một Emmi tự tin mỉa mai hóa sự lúng túng của mình.

30 giây sau

Trả lời:

“Pam” có cùng sang London không?

40 giây sau

Trả lời:

Cô ấy đã ở London rồi.

30 giây sau

Trả lời:

Ồ, tiện quá. Thế thì chúc anh hạ cánh êm ái, chúc anh ngủ ngon.

20 giây sau

Trả lời:

Chúc em ngủ ngon, Emmi

Chương bốn

.

4 tuần sau

Chủ đề: Chào Emmi!

Chào Emmi, đêm qua em có tình cờ bay máy bay cánh quạt ngang qua tầng thượng 15 và chụp ảnh không? Hay đó chỉ là chớp giông? Dù thế nào thì anh cũng nhớ đến em và không ngủ được. Em có khỏe không? Thân ái, Leo.

5 tiếng sau

Trả lời:

Chào Leo, bất ngờ quá! Em không ngờ sau khi tiêu hóa sạch "cuộc gặp mặt" và một tháng im lặng, anh lại lấy sức viết cho em một e-mail. Kỳ thực là anh viết e-mail đó cho ai? Và anh nhớ đến ai khi đang nhớ đến em (vì, quả là quyến rũ, khi sấm chớp lại gợi anh nhớ đến em?) Anh nhớ đến "hình hài mơ ước" không mặt mũi không hình dạng ngày xưa, đến "khái niệm cao cả nhất về tình yêu", đến "ảo tưởng của sự hoàn hảo" chăng? Hay anh nhớ đến cô gái nhút nhát với ánh mắt mơ màng trong tiệm Cà phê hội chợ? (Nếu anh trả lời trong vòng bốn tuần tới thì em sẽ tiến một bước nữa và hỏi anh, cụ thể anh nghĩ GÌ khi nghĩ về một trong hai chúng ta?). Thân ái, Emmi.

30 phút sau

Trả lời:

Anh nhớ đến cái cô Emmi cứ ba mươi giây một lần lấy những ngón tay thanh mảnh như làn gió thoảng để vén những sợi tóc tưởng tượng xòa trước mắt và giắt ra sau vành tai, tựa như bằng cách đó gạt nét mơ màng khỏi ánh mắt mình để rốt cục nhìn sự vật một cách sắc nét và mạch lạc như cô ấy đã biết miêu tả chúng từ lâu. Và anh tự hỏi, hết lần này đến lần khác, liệu cô gái ấy có sống hạnh phúc không.

10 phút sau

Trả lời:

Leo thân mến, mỗi ngày một e-mail như vừa rồi thì em sẽ là cô gái hạnh phúc nhất trần gian.

3 phút sau

Trả lời:

Cám ơn Emmi. Chỉ tiếc rằng hạnh phúc không được tạo nên bởi e-mail.

1 phút sau

Trả lời:

Mà bởi gì? Hạnh phúc được tạo nên bởi gì? Cho em biết đi, em muốn biết lắm!!!

5 phút sau

Trả lời:

Bởi những sự an lành, thân thuộc, đồng điệu, chăm chút, trải nghiệm, cảm hứng, ý tưởng, hình dung, thử thách, mục đích. Và nhất định danh mục này chưa trọn vẹn.

3 phút sau

Trả lời:

Lạy Chúa, nghe cứ như một bức xúc thuần túy, như thi mười môn phối hợp, như chương trình Tuần thể thao của hạnh phúc với buổi trưng diễn các đức tính và công năng cơ bản. Thế thì mỗi ngày một e-mail của Leo với một nhánh tóc tưởng tượng còn hơn. Hãy tận hưởng một buổi tối tốt lành! Rất vui, khi anh chưa quên em. Hôn má. Emmi.

Hôm sau

Chủ đề: Câu hỏi

Leo thân mến, anh biết bây giờ em hỏi anh điều gì!

20 phút sau

Trả lời:

Nhìn dấu chấm than đầy quyết tâm của em, anh đã thấy nghi nghi.

1 phút sau

Trả lời:

Vậy thì, Leo, em muốn hỏi anh điều gì?

3 phút sau

Trả lời:

"Ở London thế nào?"

1 phút sau

Trả lời:

Ôi Leo, đó là kiểu hỏi của anh. Anh biết đấy, em ưa gọi ra chính xác tên sự việc. Nghĩa là: chuyện "Pam" thế nào?

50 giây sau

Trả lời:

Thứ nhất là "Pam" không đứng trong ngoặc kép. Thứ hai, Pam tên là Pamela. Và thứ ba, Pam không phải là một sự việc!

2 phút sau

Trả lời:

Anh yêu cô ấy?

3 tiếng sau

Chủ đề:

Anh suy nghĩ hơi lâu đấy.

10 phút sau

Trả lời:

Emmi, có lẽ còn quá sớm để nói về hoặc nhắc đến chuyện đó.

3 phút sau

Trả lời:

Trình bày rất khéo, Leo thân mến. Bây giờ em có quyền lựa chọn. Ý Leo là: còn quá sớm để nói về tình yêu? Hay định ám chỉ: còn quá sớm để nói chuyện với Emmi về "Pam", xin lỗi, về Pamela?

5 phút sau

Trả lời:

Chắc chắn là phương án 2, Emmi thân mến. Nhìn em tái phạm lỗi "Pam" quá nhanh thì nhận ra là em rõ ràng chưa đủ chín để nói với anh về chuyện ấy. Vì em không ưa cô ấy. Em có cảm giác là cô ấy lấy mất đối tác e-mail của em, đúng không?

5 tiếng sau

Chủ đề:

Bây giờ thì EM phải suy nghĩ hơi lâu để tìm cách xóa tan nghi vấn đó, tình yêu của anh ạ.

15 phút sau

Trả lời:

Công nhận, anh có lý. Em không ưa cô ấy, thứ nhất, vì em không quen cô ấy nên cũng dễ nói không ưa, thứ hai, vì em cố hết sức hình dung ra cô ta một cách tởm lợm như có thể, thứ ba, vì em đã hình dung được, và thứ tư: cô ấy đã lấy mất anh, lấy mất phần sót lại của anh, phần sót lại bằng chữ nghĩa, lấy mất phần hy vọng cỏn con. Hy vọng được, được, được gì cũng chẳng biết nữa, đơn giản là hy vọng thôi. Nhưng em hứa: nếu anh yêu cô ấy, em sẽ học cách ưa được cô ấy. Cho đến lúc ấy, em có được nói "Pam" vài bận không? Em không rõ tại sao, nhưng em thấy thích. Và còn một thứ mà em thấy thích, anh yêu quý: khi anh viết "tình yêu của anh". Em tiếp nhận chữ đó theo nghĩa đen. Vâng, em làm được việc đó, đôi khi. Ngủ ngon nhé.

3 phút sau

Trả lời:

Anh cũng chúc em ngủ ngon, tình yêu của anh.

2 ngày sau

Chủ đề: Anh viết cho em đây

Emmmmmmmmmi, anh say rồi. Và anh cô đơn. Sai phạm lớn. Không bao giờ hai trạng thái cùng lúc. Hoặc cô đơn, hoặc say, nhưng không bao giờ hai trạng thái cùng lúc. Sai phạm lớn. Em đã hỏi: "Anh yêu cô ấy?". Đúng, anh yêu cô ấy khi cô ấy bên anh. Hay là ta nói khác đi: anh sẽ yêu cô ấy nếu giả sử cô ấy đang bên anh. Nhưng cô ấy không ở bên anh. Và anh không thể ở bên cô ấy khi cô ấy không bên anh. Em có hiểu không, Emmi? Anh không thể lúc nào cũng chỉ yêu những phụ nữ không ở bên anh, khi

anh ở bên họ, khi anh yêu họ. London? Ở London thế nào à? Ừ, London thế nào nhỉ? 5 ngày để xoa dịu khát vọng dồn ứ, 6 ngày để sợ khát vọng sẽ đến. London là thế. Pamela muốn chuyển đến cùng anh. Hãy gọi tên "Pam", em được gọi cô ấy là "Pam". Chỉ mình em được phép! Pamela muốn sống cùng anh. Cô ấy có ý định ấy, nhưng có làm được không? Anh không thể lúc nào cũng sống với ý định của người phụ nữ anh đang yêu. Anh muốn sống với người anh yêu. Sống và yêu, cả hai cùng lúc. Không bao giờ cái nọ thiếu cái kia. Say hoặc cô đơn, nhưng không bao giờ hai trạng thái cùng lúc. Lúc nào cũng chỉ một trong hai, em có hiểu ý anh không, Emmi? Đợi một lát, anh rót thêm một ly nữa. Vang chát của Bordeaux, chai thứ hai, có vị Emmi, như mọi khi. Em vẫn nhớ chứ? Emmi này, em là người duy nhất. Em là người duy nhất, người duy nhất, người duy nhất, người…Khó thể hiện quá.

Anh đã hơi say rồi. Em là người duy nhất gần gũi anh, ngay cả khi không bên anh, bởi vì anh vẫn ở bên người ấy khi người ấy không bên anh. Và anh buộc phải tiết lộ với em một chuyện nữa, Emmi. Không, anh không làm đâu, em có gia đình rồi. Em có một người chồng yêu em. Ngày ấy em đã thoát được. Em đã quyết định ngả về anh ấy, em đã quyết định đúng. Có thể em tưởng mình thiếu gì đó. Nhưng em không thiếu gì hết. Em có cả hai, sống và yêu. Anh cũng có cả hai: cô đơn và say. Sai phạm lớn. Nhưng anh cho em biết. Anh đã tự ép mình, ép kinh khủng, anh không muốn anh thích em. Anh không muốn thế. Anh không muốn anh không thích em. Và anh không muốn thích em. Anh chẳng muốn gì cả. Vì, để làm gì? Em có Bernhard và các con. Còn anh có Pamela. Và khi cô ấy không bên anh thì anh có Bordeaux. Nhưng bây giờ anh cho em biết một điều: em có một khuôn mặt tuyệt đẹp. Trông em trong trắng hơn em viết nhiều. Không, không phải là em viết không trong trắng, nhưng đôi lúc em viết rất phũ phàng, phũ phàng đến sát biên giới của em. Nhưng khuôn mặt em thì dịu dàng. Và đẹp. Và anh không rõ em có hạnh phúc không. Anh không rõ, anh không rõ, anh không rõ. Nhưng chắc là em hạnh phúc. Em được sống và yêu, cùng lúc. Anh cô đơn và mệt mỏi. Và Pamela đưa lại gì khi cô ấy xa vời đến mức anh ngừng cảm nhận rằng cô ấy đang bên anh? Em hiểu anh chứ? Anh đi ngủ đây. Nhưng anh phải cho em biết một điều: hôm qua anh mơ thấy em, và anh đã thấy mặt em thực sự. Anh bàng quan về ngực em, ngực to, ngực nhỏ, ngực vừa, hoàng toàn bàng quan. Nhưng mắt em, miệng em thì không. Và mũi em thì không. Như cách em nhìn anh, nói với anh, ngửi anh. Anh không thể bàng quan được. Và mỗi chữ em viết cho anh, giờ đây biến thành mùi em, ánh mắt em, và nhất là miệng em. Bây giờ anh đi ngủ. Anh gửi e-mail này đến em rồi đi ngủ. Hy vọng nhấn đúng phím. Em gần anh quá, anh hôn em. Và bây giờ đi ngủ đây. Phím nào nhỉ?

5 phút sau

Chủ đề: Anh đã viết cho em

Emmi thân mến, anh đã gửi em vài e-mail. Hy vọng là em đã nhận được. Không, anh hy vọng là em không nhận được. Hay đã nhận được. Thế nào cũng được, chẳng vì thế mà sự việc thay đổi, bất kể em đọc hay không. Bây giờ anh đi ngủ. Anh hơi say.

Tối hôm sau

Chủ đề: Anh yêu mến!

Leo thân, đêm qua em có nhận được thư anh. Anh có biết không? Anh có đọc lại thư đó không? Anh vẫn còn trong bộ nhớ chứ? Nếu không thì em sẽ gửi lại để anh xem. Anh là một người đàn ông đáng yêu! Anh nên thường xuyên say hơn. Khi say, anh rất, rất, rất – hai mình. Emmi.

1 tiếng sau

Trả lời:
Cám ơn Emmi. Ngay từ sáng sớm, khi đầu còn nhức và dạ dày nhộn nhạo, anh đã xem thấy những gì đã gửi đến em trong cơn chếnh choáng. Và Emmi, "anh có nên tiết lộ cho em một điều không?" thật kỳ lạ là anh không thấy ngượng ngùng vì chuyện đó. Thậm chí anh còn thấy nhẹ người thế nào đó. Anh đã nói ra những điều chất chứa mãi trong lòng. Anh mừng đã cho nó thoát ra. Và anh có nên cho em biết thêm nữa không? Anh mừng vì đã cho EM biết những điều đó. Xong, giờ thì anh đi pha một cốc trà cúc. Chúc em ngủ ngon, tình yêu của anh. Và xin lỗi, nếu anh đã quá trớn.

Sáng sớm hôm sau
Chủ đề: Lấy đà lần hai
Leo, em muốn gặp anh lần nữa. Một lần uống cà phê nữa. Chỉ một cốc cà phê trong tiệm cà phê. Không hơn. Đồng ý đi. Ta sẽ làm tốt hơn lần vừa rồi. Chúc anh một ngày đẹp, bạn yêu.

10 tiếng sau
Chủ đề : Tiệm cà phê
Chào Leo, anh đâu rồi? Hy vọng không cô đơn lần nữa trong cơ hôn mê Bordeaux. Em nhắc anh nhớ đến câu hỏi sáng sớm nay: một lần thử cà phê nữa, được hay không? Em bỏ phiếu "được". Còn anh? Khi ngang số phiếu thì số giày nhỏ hơn quyết định. Anh sẽ tiết lộ sự lựa chọn của anh cho em biết trong ngày hôm nay nhé (kể cả khi còn tỉnh)? Em muốn đem câu trả lời đó vào giấc ngủ. Hôn má. Emmi khuôn-mặt-dịu-dàng.

2 tiếng sau
Chủ đề:
Leo, trả lời đi chứ!!!

1 tiếng sau
Chủ đề:
Leo, có nhất thiết thế không? Ngồi đợi anh trả lời một câu hỏi cấp thiết làm em điên lên được! Viết "được", viết "không", viết "haha", viết gì cũng được, nhưng viết đi! Không thì sắp có máy bay cánh quạt đậu xuống tầng thượng 15. Em cảnh cáo anh! Emmi.

Sáng sớm hôm sau
Chủ đề: Ác quá
Cám ơn Leo. Cám ơn vì một đêm không thể nào quên. Em không nhắm mắt nổi một giây.

10 giây sau
Trả lời:
CHÚ Ý. THAY ĐỔI ĐỊA CHỈ E-MAIL. NGƯỜI NHẬN KHÔNG NHẬN THƯ QUA ĐỊA CHỈ NÀY NỮA.CÁC E-MAIL GỬI VÀO HỘP THƯ SẼ TỰ ĐỘNG BỊ XÓA. KHI CẦN HỖ TRỢ, ĐỀ NGHỊ LIÊN HỆ VỚI NHÀ QUẢN TRỊ MẠNG.

3 phút sau

Trả lời:

Leo, hãy nói là anh định thăm dò giới hạn của mình trong sự nỗ lực đùa bỡn kiểu thô thiển. Nếu anh trả lời tắp lự thì em sẽ thứ lỗi cho anh ngay hôm nay! Emmi.

10 giây sau

Trả lời:

CHÚ Ý. THAY ĐỔI ĐỊA CHỈ E-MAIL. NGƯỜI NHẬN KHÔNG NHẬN THƯ QUA ĐỊA CHỈ NÀY NỮA. CÁC E-MAIL GỬI VÀO HỘP THƯ SẼ TỰ ĐỘNG BỊ XÓA. KHI CẦN HỖ TRỢ, ĐỀ NGHỊ LIÊN HỆ VỚI NHÀ QUẢN TRỊ MẠNG.

1 phút sau

Trả lời:

Tại sao anh làm thế với em?

10 giây sau

Trả lời:

CHÚ Ý. THAY ĐỔI ĐỊA CHỈ E-MAIL. NGƯỜI NHẬN KHÔNG NHẬN THƯ QUA ĐỊA CHỈ NÀY NỮA. CÁC E-MAIL GỬI VÀO HỘP THƯ SẼ TỰ ĐỘNG BỊ XÓA. KHI CẦN HỖ TRỢ, ĐỀ NGHỊ LIÊN HỆ VỚI NHÀ QUẢN TRỊ MẠNG

Chương năm

Tối hôm sau

Chủ đề: Thử

Chào Emmi, em có nhận được thư này không? Leo.

30 phút sau

Trả lời:

Có, em nhận được rồi. Nhưng em có nên cho anh biết một điều không, Leo thân? Anh đã từng tìm đến em nhanh hơn mấy hôm vừa rồi đấy. Có chuyện gì với anh thế? Anh đi đâu? Anh thử gì? Anh làm trò gì vậy? Vì sao anh xua tay quản trị mạng ra chặn em? Em cứ tưởng là anh lại chuồn đi Boston rồi.

2 phút sau

Trả lời:

Xin lỗi em, Emmi. Cực kỳ xin lỗi em! Chắc chắn đã có một lỗi phần mềm trầm trọng. Người ta đã cắt nhầm Outlook của anh. Có thể anh đã để lỡ một hạn định nào đó. Từ ba hôm nay không thấy xuất hiện tin nào mới. Em có viết cho anh không?

12 phút sau

Trả lời:

Có, Leo. Em đã viết cho anh. Em có chuyện cần hỏi. Em đã đợi câu trả lời hai ngày rưỡi liền. Em đã lo cho anh như những giờ gay cấn nhất trước cuộc đào thoát qua Mỹ. Thậm chí em đã gọi điện cho anh, em không định nói gì với anh, chỉ cần nghe tiếng anh thôi, nhưng ở đầu số ngày xưa không có tín hiệu. Em đã khóc thương tiếc anh không ra nước mắt. Em đã cười thương tiếc anh như một con điên. Em nghĩ, cái chưa bao giờ bắt đầu, nay đã chấm dứt lần thứ hai. Đó là các cao điểm của quãng đời ít vui vẻ của em trong khi xảy ra lỗi phần mềm trầm trọng của anh. Cứ làm như trong thực tế chưa đủ lý do để chia tay, nay hệ thống mạng còn bồi thêm một đòn nữa. Địa bàn ta đang di chuyển thật kinh dị. Bây giờ đơn giản là em kiệt sức rồi. Chúc anh ngủ ngon. Anh quay lại là hay rồi. Hay và yên tâm.

3 phút sau

Trả lời:

Emmi thân mến, anh đau đớn vì đã làm em đau, hãy tin anh đi. Một đòn bất khả kháng: kỹ thuật computer. Nó nối ta nhanh chừng nào thì cũng tách ta nhanh chừng ấy. Chúng mình và các cảm xúc của mình chẳng làm được gì. Tha lỗi cho anh. Ngủ ngon nhé, tình yêu của anh.

Sáng sớm hôm sau

Chủ đề: Câu hỏi của em

Chào em, Emmi. Anh vừa gọi điện cho một "chuyên gia": hệ thống đã ổn trở lại. Hy vọng em đã ngủ trọn giấc. À, em nói là đã hỏi chuyện gì đó. Em muốn biết gì? Thân ái. Leo.

1 tiếng sau

Trả lời:

Ngắn gọn: hôm nay, 15 giờ, Cà phê hội chợ?

30 phút sau

Trả lời:

Được, nhưng (…). Không, không Nhưng. Được!

20 phút sau

Trả lời:

Tốt! Và anh mất ba mươi phút cho chuỗi nhân quả thú vị trên, anh yêu? Chỉ MỖI ba mươi phút thôi? Em có được phép phân tích không? Thoạt tiên là "Được", dường như là đồng ý chắc nịch. Sau đó đến dấu phẩy của một bổ sung được mong đợi. Rồi đến "nhưng" báo hiệu một giới hạn. Kế đến là ngoặc đơn của nghệ thuật hình thức chữ viết. Sau đó ba chấm của sự phong phú ý tưởng trong màn bí mật. Rồi thì đủ tính kỷ luật để đóng ngoặc và gói lại sự hỗn loạn vô danh. Sau đó là dấu chấm mang tính bảo toàn giá trị, cốt để giữ trật tự bên ngoài trong mớ hỗn độn nội hàm. Đột nhiên, một chữ "Không" bướng bỉnh ra vẻ kiên quyết từ chối. Lại một dấu phẩy nữa báo hiệu sắp có thêm gì đó. Sau đó là "không" của sự từ chối không khoan nhượng. Lại thêm một "Nhưng" nữa, một "Nhưng" tự tan rã, chỉ có mặt ở đó để cho thấy rằng không còn "nhưng" nào nữa tiếp theo. Gợi nhắc đến mọi nghi ngờ. Không nói ra nghi ngờ nào. Tất cả các nghi ngờ gạt ra hết. Cuối cùng là một chữ "Được" ngoan cường với dấu chấm than ngang ngạnh. Tóm tắt một lần nữa: "Được, nhưng (…). Không, không Nhưng, Được!". Một luân khúc hoành tráng thể hiện tính dao động của anh. Một bài đồng dao mê đắm kể lại quá trình công khai đi tìm quyết định của anh. Người đàn ông này biết chính xác là anh ta không biết mình muốn gì. Và anh ta biết cách, hơn ai hết, chuyển tri thức đó đến đối tượng liên quan. Tất cả việc đó trong vòng ba mươi phút vặt vãnh. Thiên tài! Người ta cho anh nghiên cứu môn tâm lý học ngôn ngữ để làm được việc đó, phải không? Leo thân mến?

3 phút sau

Trả lời:

Còn em thì biết mình muốn gì?

30 giây sau

Trả lời:

Vâng.

40 giây sau

Trả lời:

Em muốn gì?

50 giây sau

Trả lời:

Muốn (ngồi uống cà phê lần nữa với) anh. ((Anh thấy đấy, em cũng thạo trò chơi với dấu ngoặc)).

30 giây sau

Trả lời:

Mục đích?

1 phút sau

Trả lời:

Vì em làm đúng cái anh làm, mặc dù, rõ ràng là anh chỉ có thể tự thú điều đó với mình, mở ngoặc đơn, và với em, đóng ngoặc đơn, trong tình trạng say rượu.

40 giây sau

Trả lời:

Và đó là?

30 giây sau

Trả lời:

Em thích anh.

40 giây sau

Trả lời:

Đúng, Emmi thân mến. Không Nhưng, không Chấm, không Ngoặc Đơn. Đơn giản là: Được. Đúng. Em đã tinh tường nhận ra. Anh thích em.

1 phút sau

Trả lời:

Tuyệt vời, Leo thân mến. Vậy là các tiền đề cho lần thứ hai đi uống cà phê đã được thỏa mãn, em nghĩ thế. Ba giờ nhé?

20 giây sau

Trả lời:

Được. Mở ngoặc đơn. Chấm than. Chấm than. Đóng ngoặc đơn. Ba giờ.

Chương sáu

Gần nửa đêm

Chủ đề: Anh

Leo thân mến, lần này em cám ơn (trước anh). Cám ơn vì buổi chiều. Cám ơn vì anh đã cho em nhòm qua khe hở bé tí vào cái tủ cảm xúc của anh. Những gì em thấy được đã thuyết phục em tin rằng anh chính là người như anh viết. Leo, em đã nhận ra anh. Em đã nhận ra anh lần nữa. Anh vẫn là người cũ. Anh vẫn cùng là một người từ xưa đến nay. Anh có thật. Em rất thích anh! Ngủ ngon nhé.

20 phút sau

Trả lời:

Emmi thân mến, trong lòng bàn tay trái của anh, gần chính giữa, chỗ đường Sinh bị các nếp nhăn sâu cắt ngang và rẽ về hướng động mạch – ở đó có một chấm. Anh ngắm nó, nhưng anh không thấy nó. Anh định vị nó, nhưng anh không giữ chặt nó được. Anh chỉ có thể cảm nhận được nó. Anh cũng cảm thấy nó khi nhắm mắt lại. Một chấm. Nó hiển hiện mạnh mẽ làm anh chóng mặt. Mỗi lần tập trung tinh thần vào chấm ấy thì tác động của nó lan tỏa đến tận các ngón chân. Nó tê tê, nhồn nhột, làm ấm người anh, làm anh chộn rộn. Nó kích thích hệ tuần hoàn, điều khiển mạch đập, ấn định nhịp tim anh. Và trong đầu anh nó gây ra tác động say sưa như ma túy, mở rộng ý thức hệ, xê dịch chân trời. Một chấm. Anh có thể cười phá lên vui mừng vì nó làm anh sung sướng. Anh có thể khóc vì hạnh phúc được sở hữu nó và được nó chiếm ngự đến từng chân tơ kẽ tóc.

Emmi thân mến, trong lòng bàn tay trái của anh, nơi có chấm ấy, chiều nay, độ khoảng 16 giờ, lúc ở bên bàn cà phê đã xảy ra một sự kiện. Tay anh vừa định với đến cốc nước. Đúng lúc ấy những ngón tay phấp phới của một bàn tay khác, một bàn tay mỏng manh hơn, vươn tới, định chặn lại, định tránh ra, định ngăn cú va chạm. Suýt nữa thì thành công. Suýt. Đầu búp mềm mại của một ngón tay lướt qua đã chạm một phần nghìn giây vào lòng bàn tay đang với đến cốc nước của anh. Một đụng chạm khẽ như hơi thở. Anh đã ghi nhớ. Không ai lấy đi được. Anh cảm nhận được em. Anh nhận ra em. Anh nhận ra em lần nữa. Em vẫn là người cũ. Em vẫn cùng là một người từ xưa đến nay. Em có thật. Em là điểm chấm của anh. Ngủ ngon nhé.

10 phút sau

Trả lời:

Leo!!! Tuyệt vời! Có thể học được không? Bây giờ em cần một ngụm Whiskey. Em không quấy anh đâu. Anh cứ đi ngủ đi. Và đừng quên chấm ấy. Tốt hơn hết, anh nắm tay trái lại để bọc lấy nó. Để bảo vệ được nó.

50 phút sau

Chủ đề: 3 Whiskey và em

Leo thân mến, bọn em còn thức một hồi lâu và tán chuyện về anh, con người bằng xương bằng thịt. (Bọn em: ba cốc Whiskey nhỏ và em). Cốc Whiskey đầu tiên và em nhận thấy là, khi ở cạnh em anh tương đối cố gắng duy trì sự kiểm soát trong lời nói, động tác và ánh mắt. Thực ra cũng không cần

thiết, đó là theo ý Whiskey đầu tiên, nó là đứa hiểu rõ em. (Giờ thì, tiếc thay, nó đã bị cạn rồi).Whiskey số 2, bây giờ cũng đã tàn đời, nêu nghi vấn là anh từ lâu đã quyết tâm không bao giờ gần em hơn như trong hộp thư, không bao giờ đi quá vạch giữa bàn cà phê sáng đèn và được hàng chục cặp mắt cảnh giới. Trong khung cảnh ấy, cuộc trò chuyện của chúng mình lần này ấm áp, nồng hậu, thực chất, riêng tư, gần như thắm thiết và thậm chí lâu hơn kế hoạch nửa tiếng. Đó là theo ý Whiskey số 2. Dường như về lý thuyết là có cơ may để chúng ta kéo dài dạng gặp gỡ Chủ nhật ở tiệm cà phê cho đến tận tuổi hưu, để rồi sau đó cùng xếp bài Solitaire hay thậm chí chơi tú lơ khơ, nếu bạn đời của mình cùng chơi. (Nhất định "Pam" có năng khiếu bẩm sinh).

Còn Whiskey số 3 hơi phê phê đã tự hỏi về những cảm xúc nhục thể của anh. (Nó bạo miệng gọi là "dục năng". Em đáp là đừng quá trớn). Nó muốn em cho biết, liệu em có tin được rằng từ 3,8 phần nghìn Bordeaux trong máu trở lên thì anh mới thực sự thấy em hấp dẫn. Vì khi uống cà phê và nước thì chẳng nhận ra anh có chút thích thú nào về ngoại hình của em. Em đáp: "Whiskey, cậu nhầm to rồi. Leo là một người đàn ông biết tập trung toàn bộ cảm xúc của mình, bất kể mạnh đến đâu và ở dạng nào, vào một chấm giữa lòng bàn tay trái. Dù thế nào, anh ấy là người đàn ông không bao giờ nảy ra ý định cho người phụ nữ mà anh ấy thích nhận rằng anh ấy thích, hoặc thậm chí nói sổ toẹt ra rằng: anh thích em! Anh ấy không thô như vậy". Nghe xong, Whiskey số 3 trả lời: "Nhất định anh ấy đã nói câu ấy với Pamela hàng nghìn lần rồi". Anh biết sau đó em đã làm gì với Whiskey số 3 không, Leo yêu quý? Em đã tiêu diệt nó. Bây giờ thì em đi ngủ đây. Chúc anh một buổi sáng tốt lành!

Sáng sớm hôm sau

Chủ đề: Emmi!

Em viết sau hôm chúng mình gặp nhau lần đầu tiên như thế nào nhỉ? Anh trích dẫn: "'Cám ơn Emmi' – nghe xoàng quá, Leo yêu quý. Cực xoàng. Quá kém so với trình độ hằng ngày của anh". Và đêm qua em phát biểu gì về lần thứ hai chúng mình gặp nhau? Anh trích dẫn: "Vì khi uống cà phê và nước thì chẳng nhận ra anh có chút thích thú nào về ngoại hình của em". – nghe xoàng quá, Emmi yêu quý. Cực xoàng. Quá kém so với trình độ hằng ngày của em.

3 tiếng sau

Trả lời:

Anh tha lỗi, Leo. Anh nói đúng, câu ấy nghe chối tai. Nếu nó từ tay anh viết ra thì em đã có cớ để công kích anh. Toàn bộ e-mail ấy đáng ngượng. Phù phiếm. Sến. Trơ trẽn. Tởởởởởm! Nhưng em xin anh tin em: ĐÓ KHÔNG PHẢI EM, ĐÓ LÀ 3 CỐC WHISKEY! Em đau đầu quá. Lại đi nằm đây. Tạm biệt!

Tối hôm sau

Chủ đề: Bernhard

Xin lỗi, Emmi. Một lần nữa anh phải đo em bằng thước đo là lời em (và Whiskey của em) nói ra. Vậy anh sẽ hỏi em, nghiêm túc và phi hài hước, như bản tính của anh vẫn thế: cớ gì mà anh nên tỏ ra "thích thú ngoại hình của em"? Cớ gì mà anh nên nói sổ toẹt ra rằng "anh thích em"? Cớ gì mà anh nên lại gần em quá vạch giữa bàn cà phê sáng đèn? Em không thể muốn anh lại còn say mê em ở dạng "nhục thể" (hay "dục năng" theo cách nói của rượu)! Phỏng có ích gì cho em? Anh không hiểu. Em phải giải thích cho anh rõ. Và nói chung em còn vài điều phải giải thích cho anh, tình yêu của anh ạ. Khi uống cà phê, lại một lần nữa em đã lảng ra một cách điệu nghệ. Mấy tháng nay, kể từ Boston, em lẩn tránh đề tài này. Nhưng bây giờ anh muốn biết. Đúng, anh muốn biết thực sự. Chấm than, chấm than, chấm than, chấm than. Sau đây là danh mục câu hỏi thứ nhất của anh: tình hình vợ chồng em thế nào? Em có hạnh

phúc với Bernhard không? Bọn trẻ ra sao? Em sống ra sao? Cuộc sống của em có ý nghĩa gì? Danh mục câu hỏi thứ hai: vì sao em lại bắt liên lạc với anh sau Boston? Em nghĩ gì về hoàn cảnh dẫn đến việc chúng mình ngừng-quan-hệ-e-mail? Làm thế nào em có thể thứ lỗi cho Bernhard? Làm thế nào em có thể thứ lỗi cho anh? Danh mục câu hỏi thứ ba: em thiếu gì? Anh có thể làm gì cho em? Chuyện chúng mình sẽ tiếp diễn đến đâu? Chuyện chúng mình có nên tiếp diễn không? Cho anh biết: ĐẾN ĐÂU? Em cứ lấy vài ngày để tìm câu trả lời, về mặt thời gian thì chúng mình là tỉ phú. Chúc em một buổi tối tốt lành, Leo.

5 tiếng sau

Chủ đề: Ấn tượng và dấu ấn

Thêm vài chữ về sự "thích thú về ngoại hình của em" mà người ta thấy thiếu hay không nhận thấy ở anh, Emmi yêu quý. Em hãy nhắn tới các bạn Whiskey ngày xưa và sắp tới của em: "anh thích em". Anh nói với em câu này với 0,00 phần nghìn cồn trong máu. Anh thích ngắm em. Em đẹp tuyệt vời. Và may mắn cho anh lúc nào cũng được nhìn vào nội tâm em. Anh không chỉ có hàng trăm ấn tượng về em, anh còn có một dấu ấn của em. Anh có một điểm chạm trong lòng bàn tay. Ở đó anh có thể quan sát em. Thậm chí có thể vuốt ve em. Chúc em ngủ ngon.

3 phút sau

Trả lời:

Câu anh hỏi "Anh có thể làm gì cho em?" thì anh vừa tự trả lời rồi. Hãy vuốt ve điểm chạm của em. Anh yêu!

1 phút sau

Trả lời:

Anh làm. Nhưng anh làm việc đó không vì em, mà vì anh. Vì chấm đó chỉ mình anh mới cảm nhận được thôi, nó thuộc về anh, em yêu!

50 giây sau

Trả lời:

Nhầm, anh yêu! Để có một điểm chạm thì luôn phải có hai người. 1) người được chạm. 2) người chạm. Ngủ ngon nhé

3 ngày sau

Chủ đề: Danh mục câu hỏi thứ nhất

Fiona sắp 18. Năm tới là học xong phổ thông. Em chỉ chuyện trò tiếng Anh và tiếng Pháp với nó, coi như bài tập. Từ đó nó không nói câu nào với em nữa. Nó muốn làm tiếp viên hàng không hoặc biểu diễn piano. Em khuyên nên kết hợp: chơi piano trên máy bay, nghệ sĩ dương cầm bay, sẽ không hề có cạnh tranh. Nó xinh gái, thanh mảnh, tầm thước, tóc vàng, da trắng, tàn nhang, giống mẹ ngày xưa. Từ nửa năm nay nó "đi" với Gregor. Đi với Gregor nghĩa là bất cứ nhân vật nam hay nữ nào cùng nó chơi bời đập phá qua đêm đều tên là "Gregor". Danh chính ngôn thuận là nó qua đêm ở chỗ Gregor. Chàng trai tội nghiệp biết vậy và tiếc rằng cũng phải ngậm tăm. "Hai đứa làm gì cả buổi?" em hỏi. Nó mỉm cười với vẻ quái tính tối đa. "Sex" trong tình trạng mập mờ ấy dù sao cũng là lời giải thích tốt nhất của đám trẻ thành khẩn cung khai. Tự mà hiểu thôi. Fiona không nhất thiết phải nói một lời nào. Nó chỉ phải cắn răng nghe vài bài độc thoại giáo dục giới tính về phương pháp ngừa thai mà thôi. Jonas 14. Còn trẻ con lắm. Mẫn cảm và tình cảm. Nó thiếu mẹ, nó cần em lắm. Nó gắn kết cả nhà, chặt chẽ, với một sức mạnh khó ngờ. Năng lượng đó bị thiếu hụt ở trường. Cứ vài bữa nó lại hỏi em còn yêu bố nó

nữa không. Leo, anh không hình dung được lúc đó ánh mắt nó nhìn em như thế nào. Nó không coi gì tốt đẹp hơn là thấy em và Bernhard hạnh phúc, và nó là tâm điểm của hai người. Đôi lúc nó đẩy em vào tay bố nó, theo đúng nghĩa đen. Nó muốn ép hai người phải gần nhau, sự gần gũi mà nó cảm thấy đang dần dần mất đi.

Bernhard, vâng, Bernhard! Em biết nói gì đây, Leo? Tại sao em phải nói với anh, với chính anh? Tự thú với chính mình đã đủ khó khăn lắm rồi. Quan hệ giữa em và anh ấy đã nguội đi. Nó bớt tình, chỉ còn đơn thuần là nghĩa. Tiếc là em không có gì trách được anh ấy. Anh ấy không bao giờ lộ ra nhược điểm. Đó là con người nhân hậu nhất và có đức hy sinh nhất mà em từng biết. Em thích anh ấy. Em tôn trọng bản tính đứng đắn của anh ấy. Em quý thái độ ân cần của anh ấy. Em khâm phục sự trầm lắng và đầu óc thông minh của anh ấy.

Nhưng, không, nay không còn là "mối tình lớn" nữa. Có thể chưa bao giờ. Nhưng cả hai đều rất sung sướng khi diễn vở kịch ấy, khi diễn cho nhau xem, khi khích động nhau, khi cho bọn trẻ thấy điều ấy để chúng cảm thấy yên ấm. Sau mười hai năm trên sân khấu, chúng em đã mệt nhoài trong vai đôi vợ chồng mẫu mực. Bernhard là nhạc sỹ. Anh ấy yêu sự hài hòa. CHÚNG EM cùng sống sự hài hòa. Em đã quyết định là một phần của tổng thể. Nếu em rút chân ra thì tất cả những gì chúng em từng xây lên sẽ sụp đổ. Bernhard và bọn trẻ đã từng trải qua một sự sụp đổ như thế. Không được phép để xảy ra lần nữa. Em không thể để họ sa vào cảnh đó. Em không thể để EM sa vào cảnh đó. Em sẽ không bao giờ thứ lỗi cho mình nếu gây ra chuyện đó. Anh hiểu chứ?

Hôm sau

Chủ đề: Leo?

Anh yêu quý, anh đã mất giọng rồi sao? Hay anh kiên nhẫn chờ tập II và tập III thiên sử thi dòng tộc của em?

5 phút sau

Trả lời:

Em có nói với anh ấy về chuyện này không, Emmi?

6 phút sau

Trả lời:

Không, em im lặng với anh ấy về chuyện này, Leo. Để tăng tác động. Hai chúng em đều quá rõ chuyện. Và cố gắng đạt kết quả tối ưu trong chuyện này. Leo, anh không nên nghĩ rằng em bất hạnh đến cùng cực. Sự bó buộc này thân thuộc đối với em. Nó củng cố và bảo vệ em. Em chỉ phải chú ý để đừng một ngày nào đấy không còn không khí mà thở.

3 phút sau

Trả lời:

Emmi, em đã 35!

5 phút sau

Trả lời:

35 tuổi rưỡi. Còn Bernhard 49. Fiona 17. Jonas 14. Leo Leike 37. Hektor, con Bulldog nhà bà Kraemer, 9. Và Vasilyev, con ba ba nhỏ của nhà Weissenbacher mấy tuổi? Không nhớ. Nhắc em hỏi

lại nhé, Leo! Nhưng anh nói vậy có nghĩa gì? Ở tuổi 35, em chưa đủ chín chắn để gánh trách nhiệm? Em chưa đủ chín chắn để biết còn nợ gì những người mình yêu mến, để biết giá phải trả nếu muốn kiên định với chính mình.

4 phút sau

Trả lời:
Dù thế nào thì em còn quá trẻ để phải chú tâm đừng để có ngày không còn không khí mà thở trong vòng bó buộc ấy, tình yêu của anh ạ.

1 phút sau

Trả lời:
Chừng nào Leo Leike còn tiếp tế dưỡng khí qua e-mail từ bên ngoài và đôi lúc trực tiếp bên bàn cà phê, chừng đó em còn chưa ngạt thở.

2 phút sau

Trả lời:
Một chuyển ý tốt đấy, Emmi thân mến. Cho phép anh nhắc em nhớ đến nhiều câu hỏi của anh chưa được trả lời nhé? Em cho vào bộ nhớ chưa, hay anh phải gửi lại cho em lần nữa?

3 phút sau

Trả lời:
Em đã nhớ vào máy tính tất cả những gì anh từng viết cho em, anh yêu ạ. Hôm nay đủ rồi. Chúc anh một buổi tối đẹp, Leo! Anh là một người biết lắng nghe. Cám ơn.

Hôm sau

Trả lời:
Em để dành Danh mục câu hỏi thứ hai kỳ dị của anh vào phần cuối. Em thích nhảy cóc đến thời hiện tại hơn.

Em thiếu gì ư, Leo? Thiếu anh. (Ngay từ hồi em chưa biết là có anh trên đời này).

Anh có thể làm gì cho em ư, Leo? Tồn tại. Viết cho em. Đọc thư em. Nghĩ đến em. Vuốt ve điểm chạm của em.

Em muốn làm gì với anh ư, Leo? Còn tùy vào thời điểm trong ngày. Thường là: có anh trong đầu. Đôi khi: cả ở nơi thấp hơn.

Anh nên là gì đối với em ư, Leo? Câu hỏi này thừa. Anh đã là gì với em rồi.

Chuyện chúng mình sẽ tiếp diễn đến đâu ư, Leo? Tiếp tục như cho đến nay.

Chuyện chúng mình có nên tiếp diễn không ư? Nhất định.

Đến đâu? Chẳng đến đâu cả. Cứ thế tiếp diễn thôi. Anh sống cuộc đời anh. Em sống cuộc đời em. Phần còn lại mình chung sống.

10 phút sau

Trả lời:

Thế thì không sót lại nhiều lắm cho "chúng mình" nữa đâu, tình yêu của anh ạ.

3 phút sau

Trả lời:

Tùy thuộc vào anh, anh yêu. Em có nhiều dự trữ.

2 phút sau

Trả lời:

Dự trữ cho những gì chưa được đền đáp. Anh sẽ không đền đáp nổi đâu, tình yêu của anh.

50 giây sau

Trả lời:

Anh chưa thể biết là sẽ đền đáp được gì đâu, anh yêu, chưa thể biết sẽ đền đáp được gì và đã đền đáp những gì. Chớ quên: anh sở hữu những tủ cảm xúc khổng lồ. Anh chỉ cần thỉnh thoảng mở ra.

15 phút sau

Trả lời:

Có một điều sẽ làm anh quan tâm: qua hai lần gặp nhau, có gì thay đổi ở em không, Emmi?

40 giây sau

Trả lời:

Ở anh?

30 giây sau

Trả lời:

Trước tiên: ở em?

20 giây sau

Trả lời:

Không, trước tiên: ở anh?

1 phút sau

Trả lời:

Thôi được, trước tiên: ở anh. Nhưng trước đó em phải trả lời những câu hỏi còn sót của anh. Đó là một đề nghị công bằng, tình yêu của anh.

4 tiếng sau

Chủ đề: Danh mục câu hỏi thứ hai

Được. Ta làm xong đi:

1) vì sao em lại bắt liên lạc với anh sau Boston ư? Vì sao nữa? Vì ba phần tư năm "Boston" là ba phần tư năm tồi tệ nhất kể từ khi các năm chính thức chia thành bốn phần. Vì con người của từ ngữ đã không để lại từ ngữ nào mà cứ thế lẩn khỏi cuộc đời em. Hèn nhát. Qua cửa sau của hộp thư được cài then bằng một trong những thông điệp dã man nhất của giao lưu đương đại. Thông điệp đó đến tận hôm nay còn đeo đuổi em vào tận giấc mộng (và bất cứ lúc nào cũng có thể vào tận hộp thư lần nữa, nếu kỹ thuật có ác ý): CHÚ Ý. THAY ĐỔI ĐỊA CHỈ E-MAIL, tút tút, tút tút. Leo, "chuyện" chúng mình chưa xong. Trốn chạy không bao giờ là điểm kết, nó luôn luôn chỉ trì hoãn điểm kết. Anh biết quá rõ điều đó. Nếu không thì anh đã không trả lời em sau 9 tháng rưỡi.

2) em nghĩ gì về hoàn cảnh dẫn đến việc chúng mình ngừng-quan-hệ-e-mail ư? Leo, hỏi gì kỳ vậy? Anh ám chỉ hoàn cảnh nào? Chuyện em đã trở nên quá lớn đối với anh, quá lớn hoặc quá nhỏ. Quá nhỏ so với mức đầu tư tình cảm và mức chi ảo giác của anh. Quá lớn so với lợi nhuận thực tế, thu thập có thực của anh. Phi vụ Emmi không bõ công theo đuổi nữa. Anh mất hết kiên nhẫn với em. Đó, Leo thân mến, là hoàn cảnh dẫn đến việc chúng mình ngừng-quan-hệ-e-mail.

3) bắt đầu đến đoạn căng thẳng đây: làm thế nào em có thể thứ lỗi cho Bernhard? Leo, em đã đọc đi đọc lại câu hỏi này tối thiểu hai chục lần. Em không hiểu câu hỏi, thật lòng đấy. Em cần có thể thứ lỗi GÌ cho Bernhard nhỉ? Lỗi – anh ấy là chồng em? Lỗi – anh ấy trở ngại cho mối-tình-qua-e-mail của chúng mình? Lỗi – thông qua sự tồn tại của mình trên đời mà bắt anh phải đào tẩu? Leo, câu anh hỏi có mục đích gì? Anh phải giải thích cho em rõ.

4) giờ thì đến điểm cuối: làm thế nào em có thể thứ lỗi cho anh? Hừm, Leo. Em là người có thể hối lộ được. Hãy gửi em những e-mail đáng yêu, và em sẽ tha thứ cho anh mọi tội, thậm chí cả tội dựng ra vụ nghỉ 9 tháng rưỡi. Xong!!

10 phút sau

Chủ đề:

Thế nhé, anh yêu, và bây giờ anh cho em hay, liệu qua các cuộc gặp mặt của chúng mình có gì thay đổi ở anh không. (Và tất nhiên: gì). Hôn má và chạm vào giữa lòng bàn tay. Emmi.

Chương bảy

Tối hôm sau
Chủ đề: Leo?
Leo?

Sáng sớm hôm sau
Chủ đề: Báo thức
Leo?

Leeeooo?

Leo eo eo eo eo eo eo eeeeeeeeooooooooo??

Le e e e e e e e eeeeeeeeeeeeeeeeeooooooooooooo???

11 tiếng sau
Chủ đề: Gặp nhau
Emmi thân mến, chúng mình có thể gặp nhau lần nữa không? Anh phải nói với em một chuyện. Chuyện quan trọng, anh nghĩ vậy.

10 phút sau
Chủ đề:
"Pam" có mang?

3 phút sau
Trả lời:
Không, Pamela không có mang. Pamela không liên quan gì đến chuyện này.

Mai hoặc ngày kia, có lúc nào em rảnh vài phút không?

1 phút sau
Trả lời:
Nghe kịch tính quá! Nếu là một tin lành mà anh bỗng nhiên muốn đích thân trao khẩn cấp cho em thì: vâng, em sẽ "rảnh vài phút"!

2 phút sau
Trả lời:
Không phải tin lành.

40 giây sau

Trả lời:
Nếu vậy thì báo cho em tin đó bằng chữ. Và xin anh, ngay hôm nay! Mai là một ngày gian khổ của em. Ít nhất em cũng muốn ngủ vài tiếng.

2 phút sau

Trả lời:
Xin em, Emmi, hãy để chúng mình nói chuyện này một cách bình tĩnh trong mấy ngày tới! Bây giờ đừng suy nghĩ cho mệt, lên giường đi. Nhất trí không?

40 giây sau

Trả lời:
Leo, em thích được dỗ dành. Nhưng em không thích bị DỤ DỖ. Càng không bởi anh. Càng không bằng cách này. Càng không qua những lời như "đừng suy nghĩ nữa cho mệt, lên giường đi". Vậy hãy nói ra đi!

30 giây sau

Trả lời:
Emmi, xin em hãy tin anh, đề tài này không thuộc vào hộp thư chúc-ngủ-ngon. Mình phải nói khi ngồi mặt đối mặt. Sớm hay muộn vài hôm cũng chẳng thực sự quan trọng.

50 giây sau

Trả lời:
LLTM, NNLT!! (Leo Leike thân mến, nói ngay lập tức!!!)

10 phút sau

Trả lời:
Thôi được, Emmi: Bernhard biết chuyện chúng mình. Ít nhất là đã có một dạo biết về chuyện chúng mình. Đó là lý do vì sao anh rút lui vào hậu trường.

1 phút sau

Trả lời:
??? Leo, anh moi đâu ra lời khẳng định phi lý ấy? Bernhard biết gì? Có gì để mà biết? Và tại sao anh biết anh ấy biết? Và một khi có ai đó biết thì em phải là người đầu tiên, em nghĩ thế. Leo, em có cảm giác là anh tự huyễn hoặc với một học thuyết âm mưu. Để nghị anh giải thích!!

3 phút sau

Trả lời:
Emmi, em hãy hỏi Bernhard! HÃY NÓI CHUYỆN VỚI ANH ẤY! Không phải anh, mà Bernhard mới có điều kiện giải thích chuyện này. Anh không biết là anh ấy chưa bao giờ kể cho em biết. Anh không thể tưởng tượng ra điều đó. Anh không muốn tin. Anh chỉ nghĩ đơn giản là em không muốn nói chuyện với anh về vụ này. Nhưng hình như thực sự em không biết gì cả. Cho đến hôm nay anh ấy chưa nói với em?

2 phút sau

Trả lời:

Leo, dần dần em thấy lo cho anh. Anh có sốt không? Anh đang bay lượn nơi đâu với trí tưởng tượng vậy? Có cớ gì trên thế giới này khiến em phải nói chuyện với Bernhard về anh? Anh hình dung em sẽ nói gì? "Bernhard, ta có chuyện phải nói. Leo Leike nói, anh biết về anh ấy, nói cho đúng là về anh ấy và em. Leo Leike là ai ư? Anh không quen anh ấy đâu. Đó là người mà chính em cũng chưa hề thấy mặt và chưa bao giờ kể cho anh biết. Có nghĩa là anh không thể quen anh ấy được. Nhưng bây giờ anh ấy khăng khăng cả quyết là anh biết về anh ấy, anh biết về bọn em (…)". Leo, đề nghị anh hãy bình tâm trở lại, anh làm em rối tinh cả lên rồi đấy.

1 phút sau

Trả lời:

Anh ấy đã đọc e-mail của chúng mình. Sau đó viết thư cho anh, đề nghị anh hãy đến gặp em một lần và từ đó trở đi để em yên thân mãi mãi. Do đó anh đã nhận việc làm ở Boston. Chuyện như thế, nói ngắn gọn. Lẽ ra anh nói trực tiếp với em thì hơn.

3 phút sau

Trả lời:

Không. Không thể được. Đó không phải Bernhard. Anh ấy không bao giờ làm thế. Hãy nói là chuyện đó không có thật đi. Không, không thể thế được. Leo, anh không biết là anh vừa gây ra chuyện gì đâu. Anh nói dối.

Anh đã hủy hoại tất cả. Một lời vu cáo ghê rợn. Bernhard không xứng đáng phải hứng chuyện đó. Tại sao anh làm thế? Tại sao anh hủy hoại tất cả giữa hai chúng mình? Hay anh bắt nọn em? Hay là trò đùa? Đùa kiểu gì thế?

2 phút sau

Trả lời:

Emmi thân mến, không còn đường quay lại nữa. Anh tự căm ghét mình vì thế, nhưng chỉ còn hai lựa chọn. Hoặc là anh rút lui và im lặng suốt đời. Hoặc sự thật. Đã quá muộn. Muộn đến mức không thể tha thứ được. Không thể tha thứ được, anh biết. Anh đính kèm đây bức e-mail mà Bernhard gửi cho anh trước đây hơn một năm, ngày 17/6, ngay sau lần "đột quỵ" trong chuyến lữ hành với bọn trẻ ở Nam Tyrol.

Chủ đề: Gửi ô. Leike.

Kính thưa ông Leike, tôi phải ráng sức lắm để viết cho ông. Thú thực là tôi rất ngượng vì chuyện này, và viết thêm mỗi dòng là càng tăng thêm sự khó coi mà tôi tự đưa mình vào. Tôi là Bernhard Rothner, tôi tin là không cần phải tự giới thiệu cho ông rõ hơn nữa. Ông Leike, tôi có một lời cầu xin quan trọng gửi tới ông. Tôi nói ra lời cầu xin này sẽ làm ông sửng sốt hoặc thậm chí bị sốc. Nói xong, tôi sẽ cố gắng trình bày nguyên cớ cho ông hay. Tôi không phải là người văn hay chữ tốt, tiếc thay. Nhưng tôi sẽ nỗ lực dùng hình thức khá lạ lẫm này để nói ra tất cả những gì làm tôi bận tâm mấy tháng nay, những gì làm cuộc đời tôi từng bước trật khỏi đường ray, cuộc đời của tôi và của gia đình tôi, vâng, cả của vợ tôi nữa, tôi có thể đánh giá chính xác điều đó sau nhiều năm vợ chồng yên ấm.

Và lời cầu xin của tôi là: ông Leike, ông hãy gặp vợ tôi! Ông hãy gặp cô ấy đi, để cơn ác mộng này chấm dứt! Chúng ta là người lớn cả rồi, tôi không có quyền ra lệnh cho ông. Tôi chỉ có thể cầu khẩn ông: hãy gặp vợ tôi đi! Tôi đau lòng vì thua kém và yếu thế. Ông hiểu tôi tự hạ nhục đến mức nào khi viết mấy dòng này. Ngược lại, ông không hề có sơ hở nào, thưa ông Leike. Ông chẳng có gì để phải tự trách mình. Và tôi, ngay cả tôi cũng chẳng dám trách gì ông, tiếc thay, tiếc thay tôi không trách được ông. Người ta không thể trách cứ một bóng ma. Ông là cái bóng vô hình, ông Leike ạ, không chạm tay vào được, ông không có thật, ông chẳng là gì khác ngoài hình ảnh tưởng tượng của vợ tôi, là ảo ảnh của cảm giác hạnh phúc vô bờ, là sự chếnh choáng phi thực, là tình yêu hư vô, được tạo nên bởi những con chữ. Trước ông, tôi bất lực, tôi chỉ có thể đợi đến khi số phận rủ lòng thương và biến ông thành một người bằng xương bằng thịt, một người có hình dạng, có ưu điểm và khuyết điểm, có chỗ để tấn công. Chỉ khi vợ tôi nhìn thấy ông ở dạng ấy, giống như cô ấy thấy tôi – một người có thể bị tổn thương, một tạo vật không hoàn hảo, một mẫu hình của sinh vật khiếm khuyết được gọi là con người – chỉ khi cô ấy đứng đối diện ông thì sức mạnh áp đảo của ông mới giảm sút. Chỉ khi đó tôi mới có cơ hội đương đầu với ông, thưa ông Leike. Chỉ khi đó tôi mới có thể tranh đấu giành lại Emma.

"Leo, đừng bắt tôi mở quyển album ảnh gia đình ra khoe", vợ tôi đã có lần viết cho ông như thế. Giờ thì, thay vì cô ấy, tôi bị bắt buộc phải làm việc đó. Khi chúng tôi làm quen nhau, Emma 23 tuổi, tôi là giáo viên dương cầm của cô ấy ở Nhạc viện, già hơn cô ấy 14 tuổi, có gia đình êm ấm, là cha của hai đứa trẻ thiên thần. Một tai nạn giao thông đã biến gia đình tôi thành đống hoang tàn. Đứa con trai ba tuổi bị sang chấn tâm lý. Chị nó bị thương nặng. Bản thân tôi còn những tổn hại lưu lại. Mẹ của hai đứa đó, vợ tôi, Johanna: chết. Không có cây dương cầm thì tôi đã quỵ ngã. Nhưng âm nhạc là cuộc sống, chừng nào nó còn ngân vang thì chẳng có gì chết đi vĩnh viễn cả. Khi người ta là nhạc sĩ và đánh đàn thì người ta sống bằng các kỷ niệm, dường như đó là sự kiện hiển hiện trước mắt. Tôi đã bám vào đó để vươn dậy. Rồi còn cả các học viên của tôi nữa, đó là cớ để tôi quên lãng, đó là một công việc, là ý nghĩa. Vâng, và đột nhiên – Emma xuất hiện. Cô gái năng động, bừng bừng sinh lực, điệu đà và đẹp như tranh ấy bắt đầu gom nhặt những mảnh hoang tàn, hoàn toàn tự nguyện, không hy vọng hay trông đợi sự đền đáp nào. Những người phi thường ấy được đưa xuống hạ giới để chống lại nỗi buồn. Có rất ít người như thế. Tôi không biết mình đã làm gì để được may mắn nhường ấy, song đột nhiên tôi có cô ấy bên mình. Hai đứa trẻ chạy đến, và tôi, tôi say đắm mối tình sét đánh. Còn Emma? Ông Leike, bây giờ chắc ông sẽ tự hỏi: còn Emma thì sao? Phải chăng cái cô sinh viên 23 tuổi ấy cũng đắm đuối tương tự, vì lý do nào đấy mà lao vào chàng Don Quijote đã ngót nghét bốn chục và ngày đó chỉ còn sống được nhờ các phím đàn và nốt nhạc? Câu hỏi này tôi không trả lời được cho ông và cả cho chính tôi. Phần nào vì cô ấy khâm phục tài năng của tôi chăng (ngày đó tôi là nghệ sĩ biểu diễn rất thành đạt)? Bao nhiêu phần trăm trong đó là thương hại, là cảm thông, là thiện chí muốn giúp đỡ, là khả năng hiện diện trong thời khắc bi thương? Tôi đã nhắc cô ấy nhớ đến người cha ruồng bỏ gia đình từ sớm chăng? Hay cô ấy đã yêu thương con bé Fiona và thằng Jonas quá mức? Bao nhiêu hưng phấn của tôi đã phản chiếu trong cô ấy, và cô ấy yêu tình yêu mãnh liệt của tôi đối với cô ấy chứ chẳng phải yêu tôi? Trong chừng mực nào cô ấy hài lòng với niềm tin rằng tôi không bao giờ làm cô ấy thất vọng vì một phụ nữ khác, hài lòng với sự khả tín kéo dài suốt đời, hài lòng với tính chung thủy vĩnh viễn của tôi mà cô luôn tin chắc? Thưa ông Leike, hãy tin tôi đi, lẽ ra tôi không bao giờ dám mon men lại gần cô ấy, nếu tôi không cảm nhận được muôn vàn cảm xúc do cô ấy đưa đến cho tôi, nó cũng mạnh mẽ hệt như từ phía tôi đến với cô ấy. Emma hướng đến tôi và lũ trẻ rõ mồn một, muốn là một phần trong thế giới của bố con chúng tôi, và đã thành một phần trong thế giới của bố con chúng tôi, phần tiêu biểu, phần quyết định, phần trung tâm. Hai năm sau chúng tôi làm lễ cưới. Đã tám năm trôi qua kể từ ngày

ấy. (Xin lỗi, tôi đã làm hỏng trò trốn tìm của ông bằng cách lộ ra một trong hàng nghìn điều bí mật: cô "Emmi" mà ông biết, năm nay mới 34 tuổi). Không ngày nào trôi qua mà tôi hết ngạc nhiên khi thấy sắc đẹp trẻ trung và sinh động ấy bên cạnh mình. Và ngày nào tôi cũng run rẩy đợi chuyện đó xảy ra: một chàng trai trong đám đông những người say mê theo đuổi cô ấy, Emma sẽ nói: "Bernhard, em đã yêu người khác. Chúng ta sẽ tiếp tục ra sao đây?" Ác mộng đó không xuất hiện. Nhưng một ác mộng tồi tệ hơn đã xảy ra. Ông, thưa ông Leike, cái "thế giới bên ngoài" trầm lặng. Ảo tưởng tình yêu qua e-mail, cảm xúc liên tục trào dâng, khát vọng nảy nở, đam mê không được thỏa mãn, tất cả đều hướng về một mục đích có vẻ như có thực, một mục đích tối thượng liên tục bị hoãn, cuộc gặp gỡ của mọi cuộc gặp gỡ nhưng không diễn ra, vì nó sẽ phá tan quy mô của hạnh phúc dưới trần gian, sự thỏa mãn hoàn hảo, không điểm kết, không kỳ hạn, chỉ được trải nghiệm trong óc. Đứng trước nó, tôi bất lực. Thưa ông Leike, từ khi "có" ông, Emma như thành một người khác. Cô ấy trở nên lơ đễnh và xa cách tôi. Ngồi hàng tiếng trong phòng mình và nhìn đăm đăm vào máy tính, vào vũ trụ của mơ mộng. Cô ấy sống trong "thế giới bên ngoài" của mình, sống với ông. Khi cô ấy sung sướng mỉm cười, nụ cười ấy đã từ lâu không dành cho tôi nữa. Cố hết sức thì cô ấy cũng giấu được sự thất thần ấy trước lũ trẻ con. Tôi nhận thấy cô ấy bồn chồn ra sao khi phải ngồi lâu lâu cạnh tôi. Ông có hiểu ra nỗi đau ấy không? Tôi đã cố lấy sự bao dung phi thường để vượt qua giai đoạn này. Emma không bao giờ được phép cảm thấy bị tù túng khi sống với tôi. Chưa bao giờ có chuyện ghen tuông giữa hai chúng tôi. Nhưng đột nhiên tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Chẳng có gì, chẳng có ai, không có thực thể nào, không có vấn đề hiện hữu, không có một vật lạ hiện ra – cho đến khi tôi dò được căn nguyên. Tôi xấu hổ đến mức muốn độn thổ được, vì đã tha hóa đến mức này: tôi đã vào phòng Emma dò xét. Và rốt cục, trong một ngăn bí mật, tôi tìm thấy một cặp giấy, khá dày, chứa đầy thư từ: toàn bộ số e-mail của cô ấy trao đổi với một Leo Leike nào đó, được in ra cẩn thận, từng trang một, từng tin một. Tay tôi run rẩy khi copy lại những lá thư ấy, sau đó tôi đã cất được chúng đi mấy tuần liền mà không ngó đến. Chúng tôi đã có mấy tuần nghỉ hè vô cùng khổ ải ở Bồ Đào Nha. Đứa nhỏ bị ốm, đứa lớn yêu mê mệt một tay giáo viên dạy thể thao. Vợ tôi và tôi im lặng hai tuần liền, nhưng người này cố ra vẻ với người kia là tất cả đều ổn, như mọi khi vẫn thế, như phải thế, như thói quen ra lệnh cho chúng tôi thế. Rồi tôi không nhịn được nữa. Tôi đem theo cặp giấy nọ khi đi du lịch lữ hành – và trong một cơn tự hành hạ và sung sướng được tự đem dao xẻ thịt mình, tôi đọc hết các e-mail trong một đêm. Từ khi vợ đầu tiên của tôi qua đời, tôi chưa phải chịu sự hành hạ tâm hồn nào lớn, ông có thể tin tôi. Khi đọc xong, tôi không ra khỏi giường được nữa. Con gái tôi gọi cấp cứu, người ta đưa tôi vào viện. Hôm kia vợ tôi đến đó đón tôi về. Giờ thì ông đã rõ mọi chuyện.

Thưa ông Leike, ông hãy gặp Emma đi! Bây giờ tôi đến đỉnh cao thảm hại của sự tự hạ nhục: vâng, ông gặp cô ấy đi, qua đêm với cô ấy đi, làm tình với cô ấy đi! Tôi biết, ông sẽ muốn làm chuyện đó. Tôi "cho phép" ông. Ông có sự ưng thuận của tôi, qua đó tôi giải phóng ông khỏi mọi cắn rứt lương tâm, tôi không coi đó là lừa dối. Tôi cảm thấy Emma không chỉ tìm sự gần gũi tinh thần với ông, mà cả gần gũi thân thể, cô ấy muốn "biết", cho rằng mình cần nó, đòi hỏi nó. Đó là sự kích thích, cái mới, chuyện đổi gió mà tôi không đem lại cho cô ấy được. Đã có rất nhiều đàn ông mê Emma, nhưng tôi chưa thấy cô ấy bị lôi cuốn về tình dục với một người duy nhất trong số họ. Sau đó tôi đọc các e-mail cô ấy viết cho ông. Và tôi đột ngột nhận ra, lòng ham muốn của cô ấy có thể mạnh đến chừng nào, khi nó được một cá nhân "thích hợp" thức dậy. Ông, thưa ông Leike, là người được chọn. Tôi gần như mong muốn: ông hãy làm tình một lần với cô ấy! MỘT LẦN – (tôi chọn những chữ hoa nhấn mạnh để viết ra điều này, giống vợ tôi). MỘT LẦN. CHỈ MỘT LẦN! Ông hãy coi đó là mục đích của sự đam mê mà ông đã dùng ngòi bút xây dựng nên. Ông hãy dùng nó để ấn định điểm kết. Ông hãy tạo ra đỉnh cao của cuộc trao đổi e-mail – rồi sau đó dừng tay. Ông, hỡi người ngoài hành tinh, người vô hình vô

ảnh, hãy trả lại vợ tôi cho tôi! Ông hãy phóng thích cô ấy. Ông hãy đưa cô ấy trở lại mặt đất. Ông hãy để gia đình chúng tôi tiếp tục tồn tại. Ông làm việc này không về chiều ý tôi, cũng chẳng vì các con tôi. Ông hãy làm việc đó cho Emma, vì Emma. Tôi xin ông!

Giờ tôi đi đến đoạn kết lời cầu cứu nhục nhã và đau đớn, lời cầu xin khủng khiếp. Một lời cầu xin cuối cùng, thưa ông Leike. Ông đừng để lộ tôi. Ông hãy để tôi bên ngoài câu chuyện của hai người. Tôi đã lạm dụng lòng tin của Emma, tôi đã phản bội cô ấy, tôi đã đọc thư riêng, thầm kín của cô ấy. Tôi đã phải trả giá. Tôi sẽ không thể nhìn vào mắt cô ấy, nếu chuyện khuất tất này lộ ra. Cô ấy cũng sẽ không thể nhìn vào mắt tôi, nếu biết là tôi đã đọc thư. Cô ấy sẽ tự căm ghét mình và căm ghét tôi như nhau vì thế. Ông Leike, tôi xin ông, hãy tránh cho chúng tôi chuyện đó. Ông đừng để lộ lá thư này. Và một lần nữa: tôi xin ông!

Bây giờ tôi gửi đến ông bức thư bạo liệt nhất mà tôi từng viết. Kính thư, Bernhard Rothner.

Chương tám

3 ngày sau
Chủ đề: Emmi?
Emmi?

(Anh không chờ em trả lời câu hỏi trên. Anh chỉ muốn báo cho em biết là mỗi phút anh tự đặt cho mình câu hỏi đó 60 giây).

2 ngày sau
Chủ đề:
Có thể em khinh bỉ anh cho mỗi lời anh từng viết cho em. Có thể em căm thù anh vì mỗi chữ anh sẽ còn gửi em. Nhưng anh không làm khác được. Em có khỏe không, Emmi? Ước gì anh được làm gì vì em. Ước gì anh làm được việc gì có ý nghĩa cho em. Ước gì anh được biết em suy nghĩ và cảm nhận ra sao. Ước gì anh được cùng suy nghĩ và cảm nhận với em. Ước gì anh hộ em gánh một nửa của tất cả, cho dù có khó khăn đến mấy.

2 ngày sau
Chủ đề:
Anh không nên viết cho em nữa?

Hôm sau
Chủ đề:
Nghĩa là sao, Emmi? Nghĩa là:

Chính em không biết có muốn anh viết cho em không.

Em không thèm biết, liệu anh có viết cho em.

Em nhất quyết không muốn anh viết cho em.

Em không đọc e-mail của anh nữa.

2 ngày sau

Chủ đề: Gió bấc

Được, Emmi, anh hiểu rồi, anh không viết cho em nữa. Trong trường hợp (…) gió bấc (…) thì em luôn biết (…). Luôn luôn, luôn luôn, luôn luôn, luôn luôn, luôn luôn! Thân ái. Leo của em.

5 tiếng sau

Trả lời:

Chào Leo, anh ngủ chưa?

3 phút sau

Trả lời:

EMMI!!! CÁM ƠN!!!

Em thế nào rồi? Cho anh biết đi! Anh không nghĩ đến gì khác cả. Anh đang phải hoàn tất một báo cáo khoa học, ngồi từ mấy tiếng trước màn hình, nhìn chằm chằm vào thanh biểu tượng với hình bức thư và chờ đợi điều kỳ diệu với bốn chữ cái. Điều kỳ diệu đó đã xảy ra. Anh còn chưa thể tin được. EMMI. Em đã trở lại!

30 giây sau

Trả lời:

Em có được phép tới anh không?

1 phút sau

Trả lời:

Sao cơ, Emmi? Anh có đọc nhầm không? Em muốn "tới anh"? Tới nhà anh? Tầng thượng 15? Vì sao? Bao giờ?

20 giây sau

Trả lời:

Bây giờ.

50 giây sau

Trả lời:

Emmi thân mến, em nói nghiêm túc đấy chứ? Em không ổn sao? Em muốn giãi bày? Tất nhiên em có thể đến. Nhưng bây giờ là 2 giờ sáng. Ta có nên ngày mai gặp nhau thì hơn không? Ta sẽ có nhiều thì giờ hơn, và đầu óc sáng suốt hơn. (Ít nhất là anh).

20 giây sau

Trả lời:

Em có thể đến, được hay không?

1 phút sau

Trả lời:

Nghe có vẻ đe dọa, nhưng: được chứ, dĩ nhiên, Emmi, em có thể đến.

30 giây sau

Trả lời:

Anh có Whiskey không, hay em phải đem theo một chai?

40 giây sau

Trả lời:

Anh có Whiskey. Chai còn đến ba phần tư. Đủ không em? Emmi, em có tình cờ muốn cho anh biết em đang trong tâm trạng nào không? Chỉ để anh chuẩn bị tinh thần thôi.

20 giây sau

Trả lời:

Anh sẽ chóng nhận ra ngay thôi. Đợi nhé!

40 giây sau

Trả lời:

Anh đợi.

Tối hôm sau

Chủ đề: Điểm đáy

Emmi thân mến, anh không tin là em hôm nay khá hơn, không khá hơn hôm qua mà cũng chẳng khá hơn anh. Sự tổn thương của ta sẽ không vì thế mà giảm đi, khi ta điên cuồng đổ nó lên đầu các nghi phạm. Ai trả thù xong, người đó sẽ nghèo đi. Màn xuất hiện vũ bão của em, cách em phủ nhận tính nhút nhát và phản bác bản chất sợ hãi, sự "đòi hỏi mãnh liệt" của em mà anh – như em biết trước – không muốn và không thể cưỡng lại, kế hoạch được thực thi hoàn hảo của em, cách em lao lên đỉnh rồi ào xuống vực cứ làm như mây mưa là thứ rẻ rúng nhất trên đời, bước chân em bỏ đi được tính toán kỹ lưỡng, rồi sự biến mất đầy chuyên nghiệp – đó không phải biện pháp phục thù, mà là một hành động tuyệt vọng duy nhất. Ánh mắt em sau đó định nói rằng: "Đó chính là cái anh vẫn muốn từ đầu đấy. Giờ thì cầu được ước thấy nhé". Không, anh không muốn thế, và em quá biết! Chưa bao giờ anh và em vừa xa nhau lại vừa đồng thời gần nhau như vậy. Đó là điểm đáy của chúng mình. Emmi, em không qua mắt anh được đâu. Em không là con người tự chủ, hùng mạnh, ngang tàng, khả dĩ biến uất hận thành thắng lợi bằng cách này được đâu. Em chỉ trừng phạt anh thực sự bằng cách không nói một lời. Tất cả những gì cho đến nay từng gắn bó và kết nối chúng mình với nhau, đó là – lời nói. Emmi, nếu em còn gửi gắm chút gì nơi anh, thì hãy nói với anh! Leo.

3 tiếng sau

Trả lời:

Anh muốn lời nói? Tốt thôi, em hãy còn đầy một mồm để tặng anh, em giữ lại cũng chẳng biết làm gì. Anh có lý, Leo. Em muốn chứng minh cho Bernhard một điều. Em muốn chứng minh cho anh một điều. Em muốn chứng minh cho chính em một điều. Giờ thì em biết: em có thể lừa dối. Hơn thế nữa, em có

thể lừa dối Bernhard. Em có thể lừa dối Bernhard với ANH. Hơn thế nữa, và là thành tích lớn nhất, em có thể đồng thời lừa dối cả em luôn, đúng thế, đó là cái em có thể làm giỏi nhất. Và em cũng cám ơn anh vì anh đã là "tòng phạm". Em biết, Leo, đó không phải tính buông thả, mà là sự đồng cảm của anh. Anh đã xin em cho anh tiếp nhận một nửa các cảm xúc. Nhiệm vụ đó anh đã hoàn thành rạng sáng hôm qua – khi xét đến tình thế căng thẳng – một cách rực rỡ. Chia giường thì được nửa giường, chia khổ thì khổ gấp đôi.

Anh nói đúng, Leo. Hôm nay em không khá hơn. Em thấy khốn nạn hơn bất cứ lúc nào trước đó. Leo, anh không thể tượng tưởng ra được "các anh" đã làm gì em. Em cảm thấy mình bị phản bội và bán đứng. Chồng em và người tình ảo của em đã bắt tay liên kết sau lưng em: khi người này muốn một lần được cảm nhận em bằng xương bằng thịt thì người kia nhắm mắt làm ngơ. Khi người này sau đó vĩnh viễn biến mất thì người kia được phép vĩnh viễn giữ em. Một người nộp lại em như của rơi bắt được cho chồng em là chủ sở hữu hợp pháp. Bù lại, người kia cho phép em hưởng "cuộc gặp gỡ thực thể" – một cuộc phiêu lưu tình dục với hình hài tình ái tưởng tượng bước ra từ thế giới ảo, như một dạng giấy khen cho người thật thà. Phân chia chính xác, tách bạch hoàn hảo, kế sách đê tiện. Và con bé Emmi tâm thần kia, nửa gắn bó gia đình và nửa ham hố phiêu lưu, không bao giờ được biết lấy một cái móng tay sự thật. Thế đấy.

Leo, việc này có hệ lụy gì cho em và Bernhard thì em vẫn chưa thể đo đếm được. Có lẽ anh sẽ không được biết. Hệ quả đối với "hai chúng mình" ư? Em có thể nói cho anh biết ngay. Và anh, con người hình như có khả năng đọc trong nội tâm em giỏi hơn bất cứ ai khác, anh không thể ngờ vực gì nữa, đúng không? Leo, đừng ngây thơ. Không có "điều kỳ diệu với bốn chữ cái" nào cả đâu. Chỉ có một hậu quả logic được cấu thành bởi ba chữ cái. Ta đã nhiều lần run rẩy đón đợi nó. Lâu nay ta đã trì hoãn đẩy nó ra xa, đã nhắm mắt vờ không thấy nó và lái ngòi bút chạy vòng tránh nó. Giờ thì nó đã đuổi kịp ta, và sứ mệnh của em là tuyên bố nó: HẾT.

Chương chín

3 tháng sau
Chủ đề: Vâng, em đây
Chào Leo. Nữ nhân viên có bằng cử nhân chuyên chăm sóc tâm thần bị sây sát của em nói, có lẽ em nên hỏi xem anh có khỏe không. Vậy thì: anh có khỏe không? Em nên nhắn lại gì cho cô điều trị viên tận tụy đó? Chắc không phải "CHÚ Ý. THAY ĐỔI ĐỊA CHỈ E-MAIL (…)". chứ? Chào, Emmi.

3 ngày sau
Chủ đề: Em, lần nữa
Chào Leo, em vừa đọc qua điện thoại cho cô điều trị viên của em nghe e-mail em gửi anh hôm thứ Ba. Cô ấy nói, em không được phép ngạc nhiên nếu không được trả lời. Em nói: "Bất cứ chuyện gì cũng chẳng làm tôi ngạc nhiên". Cô ta: "Nhưng chị vẫn muốn biết anh ấy ra sao cơ mà?" Em: "Thì vẫn". Cô ta: "Vậy thì chị hãy hỏi như thế nào để cơ may nhận được câu trả lời chứ?". Em: "Vậy à? Tôi hỏi thế nào là tốt nhất?" Cô ta: "Thân thiện". Em: "Nhưng tôi không thấy mình thân thiện". Cô ta: "Có đấy, chị thấy mình thân thiện hơn chị tự thú thật với mình. Chị chỉ không muốn anh ấy nghĩ là chị thấy mình thân thiện thôi". Em: "Anh ấy nghĩ gì, không quan trọng với tôi". Cô ta: "Chính chị không tin thế!". Em: "Chị nói đúng. Chị biết nhìn thấu tâm can con người". Cô ta: "Cám ơn, nghề của tôi mà". Em: "Vậy, tôi nên làm gì?" Cô ta: "Thứ nhất: chị làm gì mà chị tin rằng sẽ tốt cho mình. Thứ hai: hỏi anh ấy có

khỏe không – một cách thân thiện".

5 phút sau
Chủ đề: Em, thêm một lần thứ hai
Chào Leo, bây giờ thật thân thiện nhé: khỏe không?

Em có thể thân thiện hơn: anh có khỏe không?

Và thêm một nấc thân thiện nữa cũng được: Leo thâââân, anh có khỏe không, anh có khỏe khôôôôông, anh có khỏe không hả anh? Giáááng sinh năm nay vui không? Năm mớới có đem lại gì tốt lành không? Cuộc sốốốống thế nào, tình yêêêêêu ra sao, "Pam" làm gì? Ô, xin lỗi, Peeemeeela chứ! Chào thân thiện tối đa. Emmi.

2 tiếng sau
Chủ đề: Em, thêm một lần thứ ba
Chào Leo, lại em lần nữa đây. Đừng để ý cái trò ngu xuẩn em vừa bắt anh đọc ban nãy nhé. Nhưng, em có nên tiết lộ cho anh một chuyện này không? (Một trong những câu mà em ưa trích dẫn Leo nhất. Em vừa trích vừa tưởng tượng ra hình ảnh anh say mèm). Em có nên tiết lộ cho anh một chuyện này không? Đơn giản là em thấy vui sướng khi viết!

Mai em sẽ nói với cô điều trị viên, tôi đã viết cho anh ấy, và đơn giản là tôi cảm thấy sung sướng khi viết. Cô ta sẽ đáp: "Đó mới là nửa sự thật". Em: "Cả sự thật là gì?" Cô ta: "Đúng ra thì chị phải viết là: đơn giản là em thấy vui sướng khi viết CHO ANH". Em: "Ngoài ra tôi có viết cho ai nữa đâu? Nếu tôi nói, đơn giản là tôi thấy vui sướng khi viết, thì tự khắc có nghĩa đơn giản là tôi thấy vui sướng khi viết CHO ANH ẤY". Cô ta: "Nhưng anh ấy không biết thế". Em: "Có chứ, anh ấy biết tôi". Cô ta: "Tôi sẽ ngạc nhiên nếu đúng thế. Chính chị còn không biết chị, chả vì thế mà chị đến điều trị ở đây sao?" Em: "Chị được trả bao nhiêu tiền cho mỗi giờ lăng mạ kiểu này?"

Leo, cả thế giới xung quanh đều thay đổi, duy chỉ có những chữ cái vẫn như xưa. Em thấy hài lòng về nhận định ấy (và được bám vào nó). Em có cảm giác, ít nhất là nhờ vậy mà em vẫn trung thành với chính mình. Anh không phải trả lời em. Em tin rằng, thậm chí còn tốt hơn nếu anh không trả lời. Chuyến tàu của chúng ta đã ra đi, "Boston" (và hoàn cảnh dẫn đến đó) đã quẳng em ra khỏi toa sau đó một năm. Em ngồi trong một khoang ghế nhập nhoạng của một toa tàu mới tinh và cố nhìn quanh để định hướng. Không rõ tàu đi đâu, các ga không ghi tên, ngay cả hướng đi cũng chỉ mập mờ. Mỗi lần nhìn phong cảnh trôi ngang qua cửa kính đục ngầu là đôi khi em lại muốn được phép báo cho anh biết, liệu em nhìn thấy gì và nhận ra đó là gì. Được không anh? Em biết các ấn tượng của em được giữ gìn cẩn thận nơi anh. Và nếu có lần nào anh muốn kể cho em nghe về chuyến đi của anh, chuyến đi trải nghiệm trên con tàu tốc hành mang tên "Pam" – em sẽ lắng nghe. Vậy thì: tạm biệt, và hãy mặc ấm, nghe chừng mùa đông đã trở lại. Gió lạnh lùa sẽ làm cứng phần gáy và hạn chế góc nhìn. Lúc đó người ta chỉ nhìn thẳng đến cái được cho là đích chứ không nhìn sang bên cạnh – là nơi diễn ra những khoảnh khắc bõ công ta đi chuyến này. Emmi.

2 ngày sau
Chủ đề: Anh chỉ cần tiết lộ…
…các e-mail của em

a) bị xóa trước khi đọc.

b) được đọc rồi xóa.

c) được đọc và lưu lại.

d) hoàn toàn không đến tay anh.

5 tiếng sau

Trả lời:

c

Sáng sớm hôm sau

Chủ đề: Khéo lựa chọn!

Lựa chọn tốt nhất đó, Leo! Và anh miêu tả, biện luận và trình bày nó mới chi tiết làm sao! À, lúc viết thư trả lời, anh có bị chuột rút và bong gân ở khớp cổ tay không, hay còn có gì sẽ đến tiếp nữa? Thân. Emmi.

2 ngày sau

Chủ đề: Phân tích c

Chào Leo, dĩ nhiên anh biết chữ cái đầu tiên và duy nhất của anh sau 16 tuần đã nâng cánh cho trí tưởng tượng của em nhường nào. Nhà tâm lý học ngôn ngữ Leo Leike muốn thể hiện ý gì với câu trả lời nọ? Định nhằm mục đích gì?

a) định chiếm một vị trí trong cuốn Guiness riêng của em với dấu hiệu sống nhỏ nhất mọi thời được thể hiện bằng con chữ?

b) mê đắm trong khi hình dung ra người nhận chữ "c" cùng cô điều trị viên tâm thần chắc chắn mất một tiếng để suy tư về sự khác biệt giữa chữ "c" có chấm, "c" đóng ngoặc và chấm, và "c" trần trụi như ngày được Leike sinh ra?

c) muốn giơ tay "xin phát biểu" bằng cách tối giản hoàn hảo, để (sau một quãng nghỉ) làm mình thú vị hơn là hoàn cảnh hiện tại chấp nhận?

d) hay chỉ quan tâm đến nội dung thuần túy? Định qua đó nói rằng: đúng, ta đọc Emmi, thậm chí ta vẫn lưu Emmi trong bộ nhớ, nhưng ta không bao giờ viết cho Emmi nữa. Và ta đủ lịch sự để báo cho cô ta điều đó. Ta ban một dấu hiệu, dấu hiệu tối giản như có thể, mà dù vậy – vẫn là một dấu hiệu. Ta gửi cô ta một vòng khuyên sứt sẹo. Đúng thế không?

3 tiếng sau

Trả lời:

Hỏi ngược lại, Emmi thân: Nếu em quyết liệt nói ra chữ HẾT (như lần cuối trước đây 16 tuần, vào ngày sau đó, có thể em còn nhớ lại được, sau sự việc gì), ý em định nói gì?

a) HẾT?

b) HẾT?

c) HẾT?

d) HẾT?

Thế thì tại sao em không tuân thủ cả a) lẫn b) lẫn c) lẫn d)?

30 phút sau

Trả lời:

1) vì em thích viết.

2) thôi được: Vì em thích viết CHO ANH.

3) vì điều trị viên của em nói, nó có lợi cho em, và cô ấy chắc phải biết chứ, học đại học môn này mà.

4) vì em tò mò muốn biết anh chịu đựng được bao lâu mà không trả lời em.

5) vì em tò mò hơn khi muốn biết câu trả lời ra sao (em thừa nhận là em không ngờ chỉ nhận được mỗi chữ c).

6) vì em đã và đang tò mò hơn nữa, khi muốn biết anh có khỏe không.

7) vì những tò mò phát tiết ra ngoài ấy có lợi cho không khí trong phòng, không khí trong căn hộ vô trùng, trống vắng, nhỏ xíu, mới tinh của em, với cây đàn piano câm lặng và mấy bức tường trần trụi luôn luôn quẳng vào mặt em những dấu hỏi vô vọng. Căn hộ này đột ngột ném em ngược lại 15 năm trước, tuy không vì thế mà làm em trẻ đi 15 tuổi. Giờ đây, ở tuổi 35, em lại đứng ở bên dưới, ở bậc cầu thang của một con bé tuổi 20. Có nghĩa là bây giờ lại leo chừng ấy bậc thang một lần nữa.

8) ta nói đến đâu rồi nhỉ? À, ở chữ "HẾT", vì sao em không tuân thủ chữ "HẾT" khi đã nói "HẾT" ư: vì hôm nay em nhìn một số sự việc hơi khác so với trước đây 16 tuần, không cực đoan đến nỗi ấy.

9) chính vì hết không là hết, không là hết, không là hết, Leo. Vì mỗi tận cùng, nói cho cùng cũng là một khởi đầu.

Chúc anh một buổi tối tốt lành. Và cảm ơn anh đã viết thư! Emmi.

10 phút sau

Trả lời:

Em đã chuyển nhà, Emmi? Em đã chia tay Bernhard?

2 tiếng sau

Trả lời:

Em đã chuyển nhà, lui về ở ẩn một chút. Em đã có một khoảng cách với Bernhard. Bây giờ chúng ở cách nhau một khoảng khá phù hợp với quan hệ giữa hai người trong hai năm qua. Em cố không để bọn trẻ bị chịu gánh nặng này. Em muốn trong tương lai vẫn vì chúng, bất cứ lúc nào chúng cần em. Đối với Jonas thì tình cảnh mới này tồi tệ. Ước gì anh thấy ánh mắt nó khi nó hỏi em: "Tại sao mẹ không ngủ nhà nữa?" Em đáp: "Mẹ và bố hiện tại không hiểu nhau lắm". Jonas: "Nhưng buổi đêm thì chẳng sao". Em: "Có chứ, khi người ta chỉ cách nhau qua một bức tường mỏng". Jonas: "Thế thì mình đổi phòng ngủ. Con không hề hấn gì vì bức tường mỏng giữa con và bố". Biết nói gì lúc ấy? Bernhard

nhận ra những lỗi lầm và lỡ làng của mình. Anh ấy xấu hổ. Hối hận, suy sụp, hoàn toàn kiệt quệ. Cố cứu vãn những gì còn có thể. Em cố nhận ra còn gì có thể cứu vãn được không. Chúng em nói chuyện nhiều trong mấy tháng qua, tiếc là đã muộn mất mấy năm. Lần đầu tiên chúng em nhìn vào cái phía sau mặt tiền của quan hệ giữa hai người: cái gì cũng rêu phong và rệu rã. Chẳng bao giờ xây đắp, chẳng bao giờ quét dọn, chẳng bao giờ thông gió, tất cả tàn tạ, hư hại. Liệu có bao giờ tu tạo lại được không?

Chúng em cũng nói nhiều về anh, Leo. Nhưng em chỉ kể cho anh nếu anh muốn biết. (Vì dĩ nhiên là anh muốn biết nên chúng mình sẽ duy trì liên lạc e-mail. Đó là kế của em!). Em không định quấy quả anh, nhưng cô điều trị viên tin tưởng rằng anh sẽ tốt cho em. Cô ấy nói: "Tôi không hiểu vì sao chị trả nhiều tiền đến tư vấn ở chỗ tôi. Leo Leike của chị sẽ cung cấp mọi thứ miễn phí. Tốt nhất là chị nỗ lực tìm đến anh ấy!" Vậy thì tốt nhất là em nỗ lực tìm đến anh, Leo yêu quý. Còn anh thì được khẩn khoản yêu cầu quan tâm đến em một chút. Chúc anh ngủ ngon.

Tối hôm sau

Chủ đề:

Emmi thân mến, vinh dự thay cho anh khi được chuyên gia tâm lý trị liệu của em tin tưởng là có thể thế chỗ được cô ấy. (Dĩ nhiên "miễn phí" thì rẻ quá, nhưng anh sẽ mời một giá phải chăng). Và tất nhiên anh vui mừng là dù sao cô ấy cũng tin rằng anh tốt cho em. Phiền em hãy hỏi cô ấy, liệu cô ấy có cam đoan với anh được rằng EM tốt cho anh. Thân ái. Leo.

1 tiếng sau

Trả lời:

Cô ấy chỉ nghĩ đến sức khỏe của em, chứ không nghĩ đến anh, Leo thân mến. Nếu tự anh không rõ cái gì tốt cho anh, và nếu anh muốn biết thì anh phải kiếm cho mình một điều trị viên riêng. Thực ra em cũng nhiệt tình khuyên anh làm thế, nhưng nó sẽ quá phiền toái cho anh.

Chúc anh một buổi tối dễ chịu. Emmi.

TB: À, Leo, em rất tò mò muốn biết anh có khỏe không. Anh có muốn tiết lộ cho em biết đôi chút không? Ít nhất cũng cho em vài chấm phá chứ? Xin anh!!

Nửa tiếng sau

Trả lời:

Chấm phá 1: anh bị cảm lạnh từ ba tuần nay. Chấm phá 2: anh chỉ còn 3 tuần một mình. Cụ thể hóa chấm phá 2: Pamela ("Pam") đến. Và ở lại.

10 phút sau

Trả lời:

Ồ, một bất ngờ lớn! Chúc mừng anh, Leo, anh xứng đáng được hưởng! (Tất nhiên ý em là hưởng "Pam" chứ không phải là chứng cảm lạnh). Chào. Emmi.

5 phút sau

Trả lời:

Anh vừa sực nhớ ra câu hỏi mà trước đây mấy tháng mình vẫn hỏi nhau nhưng không bao giờ trả lời. Đó là: sau những lần gặp mặt, có gì biến đổi ở chúng mình không? Về phần anh: có! Từ ngày anh có trước mắt khuôn mặt em khi đọc thư em, anh có thể nhận ra nhanh hơn tâm trạng em ngay lúc em viết

cho anh, và hiểu câu chữ của em mang hàm ý gì, khi chắc chắn là nó có hàm ý khác với dòng chữ viết ra. Anh nhìn thấy môi em khi nhả những lời ấy. Anh nhìn thấy con ngươi em mờ tỏ khi bình luận sự việc. Lúc nãy em viết: "Ồ, một bất ngờ lớn! Chúc mừng anh, Leo, anh xứng đáng được hưởng" và ám chỉ:

"Ôi, cụt hứng hẳn! Nhưng tự làm tự chịu thôi, Leo, rõ ràng anh không xứng đáng được hưởng gì tử tế hơn". Sau đó em còn đùa cợt thêm trong ngoặc đơn: "Tất nhiên ý em là hưởng chứng cảm lạnh chứ không phải 'Pam'. Và điều đó có nghĩa ác độc là: "Thà cảm lạnh ba tuần còn hơn 'Pam' vĩnh viễn!" Đúng không?

3 phút sau

Trả lời:

Không, Leo, có thể đôi khi em cay nghiệt, nhưng em không phải người ác độc. Em tin "Pam" là một phụ nữ thú vị và tốt cho anh, tốt hơn bất cứ chứng ho hen sổ mũi nào. Gửi cho em một ảnh cô ấy nhé?

1 phút sau

Trả lời:

Không, Emmi.

30 giây sau

Trả lời:

Tại sao không?

Chương mười

Tối hôm sau

Chủ đề: Xin lỗi

Tha lỗi cho sự cục cằn của anh. Hiện tại không phải giai đoạn tốt nhất của anh. Anh sẽ quay lại! Thân ái. Leo.

2 tiếng sau

Trả lời:

Không sao. Khi nào anh quay lại thì quay lại. Không nhất thiết trong giai đoạn tốt nhất của anh. Em sẵn sàng hài lòng chấp nhận giai đoạn tốt nhì của anh. Emmi.

3 ngày sau

Chủ đề: Giai đoạn của anh

Emmi thân mến, vì sao từ bao hôm nay anh có cảm giác (đôi khi khá bứt rứt) là em sốt ruột đợi anh giải thích lý do, vì sao hiện tại không phải là giai đoạn tốt nhất của anh? Chào. Leo.

4 tiếng sau

Trả lời:

Có lẽ vì anh có nhu cầu muốn giải thích điều đó cho em. Nếu anh muốn giải thích bằng được thì cứ giải thích đi, đừng nói vòng vo nữa.

10 phút sau

Trả lời:

Không, Emmi, anh tuyệt đối không có nhu cầu giải thích việc đó cho em! Anh không thể giải thích cho em, vì chính anh cũng không giải thích nổi cho anh. Nhưng, ngược đời thay, anh cho là đang nợ em một lời giải thích. Em có hiểu không?

8 phút sau

Trả lời:

Chịu thôi, Leo. Có thể vì anh đột nhiên có nhu cầu giải thích giai đoạn, mạnh như một ám ảnh? (Một nét hoàn toàn mới mẻ ở anh). Nếu anh muốn, em sẽ hỏi điều trị viên của em xem cô ấy có quen một chuyên gia nào đó giỏi về nhu cầu giải thích giai đoạn không. Chỉ để cho anh khỏi phải cố làm bằng được: anh không phải giải thích vì sao "hiện tại không phải là giai đoạn tốt nhất" của anh. Đằng nào em cũng biết rồi.

3 phút sau

Trả lời:

Quá vĩ đại, Emmi. Giải thích cho anh đi!

20 phút sau

Trả lời:

Anh xúc động, vì ("…"), nói ra nhé, vì Pamela. Ở Boston anh là khách của cô ấy. Sau Boston cô ấy là khách của anh. Hoặc hai người đồng thời và thay nhau là khách của nhau, ví dụ như ở London hay ở những xó quỷ quái nào khác. Nhưng bây giờ các quan hệ địa lý thay đổi làm cho quan hệ tương quan tình ái thay đổi theo. Cô ấy đến với anh và ở lại chỗ anh. Quan hệ từ xa thành quan hệ sát sườn. Nghĩa là: cuộc sống thường nhật giữa người và người trong bốn bức tường riêng thay cho kỳ nghỉ trọn gói ở khách sạn trăng mật. Có cửa sổ và treo rèm mới giặt lên thay vì khát khao nhìn ra phong cảnh mơ mộng xa xăm. Vả lại cô ấy không chỉ đến với anh. Cô ấy đến đây vì anh. Cô ấy đến cho anh. Cô ấy tin anh. Anh nhận trách nhiệm. Ý nghĩ đó làm anh căng thẳng, tất nhiên. Anh sợ sự mơ hồ, anh có cảm giác bồn chồn, rất có thể mọi chuyện giữa hai người có thể đổi khác. Anh đang rối rắm đầu óc, Leo, điều đó có thể hiểu được và cũng có lý. Hiện tại anh không thể có "giai đoạn" tốt nhất được. Nên trông đợi gì ở giai đoạn kế tiếp, giai đoạn mới trong cuộc sống của anh sắp tới? Em tin chắc là hai người sẽ ổn thôi. Thân ái. Emmi.

7 tiếng sau

Chủ đề: Em – nhật ký

Chào Emmi, chắc em ngủ rồi. Bây giờ là hai giờ hoặc ba giờ, anh đoán thế. Dạo này anh không uống tí rượu nào, vì vậy anh không chịu được cồn. Bây giờ mới đến ly thứ ba và anh thấy mọi thứ đều nhạt nhòa cả. Được thôi, ly khá lớn, anh công nhận. Lượng cồn trong rượu vang này chiếm 13,5 phần trăm thể tích, trên nhãn đề thế. Nó ở trong đầu anh hết rồi, chỗ 86 hay 87 phần trăm còn lại hãy còn trong chai. Bây giờ anh uống chỗ đó, trong đó không có cồn nữa. Vì cồn trong đầu anh cả rồi. Đây là chai thứ hai, anh thú thật.

Em, Emmi, anh phải tiết lộ cho em biết một chuyện. Em là người đàn bà duy nhất mà anh viết như anh viết, như con người anh, như anh có nhu cầu. Kỳ thực em là nhật ký của anh, nhưng em không nằm im như cuốn nhật ký. Em không kiên nhẫn như nó. Em luôn can thiệp, em chống đối, em phản bác anh, em làm anh rối trí. Em là một cuốn nhật ký hiển hiện và có hình có dáng. Em tưởng là anh không thấy em, em tưởng là anh không cảm thấy em. Nhầm. Nhầm rồi. Nhầm to rồi. Khi anh viết cho em, anh kéo em sát lại gần anh. Từ xưa vẫn thế. Và từ khi anh biết "đích thân" em, em biết ý anh nói gì, từ khi anh và em ngồi đối diện nhau, từ khi đó, may mà không ai đo mạch đập của anh, từ khi đó…, anh chưa bao giờ nói với em, anh muốn muốn nói với em, để làm gì? Em có chồng, chồng em yêu em. Anh ấy đã phạm một lỗi trầm trọng, và đã im đi. Thực ra là lỗi trầm trọng nhất. Nhưng em phải tha lỗi cho anh ấy. Em thuộc về gia đình em, anh nói thế không phải vì anh là người nệ giá trị cổ, vì anh hoàn toàn không phải là người nệ giá trị cổ, có thể hơi nệ giá trị cổ nhưng không thủ cựu, anh không phải thế. Ta vừa nói gì nhỉ? Emmi, à, đúng rồi, em thuộc về gia đình em, chính vì em thuộc về gia đình em. Và anh thuộc về Pamela, hay cô ấy thuộc về anh, gì cũng được. Không, không, anh không gửi ảnh cô ấy cho em. Anh không làm được, vì việc ấy quá (…), anh sẽ phô bày cô ấy ra quá mức, em có hiểu anh không, vì sao anh lại phải làm chuyện đó? Emmi, cô ấy khác em, nhưng cô ấy yêu anh, và bọn anh đã quyết định sẽ hạnh phúc, bọn anh hợp nhau, bọn anh có tương lai, em có thể tin anh. Anh có được phép viết cho em điều đó không? Em giận anh? Emmi, em và anh, chúng mình lẽ ra phải dừng chân từ lâu mới đúng. Người ta không thể viết nhật ký thế này được, không ai chịu nổi. Em cứ nhìn anh mãi, phải

em thì em sẽ viết: anh cứ nhìn em mãi thế, thế, thế. Và anh thấy em nhìn anh khi em nói thế, thế, thế. Lúc ấy anh nói gì thì nói, lúc ấy anh im lặng bao lâu cũng được, em cứ nhìn anh với cặp-mắt-kiêm-lời-nói của em. Mỗi chữ cái của em nháy mắt với anh như thế, thế, thế, lúc thế này, lúc thế nọ. Mỗi chữ có ánh mắt của em.

Emmi, Emmi, mùa đông này tệ quá. Không có Giáng sinh vui vẻ và không có Năm Mới tốt lành của Emmi Rothner. Anh đã thật sự tưởng là hết rồi. Em đã viết HẾT sau đêm đó. Đêm đó và sau đó là HẾT, không Hết mà là HẾT, thực quá đáng. Anh đã xóa bỏ em. Tất cả biến mất, tất cả không tồn tại nữa. Không nhật ký. Không nhật. Không ký. Một quãng thời gian trống trải đến ghê rợn, em tin anh đi. Nhưng Pamela yêu anh, anh chắc chắn là thế.

Emmi, anh hỏi em, em có còn nhớ đêm đó không? Lẽ ra ta không được phép làm việc đó. Em thịnh nộ là thế, em cay đắng là thế, buồn bã là thế, vậy mà vẫn (…) đến thế, thế, thế. Hơi thở em trên mặt anh, trong mắt anh, luồn xuống tận đáy võng mạc của anh. Sự gần gũi còn gần hơn được nữa chăng? Anh đã thường mơ chuyện đó, luôn luôn thấy những hình ảnh như nhau. Được ôm chặt, rồi được đông cứng vĩnh viễn (…). Và chỉ còn cảm thấy hơi thở của em nữa mà thôi.

Nhưng bây giờ anh ngừng viết thì hơn. Anh hơi say, rượu vang này nặng quá, có hay không có cồn cũng thế. Emmi, còn 15 đêm nữa, anh đã đếm rồi, sau đó Pamela sẽ đến. Sau đó bắt đầu cuộc đời mới, em gọi là quãng đời, anh gọi là cuộc đời. Nhưng anh không nệ giá trị cổ, một tí thôi. Cuộc đời em là Bernhard và các con. Đừng cắt đi. Ai chỉ sống trong các quãng đời, người đó sẽ thiếu sự bao trùm, khoảng cách, ý nghĩa của tổng thể. Người đó sẽ sống trong những mẩu yếu nhược, nhỏ nhoi, trống trải. Cuối cùng là thiếu mọi thứ. Xin nâng ly!

Và bây giờ, mặc kệ, bây giờ anh hôn em, nhật ký của anh. Đừng nhìn anh như vậy!!! Và tha thứ những e-mail kiểu này cho anh. Dạo này anh không có giai đoạn tốt nhất, cũng chẳng phải tốt nhì. Và anh hơi say. Không say lắm, nhưng hơi hơi. Thế nhé. Dừng lại. Chấm. Gửi đi. Hết, không phải HẾT, mà chỉ Hết, Leo của em.

Sáng sớm hôm sau

Chủ đề: Còn 14 đêm

Leo thân mến, những thông điệp trong cơn phê của anh quả là độc đáo! Không chỉ là suối, là sông, mà là một thác từ ngữ. Anh không nên để nhiều thứ dồn vào một lần như thế. Nhưng nếu tủ cảm xúc của anh bục ra và chữ nghĩa ào ạt trào ra theo dòng vang đó thì đôi khi anh là một triết gia chính cống. Những phát biểu của anh về nệ giá trị cổ và quãng đời – có lẽ các bậc thầy ngày xưa còn học được khối điều. Em không biết nên bắt đầu bập vào đoạn nào để nói. Thậm chí em không biết có nên nói gì không. Có bõ công không, khi chỉ còn 14 đêm nữa. Em sẽ hỏi cô điều trị viên của em. Còn anh thì đẩy lượng phần trăm thể tích cồn còn lại ra khỏi đầu đi đã. Thân ái. Cuốn nhật ký không bao giờ ngồi yên của anh.

9 tiếng sau

Chủ đề: Chương trình của chúng mình

Chào anh, Leo. Anh lại đang học chữ cái à? (Anh có nhận ra mặt em trong đó không?) Nếu đúng, với tư cách là nhật ký của anh, em xin gửi anh câu hỏi sau đây về chương trình trong hai tuần tới, và biết đâu, cũng có thể là hai tuần cuối cùng của chúng mình: mình nên làm gì?

1) chúng mình sẽ im lặng để anh đủ yên tĩnh mà chuẩn bị đón "Pam"? (Em xin trích: "cô ấy yêu anh, và bọn anh đã quyết định sẽ hạnh phúc". Nhận xét riêng: một quyết định quá hay!)

2) chúng mình sẽ viết tiếp, cứ như giữa anh và nhật ký của anh chưa từng có vấn đề gì (và chính vì thế cũng sẽ không có vấn đề gì)? Vào đúng thời điểm phi cơ từ Boston hạ cánh thì các ghi chép đối thoại sẽ chấm dứt, để anh rốt cuộc có thì giờ tập trung vào cuộc đời tiếp theo, trong lúc em lao vào quãng đời mới của em hoặc lặp lại những quãng đời đã qua vì nó cũng tàm tạm.

3) hay chúng mình gặp nhau lần nữa? Anh biết rồi đấy: một trong những cuộc gặp mặt đình đám cuối cùng của chúng mình. Với mục đích, với mục đích, với mục đích (…). Không mục đích. Đơn giản là thế. Hè năm ngoái mình gọi nó là gì? "Một kết thúc xứng tầm". Rốt cục, mình có muốn chấm dứt một cách xứng tầm không, và nhất thiết là phải chấm dứt thực sự? Anh nên biết là, sẽ không bao giờ thời điểm chấm dứt lại chín muồi được như lần này.

Tối hôm sau

Chủ đề: Còn 13 đêm

Chào Leo, như em thấy, anh đã không bàn luận với nhật ký mà quyết định chọn 1). Hay anh còn suy nghĩ nữa? Hay anh chỉ đang tỉnh táo và im lặng? Kìa, nói gì đi chứ? Emmi.

2 tiếng sau

Trả lời:

Tỉnh táo, im lặng và bối rối.

10 phút sau

Trả lời:

Nếu anh tỉnh thì say đi. Nếu anh im lặng thì nói đi. Nếu anh bối rối thì hãy hỏi em. Có nhật ký để làm gì.

5 phút sau

Trả lời

Anh nên hỏi em chuyện gì?

6 phút sau

Trả lời:

Tốt nhất là anh hỏi em cái anh muốn biết. Và nếu anh bối rối đến nỗi không biết nên hỏi em chuyện gì, vì anh không biết anh muốn biết gì, thì hỏi em chuyện khác vậy. (Em bắt chước cách anh viết các câu kiểu này đấy!)

3 phút sau

Trả lời:

Được, Emmi. Em đang mặc gì?

1 phút sau

Trả lời:

Hoan hô, Leo. Phải biết là anh không biết anh muốn biết gì thì mới thấy: đây là một câu hỏi hay, có lý, nếu không muốn nói là vô cùng cấp thiết!

50 giây sau

Trả lời:

Cảm ơn. (Anh bắt chước em cách em viết các câu hỏi kiểu này đấy!). Vậy thì, em đang mặc gì?

5 phút sau

Trả lời:

Anh đợi câu trả lời ra sao? Hoàn toàn không. Hay thậm chí: "Hoàn toàn không!"? Hừm, tiếc thay, em hy vọng là anh có thể chung sống với sự thực: áo pyjama bằng flanen xám, nhưng thiếu cái quần cùng bộ, em thay thế bằng cái quần xanh nhạt luôn luôn bị tụt vì đứt chun, em thì thương cái quần này vì cái áo cùng bộ của nó đã hy sinh khi bị giặt 90 độ trong máy, em cho là chuyện này xảy ra vào một đêm tháng 11 mù sương. Để tránh không nhìn thấy sự kết hợp này, em mặc trùm lên một cái áo choàng vải bông xù màu hạt cà phê của Eduscho. Bây giờ anh đã thấy trong người khá hơn chưa?

15 phút sau

Trả lời:

Giả sử, nếu chúng mình gặp nhau lần nữa, em tưởng tượng sẽ ra sao, Emmi?

3 phút sau

Trả lời:

Anh thấy chưa, câu hỏi này đã có một chất lượng vượt trội. Chắc chắn vỏ ngoài của em đã gây cảm hứng cho anh.

2 phút sau

Trả lời:

Vậy thì, giả sử gặp nhau, em tưởng tượng sẽ ra sao?

8 phút sau

Trả lời:

Leo, anh bỏ ngay chữ "giả sử" đi được không? Không nói ra thì em cũng biết là anh chẳng nghĩ đến một cuộc gặp thứ tư. Và em hiểu chứ. Trước thềm sự kiện "Pam" anh sợ em lại tấn công tình dục giữa đêm cú nữa, và giả sử chuyện đó có xảy ra thì anh sẽ không muốn có khả năng chống cự. (Em không ưa viết "giả sử"!) Em được phép làm anh an tâm: lần này em không tưởng tượng được sự "giả sử" như thế đâu, anh yêu ạ.

1 phút sau

Trả lời:

Mà như thế nào?

50 giây sau

Trả lời:

Như chính anh tự tưởng tượng ra.

30 giây sau

Trả lời:
Nhưng anh chẳng tưởng tượng gì cả, Emmi, ít nhất là chẳng tưởng tượng gì cụ thể.

20 giây sau
Trả lời:
Thế thì giống như in tưởng tượng của em.

50 giây sau
Trả lời:
Anh không biết, Emmi thân mến. Anh thú thực là không thể vơ vẩn tưởng tượng ra một lần gặp "cuối cùng" mà không ai trong hai chúng mình có thể tưởng tượng được sẽ ra sao. Anh cho rằng, mình cứ nên viết tiếp thì hơn. Lúc viết thì người ta có thể hào phóng hơn với sức tưởng tượng của mình.

40 giây sau
Trả lời:
Thấy chưa, Leo thân mến. Bây giờ anh hoàn toàn không còn vẻ bối rối nữa. Cũng không im lặng. Chỉ còn tỉnh táo thôi, tiếc thật. Em không bao giờ quen được tình trạng đó. Chúc anh một đêm yên lành, ngủ ngon nhé. Em tắt máy đây.

30 giây sau
Trả lời:
Chúc em ngủ ngon, Emmi.

Tối hôm sau
Chủ đề: Còn 12 đêm
Chào Leo, điều trị viên của em cảnh cáo cực kỳ cấp thiết, chớ nên gặp anh lần nữa trong giai đoạn này (vừa không phải giai đoạn tốt nhất của anh lẫn tốt nhì đối với em). Hai người có thông đồng với nhau không đấy?

2 tiếng sau
Chủ đề: Đúng không?
Anh đang trên mạng. Đúng không?

Anh cũng đọc e-mail rồi. Đúng không?

Duy chỉ không biết nên nói gì. Đúng không?

Vì anh không biết nên làm gì với em nữa. Đúng không?

Anh nghĩ bụng: trời ạ, ước gì 12 đêm này chóng qua đi! Đúng không?

40 phút sau
Trả lời:
Emmi thân mến, dù rất khó thú nhận: tiếc rằng mọi ý của em đều đúng!

3 phút sau
Trả lời:
Cay đắng quá!

1 phút sau
Trả lời:
Không chỉ đối với mình em!

50 giây sau
Trả lời:
Ta chấm dứt nhé?

30 giây sau
Trả lời:
Ừ, có lẽ là hay nhất.

30 giây sau
Trả lời:
Ngay bây giờ?

40 giây sau
Trả lời:
Ừ, theo anh thì ngay bây giờ!

20 giây sau
Trả lời:
Được.

15 giây sau
Trả lời:
Được.

30 giây sau
Trả lời:
Anh trước, Leo!

20 giây sau
Trả lời:
Không, em trước, Emmi!

15 giây sau
Trả lời:

Sao lại em?

25 giây sau

Trả lời:

Vì em muốn thế!

3 phút sau

Trả lời:

Nhưng do anh gợi ý, Leo! Anh gợi ý cho em từ mấy ngày nay! Anh và sự câm lặng của anh. Anh và sự tỉnh táo của anh. Anh và tâm trạng bối rối của anh. Anh và kiểu nói "như thế thì tốt hơn". Anh và kiểu nói "sẽ tốt hơn, nếu chúng mình thôi (…)". Anh và kiểu nói "anh tin là mình nên (…)". Anh và kiểu nói "trời ạ, ước gì 12 đêm này chóng qua đi!"

4 phút sau

Trả lời:

Câu cuối là câu của em đặt vào miệng anh, em yêu ạ.

1 phút sau

Trả lời:

Nếu người ta không đặt câu nào vào miệng anh thì chẳng có câu nào được thốt ra cả, anh yêu ạ!

3 phút sau

Trả lời:

Em làm cái nghi thức đếm ngược tới khoảnh khắc chia tay này thống thiết như vậy chỉ tổ làm anh thêm bối rối, Emmi thân. Chủ đề: Còn 14 đêm nữa. Chủ đề: Còn 13 đêm nữa. Chủ đề: Còn 12 đêm nữa. Đó là đạo-thờ-chủ-đề đầy đau đớn, là chứng thống-dâm-chủ-đề trầm trọng. Sao em lại làm thế? Sao em làm cho mọi chuyện nặng nề hơn là chính nó đã đủ nặng nề?

3 phút sau

Trả lời:

Nếu em không làm nó nặng nề hơn thì bản thân nó cũng chẳng nhẹ nhàng gì. Anh cứ kệ em đếm những đêm cuối cùng có mầm mống chung nhau của chúng mình, Leo yêu quý. Đó là cách khắc phục của em. Mà cũng còn nhiều nhặn gì cho cam. Và sáng mai là lại bớt đi thêm một đêm nữa. Gần như có nghĩa rằng: chúc anh 12 đêm cuối cùng yên lành. Nhật ký có tinh thần phản biện kiên trì của anh!

Chương mười một

Hôm sau

Chủ đề: Đề nghị của anh!

Chào em, Emmi yêu quý. Anh mời em một đề nghị cho chương trình ảo của một tuần rưỡi sắp tới: mỗi ngày mỗi bên được đặt cho bên kia một câu hỏi và phải cho bên kia một câu trả lời. Đồng ý không?

20 phút sau

Trả lời:

Anh nghĩ ra cái trò quẩn này bao giờ thế, bạn hiền?

3 phút sau

Trả lời:

Đó là câu hỏi hôm nay của em hả, bạn hiền?

5 phút sau

Trả lời:

Gượm đã, Leo, em chưa nói là đã đồng ý. Anh biết đấy, em thích trò chơi, nếu không thì em đã không ngồi hai năm nay trước màn hình. Nhưng trò này chưa được nghĩ cho chín. Ví dụ, ta làm gì khi câu trả lời của anh gửi em lại gây ra một câu hỏi ngược lại?

1 phút sau

Trả lời:

Thì em sẽ đặt câu hỏi ấy cho hôm sau.

50 giây sau

Trả lời:

Thế thì không công bằng! Anh chỉ muốn thời gian giữa em và "Pam" trôi đi nhanh hơn, để những đối thoại cuối cùng được ghi vào nhật ký chóng hết.

40 giây sau

Trả lời:

Xin lỗi, Emmi. Nhưng cuộc chơi như thế đó. Anh biết chắc chắn, vì anh đã phát minh ra nó. Mình bắt đầu nhé.

1 phút sau

Trả lời:

Từ từ. Không được phép trả lời câu hỏi à?

50 giây sau

Trả lời:

Không, không được gọi là không trả lời! Cùng lắm là trả lời kiểu đánh trống lảng.

30 giây sau

Trả lời:

Thế thì lợi thế thuộc về anh, anh đã tập từ 25 tháng nay rồi.

40 giây sau

Trả lời:

Emmi thân mến, mình bắt đầu nhé?

30 giây sau

Trả lời:

Nếu em không đồng ý thì sao?

2 phút sau

Trả lời:

Thì e-mail này đồng thời là câu hỏi và câu trả lời của em hôm nay. Mai mình lại đọc tiếp thư của nhau.

1 phút sau

Trả lời:

Giả sử anh không phải Leo Leike mà em đã chứng kiến, với chính mắt em và với cặp mắt khác hẳn, trong khi đang vật vã bên bàn cà phê để hết sức cố gắng bỏ bùa – cho theo kịp với mong đợi trong mơ của em – thì em đã nói: anh là kẻ ác tâm! Vậy thì anh hỏi em đi. (Nhưng đừng hỏi em đang mặc gì!). Emmi.

3 tiếng sau

Chủ đề: Câu hỏi thứ nhất

Em vẫn đang đợi câu hỏi thứ nhất của anh, bạn thân mến ơi. Anh không nghĩ ra câu nào à? À, đó chưa phải câu hỏi đầu tiên của em nhé! Câu hỏi của em là: "Leo thân mến, khi viết về mình và P… P… Pamela giữa cơn say quắc cần câu, anh cả quyết là hai người rất hợp nhau. Cụ thể ra sao? Đề nghị anh giải thích kỹ hơn".

5 phút sau

Trả lời:

Câu anh hỏi em, Emmi, là: "Giả sử được chọn, em có sẵn lòng làm việc này lần nữa?"

15 phút sau

Trả lời:

Khôn thế, Leo. Nghĩa là em được tự chọn "việc" này là gì, và liệu hồn, nếu em vớ phải "việc" sai thì nó sẽ đeo đẳng em suốt đời, mặc dù chính anh mới là người muốn biết về nó bằng được. Giả sử anh không phải Leo mà là một người đàn ông bất kỳ thì "việc" đó chỉ có thể là sex. Trong trường hợp chúng mình: lần em đến "thăm" anh, nỗi thất vọng của em, sự ngã lòng của em, cơn điên giận phá phách của em và, từ đó sinh ra – "việc" ấy. Nếu anh ám chỉ "việc" ấy thì em sẽ trả lời là "không". Không, em không sẵn lòng làm việc ấy nữa! Ước gì em đã không bao giờ làm việc ấy. Nhưng vì anh là Leo Leike nên tất nhiên anh không dùng "việc" đó để ám chỉ sex, mà cái gì đó khác hẳn, lớn lao hơn, cao cả hơn, giá trị hơn. Nếu em không nhầm, "việc" đó chắc phải là quan hệ thư từ của chúng mình. Anh hỏi: Giả sử được chọn, em có sẵn lòng làm việc này lần nữa? Em có sẵn lòng viết trả lời anh? Em có sẵn lòng lần nữa lập quan hệ với anh với phương thức này, với cường độ này, với sự tha thiết này? Em có sẵn lòng làm "việc" ấy, cho dù biết rằng "việc" ấy sẽ kết thúc ra sao?

Có, Leo. Hơn thế nữa: CÓ! Nói đi nói lại. Rồi, bây giờ đến lượt anh!

50 phút sau

Trả lời:

Em biết, anh chẳng vui sướng gì khi trả lời câu hỏi của em. Nhưng anh phải trả lời, Leo! Anh đã phát minh trò này!

1 tiếng sau

Trả lời:

Câu trả lời của anh, Emmi thân mến, là: "Pamela và anh rất hợp nhau, vì anh có cảm giác là hai người có sự hài hòa rất lớn. Cách cư xử giữa hai người không gò ép và không phức tạp. Khi mỗi người làm việc mình muốn làm, thì không làm bất cứ việc gì người kia không thích. Hai người có nhân cách giống nhau, cả hai đều trầm tính và suy tư, không gây căng thẳng cho nhau, không đòi hỏi gì ở người kia những gì mà người kia sẵn sàng đem lại, không muốn cải biến nhau, chấp nhận nhau như tự nhiên vẫn thế. Hai người không bao giờ thấy tẻ nhạt khi cạnh nhau. Cùng thích một loại nhạc, cùng đầu sách, phim, món ăn và tranh ảnh, có cùng quan điểm, cùng kiểu tiếu lâm hay phi-tiếu-lâm. Tóm lại: Pamela và anh muốn cùng nhau và có thể cùng nhau. Đó là ý anh khi nói "rất hợp nhau". Chúc em ngủ ngon, Emmi.

Tối hôm sau

Chủ đề:???

Chào Emmi, câu hỏi hôm nay của anh là: "Vì sao em không trả lời?"

10 phút sau

Trả lời:

Chào Leo, câu trả lời (không gò ép và không phức tạp) của em hôm nay là: "Anh hãy đọc lại e-mail anh viết đêm qua về 'rất hợp nhau' thì thực ra anh phải biết vì sao em không trả lời".

15 phút sau

Chủ đề: Câu hỏi hôm nay

Được thôi, ta làm cho xong đi. Câu hỏi của em là: "Em có đoán đúng là anh hoàn toàn không muốn em thích 'Pam', và anh không hề cho em cơ hội để có cảm tình với mối quan hệ giữa hai người?" Vì nếu không thì anh đã không mời em một hình ảnh của hai người khiến em không thể làm gì khác là chui vào màn hình mà kêu toáng lên: eo ôiiiiiiiiiiiiiiiiiiii, kinh quá! Hai đứa này cùng thích một loại nhạc, cùng đầu sách, phim, món ăn và tranh ảnh, có cùng quan điểm, cùng kiểu tiếu lâm và, tệ hơn nữa, phi-tiếu-lâm. Eo ôiiiiiiiiiiiiiiiiiiii! Có lẽ chỉ vài tuần nữa là họ sẽ cùng nhau đi tất sọc xanh trắng giống nhau để đi đánh golf song hành. Chao ôi, xem kìa: họ không, không, không bao giờ thấy tẻ nhạt khi cạnh nhau. Trời đất ơi, họ làm sao được thế nhỉ? Em muốn ngáy khò khò khi lắng nghe Leo miêu tả sự hòa hợp với "Pam". (Anh có thể hiểu câu hỏi của em không? Nó ở ngay trong đoạn đầu).

20 phút sau

Trả lời:

Em cứ thoải mái phung phí sức lực khi châm chọc và cay nghiệt đi, Emmi. Anh chưa bao giờ cả quyết mình là người hấp dẫn. Nếu lắng nghe anh kể mà em muốn ngáy khò khò thì ít nhất cũng có gì đó ở em đạt trạng thái yên tĩnh, chỉ có thể lợi cho huyết áp của em mà thôi. Một góp ý nhỏ mà em nên nhờ cô điều trị viên xác nhận: Emmi, thật là kém xây dựng và cũng tương đối tiểu nhân khi trước tiên để chuyến tàu của người đàn ông ra đi (lời của em), rồi sau đó hạ thấp người đàn bà ngồi cùng anh ta trong khoang ghế mới. Bằng cách này, em sẽ không bao giờ xui được anh ngán cô ta, mà ngược lại, em còn quảng cáo cho cô ta nữa.

Qua đó anh cũng bắt đầu trả lời cho câu hỏi suýt bị nhấn chìm trong cơn bão cảm xúc của em: việc em "có cảm tình" với "mối quan hệ" giữa anh và Pamela hay không, Emmi, không nằm trong vòng ảnh hưởng của anh. Kể ra, nếu em có cảm tình thì anh hài lòng hơn. Nhưng nếu em thấy khoan khoái hơn khi không có cảm tình thì đừng có cảm tình nữa. Giả sử một ngày nào đó quan hệ của anh với Pamela bị sa sút hay tan vỡ thì, Emmi, chắc chắn một trăm phần trăm lý do không phải vì thiếu sự cảm tình của em. Chúc em một buổi tối dễ chịu. Leo.

10 phút sau

Trả lời:

Độc địa quá, Leo! Khi em cay nghiệt thì em chỉ cay nghiệt. Khi anh cay nghiệt thì anh rất độc địa. Nói thêm: EM không để chuyến tàu của anh ra đi, bạn tốt ạ. Ngày đó em viết thế này thì đúng hơn: "Chuyến tàu của chúng ta đã ra đi", đó là sự khác biệt. Anh cứ làm như chính tay em phất cờ ra hiệu cho chuyến tàu chuyển bánh đưa anh đến xứ trầm luân. (Ở đây em không ám chỉ "Pam"!) Leo, hai chúng ta đã để chuyến tàu chung của mình vút đi, đó là công tác tập thể mang tính chuyên nghiệp sau hàng tháng trời khổ luyện bỏ bến. Anh nên ý thức được điều đó. Chúc ngủ ngon.

3 phút sau

Trả lời:

Tha cho em lỗi về tất sọc giống nhau, em xấu tính quá.

1 phút sau

Trả lời:

Nhưng em thấy thích.

20 giây sau

Trả lời:

Vâng, cực thích!

30 giây sau

Trả lời:

Thế thì đạt mục đích rồi. Ngủ ngon nhé, cái mỏ nhọn thân yêu của anh!

20 giây sau

Trả lời:

Cả anh nữa, người hứng chịu mỏ nhọn yêu quý của em! Ở anh có một nét mà em đặc biệt quý trọng: anh thích đùa, kể cả khi anh là nạn nhân.

40 giây sau

Trả lời:

Vì anh thích thấy em cười. Và có vẻ như chẳng có gì làm em vui hơn là lấy anh làm nạn nhân đùa cợt.

30 giây sau

Trả lời:

Anh, Leo, phải nói thêm là em thích tất sọc! Nhất định anh đi vào trông đáng yêu lắm. Trông trong trắng hơn những lúc khác.

Hôm sau

Chủ đề: Anh hỏi

Emmi thân mến, câu hỏi hôm nay của anh là: "Chuyện giữa em và Bernhard sẽ tiếp diễn ra sao?"

5 phút sau

Trả lời:

Leo, không! Có nhất thiết phải chạm đến không?

7 tiếng sau

Chủ đề: Bernhard

Thôi được. Vào dịp lễ Phục sinh, anh ấy bay cùng em đến đảo La Gomera thuộc quần đảo Canaria, một tuần, không có bọn trẻ. Em nhấn mạnh: ANH ẤY bay cùng em, chứ không phải em cùng anh ấy. Nhưng có lẽ em sẽ bay cùng. Em sẽ để sự việc xảy ra. Em thấy anh ấy dũng cảm. Anh ấy không có gì để trông mong nhưng lại trông mong tất cả. Anh ấy tin sẽ chiếm lại tình cảm của em, tin tình yêu lớn sẽ trở lại trên nền cát, muối, kem chống nắng và đá sỏi. Thế thôi. Có lẽ em sẽ học lấy bằng lái thuyền buồm.

5 phút sau

Trả lời:
Có nên hiểu là em vẫn tạo một cơ hội hàn gắn hôn nhân?

3 phút sau
Trả lời:
Giữ kỷ luật, Leo thân mến! Mỗi ngày một câu hỏi thôi!

2 phút sau
Trả lời:
Được, thế thì mai anh đặt câu hỏi đó lần nữa. Còn câu hỏi của em đâu?

4 phút sau
Trả lời:
Em cất để dành cho chương trình buổi tối. Trên ti vi hôm nay có phim trinh thám "Hiện trường" nhưng em xem rồi.

5 tiếng sau
Chủ đề: Em hỏi
Câu hỏi của em đây: "Anh còn cảm thấy nó không?"

2 tiếng sau
Trả lời:
Leo thân mến, câu hỏi nào cũng phải trả lời!

2 tiếng sau
Trả lời:
Hèn quá! Anh có thể thản nhiên thú nhận rằng anh không biết "nó" là gì để khiến anh cảm thấy. Ít nhất thì đó còn là cách chuyển ngữ đầy phong độ cho cái mà anh không cảm thấy nữa. Vì cứ cho là anh cảm thấy nó, vậy anh sẽ biết "nó" là gì. Hãy tự an ủi là em cũng không mong đợi trường hợp ấy. Muộn rồi, em đi ngủ đây, chúc anh ngủ ngon. Bảy lần nữa thức dậy là chúng mình xong việc. Emmi.

20 phút sau
Chủ đề: Tất nhiên!
Chào Emmi, anh vừa về đến nhà. Về câu em hỏi: "Có, tất nhiên, anh còn cảm thấy nó". Chúc em ngủ ngon. Leo.

3 phút sau
Trả lời:
Từ từ đã, Leo! Em (chợt) tỉnh như sáo và tiếc là phải báo cho anh biết: anh không thể lủi đi ngủ một cách đơn giản thế đâu, kể cả khi đã muộn, em không cho phép, vì nó không đúng luật chơi! "Có, tất nhiên, anh còn cảm thấy nó" chẳng nói lên gì cả, không phải là câu trả lời, thậm chí một câu trả lời

đánh trống lảng cũng không phải. Anh không đưa cho em một câu chứng tỏ là anh biết "nó" là gì để anh cảm thấy. Chắc là anh chỉ tháu cáy để yên thân. Nhưng, tiếc thay, bạn yêu quý ơi: anh còn nợ em một câu trả lời đích thực!

15 phút sau

Trả lời:

Anh cũng mã hóa câu trả lời, hệt như cách em hỏi, Emmi thân mến. Em không gọi tên "nó" ra, vì em định thử anh có còn nhớ "nó" là ai nữa không. Anh không gọi tên "nó" ra, vì anh định thử xem em có tin tưởng (em không tin!) là anh biết mình nói về cái gì, anh nghĩ đến cái gì và cảm thấy gì khi nghĩ đến em. Ví dụ như: "nó". Đúng, vẫn như xưa. Đôi khi rõ hơn. Đôi khi yếu hơn. Đôi khi anh phải lấy đầu ngón giữa lần mò ra nó. Đôi khi anh lấy ngón cái tay kia vuốt ve nó. Thường là nó tự lên tiếng. Anh có thể để nước chảy lên hàng giờ, nó vẫn không bị trôi đi, cứ liên tục xuất hiện. Đôi khi nó gây nhột, có lẽ đúng lúc em đang viết cho anh một e-mail cay nghiệt. Và đôi khi nó đau lắm, đó là lúc anh nhớ em, Emmi, và ước gì mọi chuyện không xảy ra như đã xảy ra. Nhưng anh không muốn vô ơn. Anh có "nó", điểm chạm của em, ở giữa lòng bàn tay. Trong đó chứa chất mọi ký ức và khát vọng. Trong chấm này kết hợp toàn bộ mọi chi tiết của Emmi với tất cả những phụ kiện có thể nghĩ ra được, dành cho một Leo Leike khát-khao-nhìn-ra-phong-cảnh-mơ-mộng-xa-x

ăm. Chúc em ngủ ngon!

7 phút sau

Trả lời:

Cám ơn Leo. Tuyệt diệu! Ước gì em đang bên anh!

1 phút sau

Trả lời:

Em đang bên anh mà!

Hôm sau

Chủ đề: Câu hỏi của anh

Chào Emmi, như đã báo trước, anh nhắc lại câu hỏi của hôm qua: "Có nên hiểu là em vẫn tạo một cơ hội hàn gắn hôn nhân?"

2 tiếng sau

Trả lời:

Hồi hộp, hồi hộp! Sau Leo-ban-đêm lãng mạn nói về điểm chạm một cách rất, rất, rất thu phục lòng người, giờ lại đến lượt Leo-ban-ngày tỉnh táo, người chăm sóc phần hồn trong hộp thư, người đấu tranh cho quan hệ với những ai tin mình như một người có cổ phần trong đó. Hừm. Em đẩy câu hỏi của em vào giữa nhé: "Trong những e-mail đầu tiên khi quay lại quan-hệ-viết-lách với Leo, em có kể với anh là em nói chuyện với Bernhard nhiều về anh, về hai chúng mình. Vì sao anh không hỏi bọn em nói gì? Vì sao anh chỉ muốn quan sát Bernhard tách rời khỏi anh? Vì sao anh không hiểu là quan hệ của em với Bernhard dính dáng đến quan hệ của em với anh?" (Và bây giờ anh đừng cho là em đặt ba câu hỏi. Có ba dấu chấm hỏi, nhưng vẫn chỉ là một câu hỏi duy nhất!).

3 tiếng sau

Trả lời:

Emmi thân mến, anh không muốn em nói chuyện với Bernhard về anh, ít nhất là anh không muốn biết gì về chuyện đó. Anh không là người thân trong gia đình, mà cũng chẳng phải bạn bè. Đơn giản là anh không muốn thấy quan hệ của em với Bernhard dính dáng đến quan hệ của em với anh. Đơn giản là anh không muốn! Không bao giờ anh muốn đấu đá với Bernhard. Không bao giờ anh muốn đẩy Bernhard ra rìa. Không bao giờ anh muốn chui vào cuộc sống hôn nhân của hai người. Anh không muốn lấy mất của chồng em một chút Emmi nào. Và ngược lại anh cũng không chịu nổi ý tưởng cho anh đã và đang là một bổ sung cho anh ấy trong mắt em. Ngay từ đầu, đối với anh chỉ có "trắng" hoặc "đen". Nghĩa là: lúc tự em nói ra là em có "hạnh phúc vợ chồng" thì thực ra, đối với anh, chỉ còn khả năng "đen". Chúc em một buổi tối đẹp. Leo.

20 phút sau

Trả lời:

Một phiên bản ngoại lệ:

1) nghĩa là hai năm "đen" sao? Khả năng "đen" của anh có thể đánh đu mạnh qua phía "trắng" đấy, bạn yêu mến ạ. Khi anh là "đen" mà đã có thể "trắng" đến thế, giả sử anh là "trắng" thì sẽ trắng đến mức nào?

2) anh viết: "Anh không muốn lấy mất của chồng em một chút Emmi nào". Anh thấy chưa, Leo, chính cái mầm mống cực kỳ thủ cựu này của anh làm em khó chịu. Vì qua đó anh đã hạ thấp em. Em không phải một thứ hàng hóa thuộc sở hữu của người này và do đó không thể chuyển sang sở hữu của người khác được. Leo, EM LÀ CỦA EM, ngoài ra không của ai hết. Anh không thể "lấy mất" em của người khác, và không đức phu quân nào trên thế giới này có thể đơn giản "giữ" em như vậy. Chỉ có mình EM giữ em và lấy mất em. Đôi khi em cũng cho em đi. Nhưng hiếm khi. Và không bạ ai cũng cho.

3) anh vẫn đeo đẳng cái khái niệm "hạnh phúc vợ chồng". Anh đã quên không nhận thấy đường phát triển của em trong năm qua sao? Em đã không nhận xét đủ về nó sao? Em đã không liên tục gợi nhắc đến nó sao?

4) qua đó em bắt đầu chuyển sang trả lời cho câu hỏi trang trọng và đầy hy vọng sùng tín Cơ đốc giáo "Có nên hiểu là em vẫn tạo một cơ hội hàn gắn hôn nhân?" Vâng, em có một câu trả lời tử tế đây, anh yêu ạ! Nhưng em cất câu ấy đi vài bữa nữa. Hôm nay em chỉ muốn nhấn mạnh: lạy Chúa lòng lành, Leo, em tương đối bàng quan với cái gọi là hôn nhân! Nó là một cái khung để những ai trong cuộc có cái mà bấu víu, nếu họ bị chới với. Con người mới quan trọng. Bernhard quan trọng với em. Bernhard và các con. Em nhận ra trong đó một sứ mệnh, vâng, cả đến hôm nay. Để xem trong đó có "cơ may cho tương lai" không.

5) em mong đợi ngày mai một câu hỏi nặng ký nhé!!! Mình chỉ còn sáu đêm nữa thôi, anh yêu.

6) chúc anh một buổi tối dễ chịu. Em đi xem phim đây.

Tối hôm sau

Chủ đề: Được giật gân
Chào Emmi, anh hỏi: "Phim hay không? Em xem phim gì?" Ồ không, đùa đấy! Câu hỏi thực sự của anh là: "Em có thỉnh thoảng nhớ đến chuyện làm tình với anh?"

10 phút sau
Trả lời:
Ôi, cám ơn Leo! Anh hỏi câu ấy để chiều lòng em, đúng không? Anh biết là những câu hỏi kiểu ấy làm em phấn khích mà. Tiếc rằng những chuyện như vậy chỉ làm anh quan tâm khi ngồi cùng với đám bạn bè duy lý màu đỏ từ Bordeaux. Nhưng, Leo, em vui mừng thực sự khi thấy anh làm ra vẻ sex trong trạng thái tỉnh táo không phải là đề tài cấm kỵ giữa hai chúng mình. Do đó anh xứng đáng được nhận câu trả lời chân thật: "Không, em không THỈNH THOẢNG nghĩ đến chuyện làm tình với anh!" Lẽ ra em cũng muốn đặt ngược câu hỏi tới anh, nhưng lạ lùng thay, "Pam", cô bạn gái song hành sắp hạ cánh của anh đã xen ngang vào. Và trong chuyện tình dục thì em rất gần gũi với người bạn viết thư nệ giá trị cổ tên là Leo Leike trắng-đen. Hôn khẽ một cái. Emmi.

30 phút sau
Chủ đề: Pamela
Lạ thật. Anh viết một lần về "làm tình" (trong khi đi tất sọc thì phải) và em cần ngay hai cốc Whiskey. Tiếc là hôm nay em không mời anh được một câu hỏi ma mị như vậy. Em hỏi: "Pamela biết gì về hai chúng mình?" (Anh thấy đấy, em viết hẳn chữ "Pamela", vì vậy em xin anh một câu trả lời nghiêm túc).

1 phút sau
Trả lời:
Chẳng biết gì!

2 phút sau
Trả lời:
Thật chứ? Thế thì ít một cách thảm hại!

10 phút sau
Chủ đề:
Leo thân mến, ta thống nhất với nhau rằng "chẳng biết gì" chưa thể là tất cả, ý em là: tất cả câu trả lời. Câu hỏi của em nên hiểu là, em muốn biết VÌ SAO Pamela biết về chúng mình ở mức độ cô ấy đã biết về chúng mình, biết gì, và nếu chẳng biết gì thì VÌ SAO mà lại chẳng biết gì? Dĩ nhiên, vì anh chẳng kể gì cho cô ấy về chúng mình cả. Nhưng VÌ SAO – đó mới là câu hỏi hôm nay của em. (Không, không phải câu hỏi ngày mai, mà hôm nay!). Và em nói luôn để anh rõ: nếu anh không tự nguyện đưa câu trả lời thì em sẽ bay ngay đến tầng thượng 15 và đòi nó. Em cần nó, em phải được biết, sáng sớm mai em phải cho cô điều trị viên biết!

1 phút sau

Trả lời:

Anh nhìn thấy em trước mắt, Emmi! Mỗi lần em đòi hỏi gì ở anh với mức cấp thiết như bây giờ, màn khói che mắt em dạt qua một bên và đôi con ngươi biến thành hai mũi tên xanh vàng. Với ánh mắt ấy em có thể giết người được đấy.

40 giây sau

Trả lời:

Quan sát tốt đấy! Và trước khi em nhe răng lấy đà chồm lên cắn cổ anh, em còn nhấp nháy hàng mi ba lần. Một. Hai. Hai và một phần tư. Hai rưỡi (…) Leo, em đợi!

10 phút sau

Trả lời:

Ở Boston anh không kể cho Pamela gì về chúng mình, vì anh coi chuyện "chúng mình" đã chấm dứt. Sau Boston thì không kể cho Pamela gì về chúng mình, vì ở Boston anh đã không kể cho Pamela gì về chúng mình. Anh không thể bắt đầu từ khúc giữa. Những chuyện điên rồ như chuyện chúng mình thì phải kể từ đầu hoặc đừng kể.

1 phút sau

Trả lời:

Lẽ ra về sau anh có thể kể từ đầu.

40 giây sau

Trả lời:

Ừ, lẽ ra.

50 giây sau

Trả lời:

Nhưng thế thì không bõ công, vì anh đằng nào cũng muốn chấm dứt càng nhanh càng tốt (hoặc hoàn toàn không bắt đầu lần nữa) cái chuyện "điên rồ" với em.

30 giây sau

Trả lời:

Không.

20 giây sau

Trả lời:

Không gì cơ?

30 giây sau

Trả lời:

Em nghĩ sai.

40 giây sau

Trả lời:

Thế thì cho em xin một suy nghĩ đúng hơn!

2 phút sau

Chủ đề:

Không, Leo, ngay bây giờ chứ không phải mai!!! (Chú ý, em lấy đà vồ mồi).

3 phút sau

Trả lời:

Anh không kể gì cho cô ấy về chúng mình, vì có kể thì cô ấy cũng sẽ không hiểu. Giả sử cô ấy có hiểu chăng nữa thì đó cũng không phải sự thật. Vì sự thật về chúng mình không thể hiểu được. Nói cho cùng, chính anh cũng không hiểu.

30 giây sau

Trả lời:

Kìa, Leo, anh quá hiểu chứ. Thậm chí anh hiểu rất rõ. Ít nhất là anh hiểu cách giữ kín sự thật trong lòng. Anh không muốn làm "Pam" xáo động.

40 giây sau

Trả lời:

Có thể.

1 phút sau

Trả lời:

Nhưng sẽ không tốt, nếu anh bắt đầu một quan hệ bằng một bí mật về chuyện điên rồ với một phụ nữ khác, Leo yêu quý.

50 giây sau

Trả lời:

Bí mật này đóng lại rồi, Emmi yêu quý.

2 phút sau

Trả lời:

Ừ nhỉ, cái tủ cảm xúc của anh. Cho Emmi vào. Đóng cửa. Khóa trái lại. Chỉnh nhiệt độ bên trong xuống âm 20 độ. Xong. Và vài tháng một lần làm rã đông. Chúc ngủ ngon, em đắp chăn lên người đây, lạnh quá!

Chương mười hai

Tối hôm sau

Chủ đề: Câu hỏi của anh

Emmi thân mến, hôm nay mình không hỏi nhau nữa sao? Cuộc chơi chấm dứt rồi sao? Em phật ý à?

(Ba dấu chấm hỏi, một câu hỏi, phương thức vận dụng luật chơi: Emmi Rothner).

2 tiếng sau

Chủ đề: Câu hỏi của em

Leo, sự thật về chúng mình là gì?

15 phút sau

Trả lời:

Sự thật về chúng mình? Em có một gia đình mà em yêu mến, một người chồng yêu em, và một cuộc hôn nhân khả dĩ còn cứu vãn được. Còn anh có một mối quan hệ khả dĩ phát triển được. Cái mà mỗi người trong chúng mình đều có: tương lai. Nhưng chúng mình với nhau thì không. Xét một cách thực tế thì đó là sự thật về chúng mình, Emmi yêu quý.

3 phút sau

Trả lời:

Em kinh tởm anh khi anh xét một cách thực tế!

Còn thì cái anh vừa nói không phải sự thật VỀ chúng mình, mà sự thật VẮNG BÓNG chúng mình. Và có thể anh không tin, Leo, nhưng: em đã biết sự thật ấy rồi! Nó nằm trong 20 phần trăm các e-mail anh viết từ hai năm nay. Thôi, em phải đi đây. Em đi ăn với Philip. Philip? Anh ấy là nhà thiết kế trang mạng, trẻ, độc thân, hài hước, theo đuổi em, và em đang thiếu thứ ấy, không nhất thiết thiếu Philip, mà thiếu sự theo đuổi của Philip. Đó là sự thật về em và Philip. Nếu ngày mai anh định hỏi em chuyện hôm nay với Philip ra sao thì em có thể tiết lộ cho anh biết luôn bây giờ: rất hồi hộp. Chúc anh một buổi tối đẹp.

6 tiếng qua

Trả lời:

Chào Emmi, 4 giờ sáng rồi, và anh không ngủ được. Câu hỏi của anh cho ngày vừa bắt đầu: mình còn gặp nhau nữa không?

Sáng

Chủ đề: Để làm gì?

Leo thân mến, anh sực nhớ ra câu hỏi này khá muộn. Trước đây chưa đầy hai tuần anh còn theo đường lối cực lực chống đối gặp nhau. Em trích lời anh: "Anh thú thực là không thể tưởng tượng ra một lần gặp mặt mà không ai trong hai chúng mình có thể tưởng tượng sẽ ra sao". Sao bỗng dưng bây giờ lại gặp? Chẳng lẽ anh vừa tưởng tượng được nó "ra sao" à? Leo, nếu em đếm chính xác thì "chúng mình" còn ba ngày nữa trước khi "Pam" đến. Ba ngày để tìm ra một sự thật khác hẳn với sự thật "thực tế" về chúng mình mà anh vẫn bám chặt. Và sự thật ấy hình như không hay ho gì cho bạn gái Boston của anh – vốn là người không biết chuyện chúng mình, do đó cũng không nên biết sự thật đó. Như vậy là mình còn hai tối cuối cùng cho cuộc gặp bí mật. Để làm gì, Leo? Vâng, đó chính là câu hỏi của em hôm nay, còn gọi là câu hỏi thứ ba áp chót: ĐỂ LÀM GÌ?

20 phút sau

Trả lời:
Mình không nhất thiết gặp nhau vào buổi tối, Emmi. Anh nghiêng về một giờ buổi chiều ở tiệm cà phê hơn.

30 giây sau
Trả lời:
Thế ạ. Vâng. Tất nhiên. Leo! Được đấy. Để làm gì?

40 giây sau
Trả lời:
Để anh thấy em lần nữa.

30 giây sau
Trả lời:
Để anh được gì?

50 giây sau
Trả lời:
Một cảm giác tốt lành.

7 phút sau
Trả lời:
Em thấy cũng vui, nhưng tiếc rằng nó sẽ đối nghịch với cảm giác của em. Gặp anh: được. Gặp anh "lần nữa", một lần cuối cùng nữa: quên đi! Leo, từ một năm rưỡi nay hình như chúng mình chỉ toàn gặp nhau "một lần cuối cùng nữa". Từ một năm rưỡi nay chúng mình chỉ toàn chia tay nhau. Dường như chúng mình làm quen nhau chỉ với mỗi một mục đích duy nhất để chia tay nhau. Leo, em hết muốn rồi. Em bội thực vì chia tay, ngán đến tận cổ vì chia tay, ốm người vì chia tay. Xin anh biến đi cho. Cứ cho em tay quản trị mạng, ít nhất hắn cũng là một người đáng tin cậy, lần nào cũng răm rắp hiện ra sau 10 giây để chào em một cách cứng nhắc. Nhưng anh thì thôi chia tay liên tục với em đi. Và đừng gây cho em một cảm giác ngượng ngùng là anh không thể hình dung ra gì đẹp hơn gặp em "một lần cuối cùng nữa".

9 phút sau
Trả lời:
Anh không nói "thấy em một lần cuối cùng nữa", mà anh nói "một lần nữa". Và qua e-mail thì ngay cả câu đó cũng mang vẻ kịch tính hơn. Nếu mặt đối mặt thì em sẽ không cho đó là một cảm giác ngượng ngùng. Đằng nào thì em cũng không thể biến mất trong anh. Trong anh còn có nhiều của em lắm. Anh luôn cảm nhận đó là một tặng phẩm. Mỗi ấn-tượng-về-Emmi là một phần thưởng. Chia tay em, với anh có nghĩa là: không nhớ đến em nữa, không cảm thấy gì khi nghĩ đến em. Tin anh đi, anh cách xa ý nghĩ đó vạn dặm.

5 phút sau
Trả lời:
Leo, đó là điều kiện hạ cánh hoàn hảo cho người phụ nữ mà anh tưởng tượng ra nổi tương lai của anh

bên cạnh cô ấy. Tội nghiệp Pamela quá! May mà cô ấy không biết gì về các ấn-tượng-Emmi của anh. Đừng bao giờ lộ chìa khóa tủ cảm xúc của anh ra nhé, anh yêu ạ. Vì anh sẽ làm tổn thương cô ấy lắm đấy.

12 phút sau

Trả lời:

Cảm nhận không bao giờ là lừa dối, Emmi thân mến. Chỉ khi người ta thực thi cảm nhận ấy và khiến người khác khổ vì nó thì mới là lỗi lầm. Và còn điều này nữa: em không nhất thiết phải thương hại Pamela. Cảm xúc của anh với em không làm giảm chút nào cảm xúc của anh đối với cô ấy. Chúng không liên quan đến nhau. Chúng không ganh đua với nhau. Em là người khác hẳn cô ấy. Quan hệ của anh với em khác hẳn với cô ấy. Anh không có một lượng cảm xúc cố định trong anh để đem chia cho những người khác nhau có ý nghĩa khác nhau trong mắt anh. Mỗi người mà anh thấy quan trọng đều có vị thế riêng và giữ một chỗ riêng trong anh. Em cũng không thể khác.

15 phút sau

Chủ đề: Lừa dối

Leo thân mến,

1) anh không phải nói "người", đơn giản là hãy nói "phụ nữ", em quá biết anh định nói gì.

2) "thực thi cảm nhận" nghĩa là sao? Người ta thực thi cảm nhận trong khi cảm nhận. Lừa dối nghĩa là trong khi trao đổi cảm nhận ta giấu giếm ai đó các cảm nhận được thực thi (được cảm nhận). Anh hãy tự an ủi là em chỉ mới biết điều đó từ khi điều trị. Em đã lừa dối Bernhard cùng anh, không trong đêm ấy, mà trong ba trăm đêm trước đó. Nhưng thời ấy đã qua rồi. Đến hôm nay anh ấy đã biết hết về anh và em. Thậm chí còn biết cả "sự thật về chúng mình". Có thể đó chỉ là nửa sự thật, nhưng là của em. Và em không thấy ngại.

3) tất nhiên em có thể chúc mừng anh và khâm phục anh có một trái tim rộng lớn, chứa nổi nhiều tủ cảm xúc cho nhiều phụ nữ. Tiếc là em đã ở tuổi 35, học hỏi được một số điều, và dám chắc rằng: chuyện đơn giản hơn. Anh, vâng, cả anh nữa, cũng thích có nhiều phụ nữ trong tim. Hay, chính xác hơn: càng nhiều phụ nữ (hấp dẫn) có anh trong tim họ thì càng tốt. Dễ hiểu là mỗi người sẽ khácácácác hẳn những người khác. Mỗi người đều "cực kỳ đặc biệt". Mỗi người một vị thế. Chẳng tài giỏi gì đâu, Leo, ví chính ANH là người xếp họ vào vị thế riêng. Nhớ đến một người thì anh quên những người còn lại. Mở khóa một tủ cảm xúc thì các tủ kia vẫn khóa trái.

4) em khác. Em không có nhiều cảm xúc song song. Em cảm xúc theo một tuyến. Và em yêu theo một tuyến. Người này rồi đến người kia. Nhưng bao giờ cũng chỉ một người. Hiện tại đó là, ừ… Cứ cho là Philip đi. Anh ấy thơm mùi Abercrombie & Fitch.

5) vâng, bây giờ em tắt máy tính, sáng sớm mai mới bật lại. Anh yêu quý, chúc anh một phần ba các buổi chiều sót lại, một phần ba các buổi tối sót lại, một phần ba các đêm sót lại được tốt lành. Hy vọng đêm nay anh ngủ ngon hơn. Emmi.

5 tiếng sau

Chủ đề: Bảng tổng kết kinh hãi
Emmi thân mến,

a) anh tẻ nhạt khi không uống gì.

b) anh không hài hước, ngay cả khi đã uống một chút.

c) từ hai năm nay anh tập trả lời vòng vèo.

d) khi cảm nhận là khi anh lừa dối (cụ thể: lừa dối em với Pamela, lừa dối Pamela với em, lừa dối cả hai với anh).

e) trong 20 phần trăm các e-mail anh ngầm nhắc em là cả hai chúng mình đều đã "yên bề" và vì vậy không có tương lai chung.

f) từ hai năm nay anh chia tay em.

g) sức hấp dẫn bên ngoài của anh đang cạn đi. Em hoàn toàn không có nhu cầu gặp anh lần nữa.

h) triết lý sống của anh đáng trách: "càng nhiều phụ nữ (hấp dẫn) có anh trong tim họ thì càng tốt". (Anh tiết lộ cho em một chuyện nhé, Emmi: anh nhặt cả những cô không hấp dẫn, cốt là càng nhiều càng tốt).

i) anh là đàn ông.

j) nhưng anh không có mùi Evercromby & hay Fitsh gì gì đó.

k) cuối cùng là câu hỏi áp chót của anh: VÌ SAO EM VẪN VIẾT CHO ANH?

Sáng sớm hôm sau
Trả lời:
Vì em phải trả lời câu hỏi áp chót của anh. Vì tính chất trò chơi này là thế. Vì em không bỏ cuộc ngay trước lúc kết thúc. Vì em không khi nào bỏ cuộc. Vì em không biết thua. Vì em không thích thua. Vì em không muốn mất anh.

5 phút sau
Chủ đề: Ngoài ra
Ngoài ra: e-mail anh viết đáng yêu lắm. Đôi khi. Và hiếm khi anh đồng thời vừa thiếu hài hước vừa tẻ nhạt.

3 phút sau
Chủ đề: Thêm nữa
Thôi được, để em nói cho hết ý. Em chưa thấy anh tẻ bao giờ! (Trừ lúc anh miêu tả điểm giống nhau giữa anh và "Pam"). Và, Leo, bề ngoài không là tất cả – một trong những khẩu hiệu chủ đạo của anh ngày xưa. Anh còn nhớ chứ?

7 phút sau
Chủ đề: Đồng ý

Vâââââng. Vâââââng. Vâââââng. Anh đẹp trai! Chúng mình đều biết, ai cũng biết! Nịnh thế đủ chưa?

1 tiếng sau

Chủ đề:

Thôi được, Leo, để ngấm từ từ nhé.

2 tiếng sau

Chủ đề: Câu hỏi áp chót của em

Có thể anh chỉ đợi câu hỏi áp chót của em thôi. Đây này: ngày kia chúng mình cứ thế chấm dứt hay tiếp tục viết cho nhau, ý em là, thỉnh thoảng, nếu một người trong chúng mình thấy có nhu cầu? Dù vậy mình vẫn có thể chia tay để sự việc này nói chung được "chính thức hóa", mà cũng vì "Pam" nữa, để minh bạch hóa mọi quan hệ. Ừ nhỉ, tất nhiên anh "cách xa vạn dặm" ý nghĩ chia tay em, đơn giản là anh làm đông cứng cảm xúc lại. Chẳng sao. Mình vẫn viết tiếp cho nhau nhé? Hay anh muốn từ giờ trở đi, nói cách khác là từ "Pam" trở đi, không bị quấy quả nữa? Nói cho em biết để em không ngó vào hộp thư riêng nữa. Hay em cắt luôn tài khoản này trên mạng? Không, không được, em có bảy khách hàng mới đặt làm trang mạng, họ rất cần được em chăm sóc online. Mình vẫn viết cho nhau nhé, Leo? Anh vẫn viết được chứ, dù đã có "Pam"? Một lúc nào đó cũng được. Nhưng mình vẫn viết tiếp?

10 phút sau

Trả lời:

Emmi thân mến, được, mình vẫn viết. Với một điều kiện như em đã nêu ngay trong dòng thứ ba: "Nếu một người trong chúng mình thấy có nhu cầu". Anh muốn thành thật, Emmi: anh không thể đoán trước liệu anh sẽ có nhu cầu, bao giờ anh sẽ có nhu cầu, anh sẽ có nhu cầu đến mức nào. Và khi anh có nhu cầu thì việc anh viết cho em có hay ho gì không. Em đừng đợi e-mail của anh! Nếu có e-mail tức là anh đã có nhu cầu. Nếu không có e-mail thì có thể anh đã có nhu cầu, nhưng sau đó lại thôi không viết nữa thì hơn. Ngược lại cũng vậy. Chúng mình đừng khi nào được phép sốt ruột phát điên lên khi mong thư của người kia hay nóng lòng đợi câu trả lời. Nếu em có nhu cầu thì cứ viết cho anh, Emmi. Nếu anh có nhu cầu thì anh sẽ viết lại.

3 phút sau

Trả lời:

Một e-mail không đáng yêu, Leo! Nhưng em đã hiểu anh. Và em sẽ chấp hành. Tạm biệt, hôm nay thế là đủ. Bây giờ em có nhu cầu im lặng. Mai cũng là một ngày. Ngày cuối cùng – nhìn từ một góc nhất định.

Sáng sớm hôm sau

Chủ đề: Câu hỏi cuối cùng

Emmi yêu quý: hồi đó lẽ ra anh nên xử sự thế nào, nên làm gì, thế nào thì tốt hơn? Hồi chồng em van xin anh biến khỏi cuộc đời em, đừng hủy hoại cuộc hôn nhân của em, "cứu" gia đình em. Liệu "Boston" có phải giải pháp hữu hiệu duy nhất? Lẽ ra anh nên quyết định thế nào cho khác, cho hợp lý hơn? Cho anh biết đi!

1 tiếng sau

Chủ đề: Câu trả lời cuối cùng

Một mình ANH có lẽ không thể quyết định tốt hơn. Nhưng lẽ ra anh không được phép quyết định một

mình. Lẽ ra anh nên cho EM cùng quyết định. Lẽ ra anh phải cho em biết chuyện với Bernhard, một khi anh ấy đã quá hèn để làm chuyện đó. Hồi đó ANH không có thế gì để "cứu" hay chấm dứt cuộc sống hôn nhân của em. Chỉ có em và chồng em! Việc anh ấy liên kết với anh và cú đào thoát bí hiểm của anh đi Boston đã lấy mất của em cơ may đi những bước hợp lý vào thời điểm hợp lý. Và, đúng thế, lẽ ra anh phải cố giành lấy em, Leo. Không như một người hùng, không như một đấng mày râu, không như một "đại diện phái mạnh", mà chỉ như một người tin vào cảm xúc của mình. Em biết, em biết chứ: chúng mình không quen nhau, thậm chí chúng mình còn chưa thấy mặt nhau. Có sao đâu? Em khẳng định là hồi đó chúng mình đã tiến xa lắm. Dù chúng mình không chung sống theo nghĩa truyền thống, nhưng người này đã sống với người kia, điều đó còn có giá trị hơn. Thực ra chúng mình đã sẵn sàng nhắm mắt hôn nhau, vì tin là đã mến nhau đến mức ấy. Quan hệ chúng mình gắn bó đến thế đấy. Nhưng anh, anh đã không mở lòng nhận thấy thế. Anh đã thả rơi em vì hiểu sai cái gọi là tinh thần cao thượng. Chưa chiến đấu đã đầu hàng. ĐÓ là cái mà lẽ ra anh có thể làm khác. ĐÓ là cái mà lẽ ra anh có thể làm hợp lý hơn, Leo yêu quý!

10 phút sau

Trả lời:

Anh muốn cho em kết cục tốt nhất. Tiếc thay, anh đã không nghĩ ra rằng chính anh lại là kết cục đó. Tiếc. Rủi. Qua rồi. Xin lỗi. Xin lỗi nghìn lần!

5 phút sau

Chủ đề: Em hỏi câu cuối cùng

Leo, anh đến chỗ em nhé?

15 phút sau

Chủ đề:

Anh trả lời đi chứ.

5 phút sau

Trả lời:

Trước đây hai hôm, trong hoàn cảnh tương tự, em đã trả lời rất hay bằng chữ in như thế nào nhỉ: ĐỂ LÀM GÌ?

1 phút sau

Trả lời:

Đó không phải câu trả lời. Mà là câu hỏi! Tiếc là anh hết quyền hỏi rồi, anh yêu. Anh đã dùng hết câu hỏi và phí phạm một phần cho những chuyện vớ vẩn. Giờ phải vào liều thôi. Hôm nay anh có đến với em không? Có hay không.

20 phút sau

Chủ đề:

Anh kiên cường ra phết, Leo thân mến. Không "có". Cũng chẳng "không". Vậy mà lẽ ra đây thực sự là quyết định CỦA ANH. Anh được lựa chọn mà không phải mảy may giữ ý vì em.

3 phút sau

Trả lời:

Sao lại không, dĩ nhiên anh nghĩ đến em. Nghĩ đến em và lời em hôm thứ Năm: "Gặp anh: được. Gặp anh 'lần nữa', một lần cuối cùng nữa: quên đi!" Nghe gần như đối nghịch với cách nghĩ của em hôm nay. Tại sao đột nhiên hôm nay em lại muốn? Vì sao anh nên đến gặp em? Nếu em không trả lời thì tự anh trả lời anh.

1 phút sau

Trả lời:

Leo, anh nghĩ sai! Được thôi, nếu anh đã quyết định thì em cho anh biết. Vậy anh đến em, nhà số 14 ngõ Feldgasse, tầng 4, phòng 17? Có, hay không?

8 phút sau

Trả lời:

Có.

50 giây sau

Trả lời:

Thật chứ? Anh có chắc không?

40 giây sau

Trả lời:

Đó là hai câu hỏi không hợp lệ! Nhưng anh vẫn trả lời: không, Emmi, anh không chắc chắn. Anh tuyệt đối không chắc chắn. Hiếm khi trong đời anh không chắc chắn như lúc này. Nhưng anh sẽ liều.

2 phút sau

Trả lời:

Cám ơn Leo! Giờ thì anh có thể quên hết những kịch bản khủng khiếp hay cảnh tượng nào đó đi. Cuộc gặp sẽ ngắn thôi. Tạm ấn định: 10 phút. Em muốn uống với anh một cốc Whiskey. Một cốc, một thôi! (Anh có thể uống vang đỏ thay vào). Sau đó – chính là lý do lời mời của em – sau đó em muốn trao cho anh một vật. Trao không lâu hơn 5 giây. Sau đó anh được tự do, anh yêu quý.

1 phút sau

Trả lời:

Em muốn trao gì cho anh?

2 phút sau

Trả lời:

Một thứ rất riêng tư. Một kỷ vật. Em hứa với anh: không thống thiết, không ầm ĩ, không nước mắt. Và: tạm biệt. Không đau đớn – ý em là so với và xét đến tình cảnh. Đến đi!

40 giây sau

Trả lời:

Mấy giờ?

30 giây sau

Trả lời:

8 giờ?

40 giây sau

Trả lời:

8 giờ. Được, 8 giờ.

30 giây sau

Trả lời:

Vậy là 8 giờ nhé!

40 giây sau

Trả lời:

Chờ anh đến 8 giờ!

Chương mười ba

2 tuần sau

Chủ đề: Còn sống

Chào Emmi, em ổn không? (Tại sao không có câu hỏi nào khác nhỉ. Hỏi thế nào?) Anh sẽ rất vui nếu được biết là em tạm ổn. Anh thường nghĩ đến em. Luôn luôn vào lúc (…). Anh tin là em biết anh định nói gì. Cảm ơn vì em biết! Leo.

3 ngày sau

Trả lời:

Chào Leo, rất vui được thư anh. Anh có nhu cầu à? Anh thực sự có nhu cầu à? Hay đó chỉ là mấy câu khách sáo quen lệ để phá vỡ im lặng, để tỏ thương hại sau khi chia tay, để tự xoa dịu lương tâm, để vượt qua sự lạ lẫm? Vâng, Leo, em tạm ổn. (Cớ gì mà anh cho rằng em chỉ "tạm" ổn là cùng?) Dù thế nào thì cũng không đủ ổn để hỏi ngược xem anh có ổn không. Em không muốn biết. Vì em sẽ không được vui như anh, nếu em biết là anh ổn gấp đôi so với "tạm ổn". Em cho là thế. Chào anh từ xa. Emmi.

1 tuần sau

Chủ đề: Bây giờ

Emmi thân mến, đúng, đúng thế, anh thấy có nhu cầu! Chúc ngủ ngon. Leo.

Hôm sau

Trả lời:

Vui! Ngủ ngon. Emmi.

2 tuần sau

Chủ đề: Quả là một sự ngẫu nhiên lạ lùng

Chào Leo. Liệu có đúng "Pam" là một cô gái xinh đẹp cao lớn thanh mảnh tóc vàng chân dài, kiểu người như em gái Adrienne của anh? Có thể ít hơn hai, ba tuổi? Tư vấn thuế của em có văn phòng ở góc phố anh. (Không, Leo, không vì thế mà em chọn ông ấy làm tư vấn thuế!). Và đúng lúc em qua ngõ nhà anh thì một cô gái dài ngoằng – em định nói là cao lớn – xinh đẹp, đánh phấn nhạt chạy ra, trông như kiểu người mẫu trưng mốt mùa đông trong catalog của dịch vụ bán hàng qua bưu điện. Trông cô ấy đặc vẻ Bắc Mỹ, cổ cao, giày nâu nhạt, túi xách vuông cạnh, cằm sắc, hàm cử động vì nhai kẹo cao su. Nhất định đó là thói quen học được ở Boston. Đúng là "Pam". Em hơi bị bất ngờ! Anh thấy có đúng quả đất tròn không? Chào. Emmi.

3 ngày sau

Chủ đề: Bực mình?

Leo, anh bực mình à? Để anh yên tâm: sáu tháng nữa em mới có lịch hẹn tư vấn thuế.

1 tiếng sau

Trả lời:
Emmi thân mến, tất nhiên anh không có quyền ra chỉ thị cho em. Nhưng anh xin em nên bỏ các chuyến thám thính ở khu anh ở dựa trên ngẫu nhiên và tư vấn thuế má. Không đem lại gì cả. Chào thân ái. Leo.

TB: Pamela không nhai kẹo cao su bao giờ, bất kể loại Bắc Mỹ hay loại Nam Mỹ hay loại nào cũng vậy.

3 tiếng sau
Trả lời:
Thế thì cô ấy đang nhai miếng Hamburger? Leo, đàn ông lên một tí đi chứ? Anh không thích đùa gì cả! Nếu em nhận ra "Pam" thì cũng có gì ghê gớm đâu? Hoặc quen "Pam"? Biết đâu bọn em lại mến nhau, một ngày đẹp trời thành bạn gái thân thiết của nhau, cùng nhau đi nghỉ, so sánh nhật ký của nhau viết về Leo Leike. Rồi bọn em lập một căn hộ tập thể ba người. Hoặc năm người. Và tối đến em trông hai cháu nhỏ. (…) Thôi thôi, em ngừng rồi. Em tin là anh không thấy buồn cười lắm. Thực ra, càng nghĩ thêm em càng không thấy buồn cười.

Emmi chúc hai người những ngày nghỉ dễ chịu, không bị quấy rầy, nhiều thì giờ trên sân thượng tầng 15. Em đi du lịch!

1 tuần sau
Chủ đề: Con sóng thứ bảy
Chào Leo. Em ngồi ngoài bao lơn ở Playa de Alojera, đảo La Gomera, và nhìn xuống vịnh đá với những đồi cát sẫm màu và những vệt muối sủi bọt trắng chọc ra khơi, và xa hơn nữa, đến tận đường kẻ ngang tách màu thiên thanh và lam đậm, tách trời và biển. Anh có biết ở đẹp thế nào không. Hai người phải bay đến đây một lần mới được. Xứ này như sinh ra cho những con tim mới yêu. Vì sao em viết cho anh? Vì em có nhu cầu. Và vì em không muốn im lặng đợi con sóng thứ bảy. Vâng, ở đây người ta kể cho nhau về con sóng thứ bảy bất kham. Sáu con sóng đầu hiền hậu và có thể lường trước. Chúng đưa đẩy nhau, kích nhau lên, không làm gì bất ngờ. Chúng giữ sự tiếp nối. Sáu quãng lấy đà, cho dù có khác nhau khi ngắm từ xa, sáu quãng lấy đà – và luôn hướng về một đích.

Nhưng đến con sóng thứ bảy thì phải dè chừng. Một hồi lâu chẳng có gì đáng để ý, nó hòa đồng vào sự chuyển động đơn điệu, nép theo những đợt sóng trước. Song đôi khi nó quẫy vùng ra. Luôn là nó, lúc nào cũng là con sóng thứ bảy. Vì nó luôn vô tâm vô tính, lãng đãng, nổi loạn, đè lướt lên tất cả, nhào nặn tất cả lại từ đầu. Nó không biết quá khứ, chỉ biết hiện tại. Rồi sau đó mọi thứ đổi khác. Tốt hơn hay xấu hơn? Chỉ có ai bị nó đè xuống mới đánh giá được, chỉ có ai cả gan đương đầu nó, để nó cuốn vào lòng.

Em đã ngồi chừng một tiếng ở đây, đếm các con sóng và quan sát những con sóng thứ bảy làm gì. Chưa thấy nó vùng lên. Nhưng em đang nghỉ, em đủ kiên nhẫn. Em không mất hy vọng! Ở bờ Tây này đang có gió Nam ấm áp thổi mạnh. Emmi.

5 ngày sau
Chủ đề: Về chưa?
Chào Emmi, cám ơn em gửi lá thư từ bờ biển. Thế nào? Có thấy con sóng thứ bảy nào vùng lên không?

Em có để nó cuốn đi không? Thân ái. Leo.

3 ngày sau

Chủ đề: Con sóng thứ bảy

Emmi thân mến, anh thấy chuyện em kể có vẻ quen quen, và anh tìm đọc về con sóng thứ bảy. Ngày xưa tù nhân Henri Carrière đã miêu tả nó trong tiểu thuyết tự sự *Papillon, người tù khổ sai*. Sau khi bị dạt vào bờ biển Guiana thuộc Pháp, ông ta quan sát mặt biển mấy tuần liền và nhận ra, cứ con sóng thứ bảy là dâng cao hơn. Ông đặt tên nó là *Lisette*, và ông ta để một con sóng như thế cuốn cái bè dừa của mình trôi ra khơi. Và trốn thoát.

Thực ra anh chỉ muốn cho em biết là anh thấy thiếu em, Emmi.

Hôm sau

Chủ đề:

Em phải quay về từ lâu rồi mới phải?

6 ngày sau

Chủ đề: Trời lặng gió

Emmi thân mến, anh chỉ muốn biết là mọi chuyện ở chỗ em ổn cả. Em không phải viết cho anh, nếu không có nhu cầu. Hãy viết, chỉ khi em có nhu cầu muốn viết cho anh. Và nếu tình cờ đang có nhu cầu thì em viết cho anh nhé! Anh sẽ vui, rất vui đằng khác! Ở chỗ anh không có sóng, không có sáu con sóng đầu, lại càng không có con sóng thứ bảy. Biển lặng. Mặt gương óng ánh, nắng nhức mắt. Anh không đợi gì hết. Tất cả hiện diện, tất cả ổn thỏa. Không có gì hứa hẹn thay đổi. Trời lặng gió.

Emmi, một vài chữ của em thôi là đủ. Được không? Leo.

3 tiếng sau

Trả lời:

Mọi chuyện ổn cả, Leo! Vài hôm nữa em viết dài hơn. Em có vài kế hoạch. Emmi.

8 ngày sau

Chủ đề: Khởi đầu mới

Leo thân mến, Bernhard và em sẽ cùng thử lần nữa. Chúng em có một kỳ nghỉ cùng nhau khá đẹp, thậm chí hài hòa. Như ngày xưa, hay gần giống ngày xưa, không, thực ra khác hẳn, nhưng không quan trọng. Chúng em biết người này có ý nghĩa gì với người kia. Chúng em biết người này có gì ở người kia. Chúng em biết, đó không là tất cả. Nhưng bây giờ chúng em cũng biết, không nhất thiết phải có tất cả. Chắc chắn là một người duy nhất không thể có được tất cả. Tất nhiên người ta có thể sống theo kiểu suốt ngày chờ đợi một người đem lại cho mình tất cả. Người ta có ảo giác tuyệt diệu, say sưa, kích động, làm tim đập rộn ràng, và cái ảo giác bao trùm ấy khiến ta chịu đựng được cuộc sống khiếm khuyết kinh niên, cho đến khi ảo giác ấy tan đi. Lúc ấy chỉ còn cảm nhận được khiếm khuyết nữa mà thôi.

Cảm giác ấy em không còn lạ. Nó chẳng có ý nghĩa gì nữa với em. Em không vươn tới lý tưởng nữa. Em chỉ muốn lấy cái tốt nhất từ cái gì đủ tốt, thế là đủ cho hạnh phúc của em. Em sẽ quay về sống với Bernhard. Năm tới anh ấy sẽ phải đi nhiều tour hòa nhạc lớn. Bernhard là một nghệ sĩ quốc tế được

trọng vọng. Lũ trẻ sẽ cần em. (Hay em cần chúng? Chúng có còn là trẻ con nữa không? Không quan trọng). Em sẽ giữ lại căn hộ nhỏ hiện tại làm nơi rút về "ở ẩn".

Về phần hai chúng mình, Leo: em đã suy nghĩ rất nhiều. Em cũng nói với Bernhard, cho dù anh vừa ý hay không vừa ý. Anh ấy biết anh quan trọng với em nhường nào. Anh ấy biết là cho đến nay mình đã gặp nhau vài lần ngắn ngủi. Anh ấy biết là em thích anh, vâng, theo nghĩa rất thường tình, bằng xương bằng thịt, không phải ảo, có mặt mũi tay chân. Anh ấy biết em có thể hình dung ra mọi khả năng với anh. Và anh ấy biết em đã hình dung ra mọi khả năng với anh. Anh ấy cũng biết là em còn rất quyết luyến đến câu chữ của anh, và em có nhu cầu sâu sắc viết thư cho anh. Vâng, anh ấy biết là mình vẫn viết cho nhau. Chỉ không biết là mình viết GÌ cho nhau. Em sẽ không cho anh ấy biết, vì nó chỉ liên quan đến hai chúng mình chứ không dính dáng đến ai khác. Nhưng em muốn đó là điều anh ấy có thể chấp nhận được, giả sử anh ấy biết mình chuyện trò gì với nhau. Em không muốn lừa dối anh ấy với những khát vọng bất thành của em, với ảo tưởng toàn năng của em. Leo, em muốn chấm dứt cuộc sống trên đảo hoang cùng anh. Em muốn chính điều anh vẫn luôn luôn muốn – nếu anh thành thật với chính mình: em muốn – bây giờ em tò mò không biết có thể hiện được ra lời không – em muốn, em muốn, em muốn (…) mình vẫn là bạn nhau. (Hoàn thành rồi!). Bạn thư từ, anh hiểu em không? Không còn tim đập rộn ràng. Không còn đau quặn bụng. Không sợ hãi. Không run rẩy. Không hy vọng. Không mong ước. Không đợi chờ. Đơn giản là nhận e-mail của Leo, bạn em. Và khi em không nhận được thì thế giới sẽ không vì thế mà lụi tàn. Em muốn thế! Không bao giờ mỗi tuần một lần thế giới lụi tàn nữa. Anh hiểu chứ? Thân ái. Emmi.

10 phút sau

Trả lời:

Vậy là con sóng thứ bảy đã vỗ được em thật!

4 phút sau

Trả lời:

Không, Leo, mà trái lại. Nó đã không ùa đến. Em đợi nó mất một tuần. Nó không đến. Em có nên nói cho anh biết, vì sao? Vì nó hoàn toàn không tồn tại. Nó chỉ là một "ảo tưởng toàn năng". Em không tin vào nó. Em không cần con sóng nào, không cần sáu con sóng đầu, càng không cần con sóng thứ bảy. Em ưa được như Leo Leike hơn: "Biển lặng. Mặt gương óng ánh, nắng nhức mắt. Anh không đợi gì hết. Tất cả ở đây, tất cả ổn thỏa. Không có gì hứa hẹn thay đổi. Trời lặng gió". Sống như thế được chứ. Ít nhất thì như thế người ta dễ ngủ hơn.

3 phút sau

Trả lời:

Em chớ chờ đợi quá nhiều, Emmi. Người ta phải là dạng người phù hợp với sóng nhỏ. Người này coi trời yên bể lặng là yên tĩnh nội tâm, nhưng đối với người khác thì đó lại là lặng gió vĩnh viễn.

2 phút sau

Trả lời:

Anh viết cứ như anh là dạng người lặng gió vậy, bạn yêu ạ.

1 phút sau

Trả lời:

Thực ra anh ám chỉ em nhiều hơn, bạn yêu ạ.

2 phút sau

Trả lời:

Anh đáng yêu quá, Leo. Nhưng nói chung thì chính anh nên nghĩ đến mình nhiều hơn. Nghĩ đến mình và (”…”). Nhân tiện hỏi luôn: từ mười tuần nay anh sống một cuộc sống mới hẳn, cuộc sống lứa đôi. Anh không kể cho em biết gì cả. Về quan hệ giữa hai người bọn anh. NHƯNG MỘT NGƯỜI BẠN VIẾT THƯ THÂN THIẾT ĐƯỢC PHÉP MONG CHỜ ĐIỀU ĐÓ! Chúc anh một buổi tối đẹp. Emmi.

5 phút sau

Trả lời:

Em đòi hỏi anh nhiều thế, Emmi. Hình như em không ý thức được là EM ĐÒI HỎI ANH NHIỀU CHỪNG NÀO! Leo.

4 ngày sau

Trả lời:

Chắc là quá nhiều!

3 ngày sau

Chủ đề: Nào, Leo!

Nào, Leo! Cố lên nào, quyết tâm đi nào. Kể cho em nghe về anh và Pamela. Kể đi, kể đi, kể đi! Cô ấy ra sao? Sống với cô ấy ra sao? Cô ấy đã quen chưa? Tầng thượng 15 có ấm cúng không? Cô ấy ăn sáng hạt ngũ cốc hay bánh mì cá thu ngâm dầu? Lúc ngủ cô ấy nằm bên phải hay trái, nằm ngửa hay sấp? Công việc của cô ấy ra sao? Cô ấy kể chuyện gì với đồng nghiệp? Hai người làm gì vào cuối tuần? Buổi tối làm gì? Cô ấy mặc quần xịp khe hay xịp bà bô kiểu Boston? Hai người hay làm tình không? Ai là người thường chủ động? Ai chấm dứt trước và tại sao? Hai người còn làm những gì nữa? Cô ấy có thích thịt rán và bánh táo không? Giờ rảnh cô ấy thích làm gì? Nhảy sào? Cô ấy đi giày gì (ngoài đôi màu nâu nhạt từ Boston)? Cô ấy sấy bộ tóc vàng hoe mất bao lâu? Hai người trò chuyện bằng ngôn ngữ nào? Cô ấy viết e-mail cho anh bằng tiếng Anh hay tiếng Đức? Anh mê cô ấy lắm phải không?

Hôm sau

Trả lời:

Khi ăn sáng, cô ấy uống cà phê sữa kiểu Boston cổ, nghĩa là nhiều nước và sữa và đường, nhưng không cà phê. Và ăn bánh mì phết mứt quả kiểu Ba Lan, không bơ. Ngủ nghiêng lên má phải và may là chưa mơ đến việc làm. Nhưng chắc em cũng chẳng thích thú gì để biết. Đúng không? Vậy ta đến ngay cao điểm: bọn anh có hay làm tình không ư? Liên tục, Emmi, liên tục! Thường là sáng sớm đã bắt đầu (cùng lúc) và không thể ngừng được nữa, ví dụ như từ một tuần nay. Quả là không đơn giản khi còn phải viết e-mail tình yêu chay tịnh cho Emmi nữa. Câu hỏi về đồ lót coi như đã xong. Trong những lúc nghỉ làm tình hiếm hoi, cô ấy sấy làn tóc vàng hoe chảy dài xuống đến khoeo chân. Chúc bạn viết thư một buổi chiều tốt lành! Leo.

8 phút sau

Trả lời:

Câu trả lời hay, xét về mặt nào đó, Leo. Bản lĩnh lắm! Thấy chưa, anh vẫn làm được đấy chứ! Em cũng chúc anh một buổi chiều tốt lành. Bây giờ em đi mua quần. Tiếc là lại phải cho Jonas đi cùng. Tiếc là đi mua cho Jonas! Thời trang là một đề tài bất công: người cần quần mới thì không muốn (Jonas), người muốn quần mới thì không cần (em).

TB: Em vẫn chưa biết là bọn anh viết e-mail bằng tiếng Anh hay tiếng Đức.

5 tiếng sau
Trả lời:
Không Anh cũng chẳng Đức.

Hôm sau
Trả lời:
Tiếng Nga?

10 tiếng sau
Trả lời:
Bọn anh không viết e-mail cho nhau. Bọn anh gọi điện.

3 phút sau
Trả lời:
Ồ!!!

5 ngày sau
Chủ đề: Chào Leo!
Tình bạn thư từ thuần túy mà thiếu những âm hưởng chen ở giữa làm anh chán, đúng không?

2 ngày sau
Chủ đề: Chào Emmi!
Không, em nhầm, Emmi thân mến ạ. Từ khi anh biết là thế giới của em không lụi tàn khi anh không viết cho em, anh ít khi lên mạng. Đó là lý do của những quãng nghỉ dài. Xin em thông cảm và kiên nhẫn một chút.

3 phút sau
Trả lời:
Vậy là anh viết thư cho em hai năm liền để thế giới của em không lụi tàn?

8 phút sau
Trả lời:
Em yêu, lại lần nữa anh ngạc nhiên là đã chịu đựng được hẳn một tuần không có những suy luận đanh thép của em. À, anh có một câu hỏi phản lại câu hỏi đầu tiên của em. Đó là: trời lặng gió đã làm em hơi chán, đúng không?

4 phút sau

Trả lời:

Không, anh nhầm, Leo thân mến ạ. Anh nhầm to rồi! Em rất thanh thản và tận hưởng sự yên tĩnh, hòa bình trong tâm tưởng, và món mì Fettucine với tôm và nước xốt bơ hạnh nhân. Em đã tăng 8 cân. (Hay ít nhất 8 lạng). Còn một câu: anh mê cô ấy lắm phải không?

1 phút sau

Trả lời:

Bạn viết thư ơi, sao bạn tọc mạch đến thế?

50 giây sau

Trả lời:

Em không tọc mạch, em chỉ quan tâm thôi. Chẳng lẽ người ta không được phép quan tâm đến những động thái tình cảm cơ bản của bạn viết thư hay sao?

40 giây sau

Trả lời:

Và nếu anh nói: "Anh rất mê cô ấy!" thì sao?

30 giây sau

Trả lời:

Thì em nói: "Em vui thay cho anh! Cho anh và cho cô ấy!".

40 giây sau

Trả lời:

Niềm vui nghe chừng khá gượng gạo.

50 giây sau

Trả lời:

Anh yêu, thực sự là anh không việc gì phải suy tư về sự chân thật trong niềm vui của em! Hỏi lại: anh mê cô ấy lắm phải không?

2 phút sau

Trả lời:

Đây là phương pháp tra tấn kiểu Emmi, đúng không em yêu! Như thế thì không được anh trả lời đâu.

Nhưng hôm nào chúng mình có thể lại gặp nhau uống cà phê và tán những chuyện làm chúng mình rung động, mặc cho trời lặng gió.

1 phút sau

Trả lời:

Anh muốn gặp em?

3 phút sau

Trả lời:

Đúng. Tại sao không? Mình là bạn mà.

2 phút sau

Trả lời:

Và anh nói gì với "Pam"?

50 giây sau

Trả lời:

Chẳng nói gì.

30 giây sau

Trả lời:

Vì sao không?

50 giây sau

Trả lời:

Vì cô ấy không biết gì chuyện chúng mình, như em đã biết.

1 phút sau

Trả lời:

Em biết. Nhưng dạo này cũng có gì để biết đâu? Cô ấy không được phép biết gì? Không được biết mình là bạn viết thư?

2 phút sau

Trả lời:

Không được biết là có một phụ nữ được anh trả lời những câu hỏi kiểu ấy.

50 giây sau

Trả lời:

Đằng nào anh cũng không trả lời kia mà.

90 giây sau

Trả lời:

Emmi, em nghĩ là tại sao anh ngồi gần nửa tiếng trước màn hình máy tính?

30 giây sau

Trả lời:

Hỏi hay đấy. Vì sao?

50 giây sau

Trả lời:

Để trao đổi thư từ với em.

1 phút sau

Trả lời:

Đúng. “Pam” sẽ không hiểu nổi. Nếu biết thì cô ấy sẽ nói: “Sao không gọi điện? Hai người sẽ tiết kiệm được bốn phần năm thời gian”.

40 giây sau

Trả lời:

Đúng. Còn anh thì có thể dập máy không ngần ngại khi nhận được những tin kiểu ấy.

50 giây sau

Trả lời:

Đúng. E-mail vốn kiên nhẫn hơn điện thoại. May cho em!

40 giây sau

Trả lời:

Đúng. Và trong khi viết thì người ta có cả thì giờ cùng nhau giữa các e-mail.

30 giây sau

Trả lời:

Đúng. Thế mới nguy hiểm.

40 giây sau

Trả lời:

Đúng. Và đồng thời làm cho người ta nghiện.

50 giây sau

Trả lời:

Đúng. May mà em đã cai nghiện thành công. Trong tinh thần ấy: hôm nay tạm biệt nhé, bạn viết thư thân mến. Bernhard đang nấu, em phải ra ngó qua vai kiểm tra xem sao. Chào anh! Emmi.

Chương mười_bốn

8 ngày sau
Chủ đề: Cà phê
Chào Emmi, ta đi uống cà phê với nhau đi?

4 tiếng sau
Trả lời:
Sau một tuần lặng gió lặng tiếng, bạn viết thư Leo sực nhớ ra.

3 phút sau
Trả lời:
Anh không định quấy bọn em khi đang nấu và ngó-qua-vai-kiểm-tra, Emmi thân mến.

2 phút sau
Trả lời:
Đừng ra vẻ khiêm nhường giả tạo, Leo thân mến. Không thì bọn em sẽ mời anh đến ăn luôn thể. Tất nhiên "Pam" cũng có thể đến cùng. Cô ấy có thích tôm không?

1 phút sau
Trả lời:
Kiểu hài hước bầy đàn mới mẻ và thân thiện của em quá lạ đời, ngay cả với em. Vậy thì: ta đi uống cà phê với nhau được không?

5 phút sau
Trả lời:
Leo thân mến, vì sao anh không nói "anh muốn cùng em (…)?". Vì sao anh hỏi "ta (…) với nhau được không?" Anh không tự biết mình muốn gì ư? Hay anh xí cho mình khả năng không muốn, nếu em cũng không muốn?.

50 giây sau
Trả lời:
Emmi thân mến, anh muốn cùng em đi uống cà phê. Em cũng muốn chứ? Nếu em không muốn thì anh cũng không muốn, vì anh không muốn (đi uống cà phê) với em trong khi em không muốn. Vậy thì, mình có muốn không?

5 phút sau
Trả lời:
Vâng, mình làm được, Leo. Anh đề nghị bao giờ và ở đâu?

3 phút sau
Trả lời:

Thứ Ba hoặc thứ Năm, khoảng 16 hay 17 giờ? Em có biết tiệm Cà phê Bodinger ở ngõ Dreisterngasse?

40 giây sau
Trả lời:
Có, em biết. Ở đó khá âm u.

50 giây sau
Trả lời:
Còn tùy vào chỗ ngồi. Ngay dưới chùm đèn lớn thì sáng như ban ngày, giống ở tiệm cà phê Huber.

30 giây sau
Trả lời:
Và anh muốn ngồi ngay dưới chùm đèn lớn?

40 giây sau
Trả lời:
Anh ngồi đâu cũng được.

20 giây sau
Trả lời:
Em thì khác.

40 giây sau
Trả lời:
Em thích ngồi đâu hơn, Emmi, dưới chùm đèn hay trong một góc âm u?

30 giây sau
Trả lời:
Còn tùy xem ngồi với ai.

20 giây sau
Trả lời:
Với anh.

20 giây sau
Trả lời:
Với anh? Em chưa kịp suy nghĩ, anh yêu ạ.

30 giây sau
Trả lời:
Thế thì suy nghĩ đi, em yêu.

1 phút sau
Trả lời:

Được, nghĩ xong rồi. Với anh thì em chọn một bàn ở khoảng giữa góc và chùm đèn lớn, đúng chỗ ánh sáng chuyển từ âm u sang sáng như ban ngày. Thứ Năm, lúc 16 giờ 30?

50 giây sau

Trả lời:

16 giờ 30 thứ Năm thì tuyệt!

5 phút sau

Trả lời:

Ra vậy, và anh chờ đợi gì ở lần gặp nhau thứ nhất, hai, ba, tư, năm này?

2 phút sau

Trả lời:

Mỗi cuộc gặp nhau khác với mọi cuộc gặp nhau khác, do vậy anh chờ đợi cuộc gặp nhau này sẽ khác mọi lần gặp nhau trước đây.

50 giây sau

Trả lời:

Vì bây giờ mình là bạn nhau.

30 giây sau

Trả lời:

Đúng, cũng có thể vì thế. Và vì một phần trong "chúng mình" cẩn trọng tìm cách giữ vững khái niệm tình bạn.

5 phút sau

Trả lời:

Lần gặp nào hay nhất, Leo?

50 giây sau

Trả lời:

Lần cuối tính đến nay, lần thứ năm.

2 phút sau

Trả lời:

Anh không phải nghĩ ngợi lâu nhỉ! Vì đó là lần gặp nhau ngắn nhất? Vì nó có kết cục (tương đối) rõ ràng? Vì đã vạch rõ đường tới tương lai? Vì "Pam" sắp đứng trước cửa?

40 giây sau

Trả lời:

Vì "kỷ vật" của em, Emmi.

30 giây sau

Trả lời:

Ôi, anh vẫn nhớ?

20 giây sau

Trả lời:

Anh không bắt buộc phải nhớ. Anh không bao giờ có thể quên được. Anh luôn có nó bên người.

40 giây sau

Trả lời:

Nhưng anh chưa nhắc đến nó lấy một lời.

30 giây sau

Trả lời:

Đó là nơi lời nói không đến được.

40 giây sau

Trả lời:

Giữa chúng mình, cho đến nay lời nói vẫn đến được khắp nơi.

30 giây sau

Trả lời:

Đến đó thì không. Anh chặn không cho đến. Đó là điểm đặc biệt của "nó".

20 giây sau

Trả lời:

Nghĩa là trước sau anh vẫn cảm nhận được "nó"?

20 giây sau

Trả lời:

Không sao tả nổi!

40 giây sau

Trả lời:

Tuyệt vời, Leo!!! (Nghỉ. Nghỉ. Nghỉ). Tốt, và bây giờ mình lại là bạn.

30 giây sau

Trả lời:

Đúng, bạn viết thư ạ, em được phóng thích. Em có thể ngó qua vai Bernhard để kiểm tra được rồi. Chúc buổi tối dễ chịu!

40 giây sau

Trả lời:

Tốt, bạn viết thư ạ, và anh được ngồi ngắm "Pam" sấy tóc. Cũng chúc buổi tối dễ chịu.

30 giây sau

Trả lời:

Cô ấy sấy tóc sáng sớm, giữa 7 giờ và 7 rưỡi. (Trừ cuối tuần).

50 giây sau

Trả lời:

Lần này em không cần biết chính xác đến thế làm gì.

4 ngày sau

Chủ đề: Tiệm Cà phê Bodinger

Chào Emmi, vẫn chiều nay chứ? Thân ái, Leo.

1 tiếng sau

Trả lời:

Chào Leo. Vâng, tất nhiên. Duy chỉ (…), vừa sinh ra một vấn đề nhỏ, vấn đề tổ chức. Nhưng không sao đâu. Không, thực ra không thể gọi là vấn đề. Nghĩa là vẫn chiều nay. 16 giờ 30. Chóng gặp nhau nhé!

3 phút sau

Trả lời:

Chúng mình có muốn (…), xin lỗi, em có muốn hoãn cuộc hẹn, Emmi?

2 phút sau

Trả lời:

Không, không, không. Ổn cả mà. Chỉ có điều, không, thực ra không thể gọi là vấn đề. Lát nữa nhé, bạn viết thư! Em vui lắm!

40 giây sau

Trả lời:

Anh cũng thế!

Sáng sớm hôm sau

Chủ đề: Khách bất ngờ

Chào Leo, nó mến anh!

1 tiếng sau

Trả lời:

Tốt.

40 phút sau

Trả lời:

Anh bực mình sao? Leo, em không làm khác được. Giờ học thủ công của nó bị cắt và nó muốn đi theo bằng được. Nó muốn làm quen anh. Nó muốn biết mặt cái người đã viết e-mail hai năm ròng cho một người khác. (Không, không phải một người khác, mà là mẹ nó). Vì nó thấy việc chúng mình làm, hay việc chúng mình không làm, khá là trái khoáy. Đối với nó, anh như người ngoài trái đất, do đó lại càng thú vị hơn. Em biết làm gì khác? Chẳng lẽ em nói: "Jonas, không, không được, người lạ đến từ hành tinh 'Outlook' này chỉ dành cho mẹ"?

10 phút sau

Trả lời:

Đúng, Emmi, bực mình, thậm chí rất bực mình! LẼ RA EM PHẢI NÓI CHO ANH BIẾT TRƯỚC là Jonas cùng đến! Để anh chuẩn bị tinh thần.

5 phút sau

Trả lời:

Thì anh sẽ bỏ hẹn. Và em sẽ thất vọng. Nhưng thực tế là em rất ấn tượng khi thấy anh rất tự chủ, chú ý lắng nghe thằng bé nói, và âu yếm với nó. Như thế tốt hơn. Đúng không? Dù thế nào thì Jonas cũng rất có cảm tình với anh.

3 phút sau

Trả lời:

Và bố nó sẽ vui lắm đấy!

8 phút sau

Trả lời:

Leo, đừng đánh giá thấp Bernhard. Từ lâu rồi, anh ấy không coi anh là tình địch nữa. Chúng em có quan hệ rõ ràng. Rốt cục thì chúng em đã có quan hệ rõ ràng! Kể cả khi anh thấy trần trụi khô khan – chúng em "chung sống duy lý". Một lần nữa. Và ổn! Bởi vì mỗi cuộc chung sống, sớm hay muộn, đều chỉ là chung sống duy lý, tất cả những gì khác đều vô lý hết, hết, hết sức, xét về quan hệ chung sống, nếu anh hiểu.

2 phút sau

Trả lời:

Còn anh là thành viên mới được tuyển chọn trong cuộc chung sống duy lý của bọn em. Khi nào có dịp, em hãy tiết lộ cho anh biết, anh đang có công năng gì trong cái khối duy lý của bọn em nhé? Sau khi cung cấp sự chăm sóc ảo cho người mẹ, bây giờ anh nên tập trung vào đứa con trai chăng?

1 phút sau

Trả lời:

Leo thân mến, một giờ với Jonas tồi tệ đến mức ấy sao? Anh tin em đi, được gặp anh và tán gẫu với anh là nó thích lắm. Cách anh kể về các biện pháp tra tấn thời Trung cổ làm nó phục lăn. Nó muốn nghe nhiều hơn nữa.

7 phút sau

Trả lời:

Thế thì anh mừng, Emmi. Thằng bé cũng đáng yêu. Nhưng thú thật, hoàn toàn rất thật thà, mà có lẽ em cũng chẳng tin, bởi không người phụ nữ chung sống duy lý nào cùng lũ con cái chung sống phi lý nào hiểu nổi, vì quá phi lý, quá tự mãn, quá ngạo mạn, quá hãnh tiến, quá dở hơi, quá ngu xuẩn, hoàn toàn lập dị, đi mây về gió. Thôi được, anh cứ nói nhé: thực ra anh muốn gặp EM, nói chuyện với EM, Emmi. Vì thế anh hẹn gặp EM. Chỉ có hai người, anh và EM.

2 phút sau

Trả lời:

Mình gặp nhau rồi đấy chứ (và em rất mừng). Nói chuyện thì lần sau bù lại. Tuần sau anh có rảnh không? Thứ Ba, thứ Tư, thứ Năm? Thậm chí dành nhiều thì giờ hơn một chút?

3 tiếng sau

Chủ đề: Chào

Chào Leo, anh vẫn đang tìm ngày rảnh trong lịch đấy à?

5 phút sau

Trả lời:

Tuần sau anh bay cùng Pamela đi Boston.

3 phút sau

Trả lời:

À! Ra thế. Vậy đấy. Hừm. Hiểu rồi! Chuyện nghiêm trọng?

1 phút sau

Trả lời:

Chuyện ấy, lấy ví dụ, là chuyện anh rất muốn kể cho em.

40 giây sau

Trả lời:

Thì đừng vòng vèo nữa, kể luôn đi! Bằng chữ!

10 phút sau

Chủ đề:

Kể đi! (Đi, đi, đi!).

1 tiếng sau

Chủ đề:

Tốt thôi, không kể cũng được, và dỗi tiếp đi! Giống hệt anh, Leo! Em ưa đàn ông dỗi. Em thấy họ cực kỳ khêu gợi. Họ đứng đầu bảng xếp hạng khêu gợi của em: đàn ông lái xe đua, đàn ông đi hội chợ du lịch, đàn ông đi xăng-đan, đàn ông uống bia lễ hội và đàn ông dỗi! Ngủ ngon nhé.

Tối hôm sau

Chủ đề: Ảo tưởng toàn năng

Chào Emmi, quả là khó giải thích cho em hiểu tình cảnh của anh, nhưng anh sẽ cố. Anh bắt đầu bằng một câu trích của Emmi: "Một người duy nhất không thể có được tất cả". Em nói đúng. Rất thông thái. Rất cầu thị. Rất hợp lý. Với quan điểm ấy trong đầu, không bao giờ người ta sa vào mối nguy hiểm là đòi hỏi quá nhiều ở một người khác. Còn chính mình thì có quyền thanh thản hài lòng với những tiểu tiết hạnh phúc nho nhỏ của mình. Nó gìn giữ năng lượng cho những lúc khốn khó hơn. Nhờ vậy người ta có thể chung sống. Nhờ vậy người ta có thể lập gia đình. Nhờ vậy người ta có thể nuôi con cái lớn lên. Nhờ vậy mà những lời hứa được thực thi, mà những cuộc "chung sống duy lý" được phát triển, xây đắp, xao nhãng, lôi khỏi giấc nồng, cứu vãn, khởi đầu mới, lôi khỏi khủng hoảng, duy trì. Nhiệm vụ lớn lao! Anh ngả mũ kính trọng, thật đấy. Duy chỉ: anh không thể, anh không muốn, anh không tư duy như thế, anh không phải người như thế. Tuy anh đã trưởng thành và ít nhất cũng hơn em hai tuổi, nhưng anh vẫn giữ NÓ, và anh không (hoặc chưa) sẵn sàng từ bỏ nó: ảo tưởng toàn năng. Thực tế: "Một người duy nhất không thể có được tất cả". Ảo tưởng của anh: "Nhưng người ta phải muốn có tất cả. Và đừng bao giờ ngừng nỗ lực muốn có". Marlene không yêu anh. Anh từng sẵn sàng cho cô ấy cái "toàn năng", nhưng lời mời của anh không được cô ấy để mắt đến. Marlene đã hàm ơn hay hạ cố đưa tay nhận một phần lời mời ấy, và anh được phép giữ phần sót lại. Kết quả cuối cùng chỉ đủ cho một nửa tá thử nghiệm cất cánh. Nhưng cú hạ cánh diễn ra tức thì và cực kỳ xóc nẩy, ít nhất là đối với anh.

Với Pamela thì khác. Cô ấy yêu anh. Cô ấy yêu anh thực tình. Đừng sợ, Emmi, anh sẽ không làm em ngán ngẩm vì những chi tiết trong sự hòa hợp giữa hai bọn anh. Vấn đề là: Pamela không thấy thoải mái ở đây. Cô ấy nhớ quê hương, nhớ gia đình, bạn bè, đồng nghiệp, nhà hàng, thói quen. Cô ấy hầu như không để lộ ra, muốn giữ kín không cho anh thấy, muốn để anh bình tâm, vì biết là vấn đề đó không do anh gây ra, và vì cô ấy tin rằng anh không thể thay đổi được tình cảnh này.

Giờ thì anh đã mua hai vé bay đi Boston và làm Pamela bất ngờ. Cô ấy mừng đến nỗi để chảy tuột cả lượng nước mắt của cả năm. Từ lúc đó, cô ấy như thành người khác, tựa như dùng ma túy gây hưng phấn. Cô ấy chỉ nghĩ đến hai "tuần nghỉ phép", nhưng anh không loại trừ khả năng là hệ quả không chỉ như thế là xong. Anh đã không cho Pamela biết khi đặt lịch nói chuyện xin việc ở các Viện Đức ngữ, có thể về lâu dài anh sẽ tìm được công việc ở đó.

Emmi, Boston không có gì hấp dẫn anh, hoàn toàn không. Anh chỉ muốn ở lại đây – vì nhiều lý do khác nhau. Không, không phải vì nhiều lý do khác nhau, mà vì một cớ nhất định. Song cái cớ ấy quá (…), em sẽ phát biểu ra sao nhỉ? "Cái cớ ấy quá, quá, quá – vô cớ". Nó chẳng có cơ sở nào. Nó là một tưởng tượng vơ vẩn trong đầu. Không, còn tệ hơn: nó là một cảm giác vơ vẩn trong bụng.

Hình như tương lai của anh và Pamela, nếu hai bọn anh có một tương lai chung, cách đây vài nghìn cây số. Anh tin là anh dễ quen một khung cảnh mới hơn cô ấy.

Tâm trạng vui sướng của cô ấy động viên anh. Anh muốn tiếp tục thấy cô ấy như vậy, giống như thấy cô ấy mấy ngày qua. Và anh muốn cô ấy chỉ nhìn anh với cặp mắt của mấy ngày qua. Cô ấy nhìn anh như một người đàn ông có khả năng đem lại cho cô ấy "toàn năng". Không, không phải khả năng, mà thiện chí. Giữa hai khái niệm là ảo tưởng. Anh muốn bám giữ nó một thời gian nữa. Sống có ích gì nếu không hướng đến những "ảo tưởng toàn năng"?

2 tiếng sau

Trả lời:

"Cô ấy yêu anh. Cô ấy yêu anh thực tình". "Anh muốn đem lại cho cô ấy toàn năng". "Anh tin là anh dễ quen một khung cảnh mới hơn". "Tâm trạng vui sướng của cô ấy động viên anh". "Và anh muốn cô ấy chỉ nhìn anh với cặp mắt của mấy ngày qua!" (…)

Leo, Leo, Leo! Đối với anh, yêu là nắm tay lái điều khiển hạnh phúc của một người khác. NHƯNG ANH Ở ĐÂU? Hạnh phúc của anh thì sao? Ước vọng của anh thì sao? Anh không có ước vọng riêng sao? Anh chỉ biết đến ước vọng của "Pam" thôi sao? Bản thân anh chỉ còn giữ những cảm giác vơ vẩn trong bụng thôi sao? Em thấy thương hại anh. Không, em thương hại em. Không, em thương hại cả hai chúng mình. Đêm nay sẽ là một đêm buồn, không rõ vì sao. Một ngày cuối xuân tăm tối. Trời lặng gió. Bây giờ em uống một cốc Whiskey. Sau đó sẽ quyết định có nên uống cốc nữa không. Vì em hành động theo ước vọng của riêng em. Và em tìm hạnh phúc CỦA EM. Em may mắn. Hay rủi. Không rõ. Anh là một người đáng yêu, Leo! Anh thực sự là một người đáng yêu! Nhưng anh chỉ có thể được người khác yêu, hay tự anh cũng có lúc biết yêu? Em chúc anh ngủ ngon, Emmi.

2 ngày sau

Chủ đề: Bốn câu hỏi

1) anh khỏe không?

2) bao giờ hai người bay?

3) anh sẽ viết cho em vài chữ nữa chứ?

3 phút sau

Trả lời:

Mới thấy ba câu hỏi!

30 giây sau

Trả lời:

Em biết. Em chỉ muốn thử xem anh đã hết hẳn đi mây về gió để cùng đếm chưa.

8 phút sau

Trả lời:

Về câu 1): anh không khỏe lắm. Anh đã mắc phải "cảm giác vơ vẩn trong bụng" ở dạng khác: đau bụng. Mỗi lần đi đâu có hai người là anh lại ốm. Từ hồi Marlene đã thế.

Về câu 2): sáng mai bay (nếu nhét vừa nắp bồn vệ sinh vào hành lý lên cabin của anh).

Về câu 3): viết vài chữ nữa? Emmi, e-mail của em với ngày cuối xuân tăm tối đã làm anh rất nặng nề. Anh không biết nên đáp lại ra sao. Không có bản chỉ dẫn và bản đồ đi truy tầm và khai quật hạnh phúc. Mỗi người tự tìm hạnh phúc riêng bằng đường riêng, ở những nơi họ cho là dễ tìm thấy nhất. Nhưng có lẽ sẽ là quá nhiều đòi hỏi, nếu anh chờ em nói vài câu khích lệ cho "dự án Boston" của anh.

30 phút sau

Trả lời:

Leo, anh nói đúng đấy. Tha lỗi cho em, nhưng "Boston" chỉ toàn gợi cho em những ý tiêu cực đến vô

vọng, không sao cứu vãn nổi. Anh hãy tin em: em thấy thiện chí của anh – đem lại "toàn năng" cho một cô gái – là đáng nể, dũng cảm, tuyệt diệu. (Đã viết "cao thượng" và "trượng phu" rồi, xong em lại xóa đi). Em chúc anh những gì tốt đẹp nhất, chúc anh hạnh phúc tối đa. Bỏ qua bản chỉ dẫn và bản đồ: mỗi người tự định nghĩa hạnh phúc theo ý riêng, em hướng về em nhiều hơn, còn anh hình như hướng về "Pam" nhiều hơn. Em chúc anh có tính toán đúng.

À, điều trị viên tâm lý của em nói, em có lẽ nên cho anh một thông tin khi ra đi, đó là em rất vui khi anh quay về, ý em nói là sau hai tuần. Cô ấy cho rằng, em hoàn toàn có thể thú thực là – nhìn về góc nào đó – em đợi anh về, vì em thấy anh lại có mặt ở đây là rất, rất, rất hay.

Anh hiểu em chứ? Anh thử dùng bánh xốp bột gạo xem, đừng ăn chuối. Chuối không giúp ích gì đâu. Chuối là sự dối trá lớn nhất trong lịch sử bệnh tháo dạ. Tạm biệt anh yêu!

5 phút sau
Trả lời:
Câu hỏi thứ tư đâu?

2 phút sau
Trả lời:
À quên, câu thứ tư!

4) khi nào anh quay về, bốn chúng mình sẽ gặp nhau nhé? Fiona rất muốn làm quen anh. Jonas kể với chị nó là trông anh như Kevin Spacey, không kể phần tóc. Fiona ái mộ Kevin Spacey, cả khi anh ta hói, cho dù em thấy đó là một trong những đặc điểm ngoại hình thú vị nhất của anh ta. Nhưng hình như Jonas nhầm Spacey với tay diễn viên đóng trong gia đình thị dân, tay có khuôn mặt dài ấy, không nhớ tên gì? Cũng chẳng quan trọng, Leo, chúng mình sẽ chóng gặp lại nhau nhé? Đồng ý đi!

1 phút sau
Chủ đề: Đồng ý đi!
Xem chủ đề và làm theo đi!

50 giây sau
Trả lời:
Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý! Xin lỗi, anh vừa ở phòng vệ sinh ra. Và câu tiếp theo không được phép dài quá, kẻo anh phải ngắt giữa chừng. Hẹn chóng gặp lại, em yêu!

Chương mười lăm

8 ngày sau
Chủ đề: "Em" là nhà
Emmi thân mến, Boston tóm chặt anh từ một tuần nay. Một khi đã tóm được ai là thành phố này không nhả ra nữa. Ở khu này Pamela quen 20 phần trăm dân cư, và 50 phần trăm đám đó mời đến ăn. Nghĩa

là: mỗi ngày bọn anh đi ăn khoảng tám lần ở nhà một người quen nào đó. Chưa kể đến các cuộc viếng thăm họ hàng. Chắc em cho là khách sáo lắm lắm. Nhưng anh thấy dễ chịu, sự thân thiện của mọi người lan truyền sang anh, từ sáng đến tối anh toàn thấy những khuôn mặt cởi mở, vui cười, hân hoan. Nó tỏa sáng cả sang anh. Em biết đấy, anh có cách tiếp cận hạnh phúc khá lạ đời. Thường là nó tự đến với anh từ bên ngoài, ít khi từ nội tâm anh. Ít khi, nhưng vẫn có. Emmi, anh rất vui khi nhớ đến em! Anh phải dồn thêm trọng lượng vào câu này: EMMI, ANH RẤT VUI KHI NHỚ ĐẾN EM! Anh sẽ sợ đến phát cuồng, mỗi khi những hồi ức đau đớn về cuộc đào tẩu và lẩn tránh ở Boston ngày xưa tái hiện. Anh cám ơn em đã không cài then cánh cửa hậu, để anh ngày đó thoát khỏi "chúng mình". Bây giờ, dù có cách xa vạn dặm, anh vẫn có thể "ở nhà" mà không thấy nhói trong tim: chỗ nào có em, Emmi, chỗ đó là nhà. Anh vui mừng chờ ngày được gần em hơn, xét về không gian. Anh vui mừng đợi lần gặp tới. Em cứ vô tư đem theo lũ trẻ con dậy thì đầy bất ngờ của em đến chỗ hẹn! Và một ngày nào đó anh sẽ tiết lộ cho em hay đôi điều: về em, về "nó", và về anh. Thế nhé, bây giờ bọn anh được Maggy Wellington, bạn gái ngày xưa của Pamela hồi đại học, mời đến nhà "ăn tối". Hẹn chóng gặp lại. Leo, bạn viết thư của em.

4 ngày sau

Chủ đề: Đến nơi chưa?

Emmi thân mến, hôm nọ anh có viết cho em một e-mail từ Boston. Không biết nó đã đến nơi chưa. Máy tính của anh báo lỗi. Anh chép dồn nội dung vào hai câu: 1) anh khỏe, nhưng/và anh thấy thiếu em! 2) anh vui mừng gặp em lần tới! Hẹn chóng gặp lại. Leo, bạn viết thư của em.

3 ngày sau

Chủ đề: Đến nơi chưa?

Chào Leo, anh đã hạ cánh chưa? Đã về đến tầng thượng 15 quê nhà chưa? Cảm ơn về lá thư Hoa Kỳ! Theo tính địa lý, em chép dồn hai e-mail Bờ Đông của anh như sau. 1) chỗ nào có bạn viết thư Emmi của anh, chỗ đó là nhà. 2) nơi nào có những khuôn mặt hân hoan và anh làm "Pam" hạnh phúc từ bên trong (đồng thời làm anh hạnh phúc từ bên ngoài), nơi đó là Boston. Hỏi: anh đã biết anh thuộc về chốn nào chưa? Và từ khi nào? Chào nồng nhiệt. Emmi.

Ấy quên: tiết lộ cho em đôi chút về anh, về "nó", và về em!

Sáng hôm sau

Chủ đề: Bị vướng lại?

Hay anh bị vướng lại Boston luôn?

7 tiếng sau

Chủ đề:

Emmi thân mến, hôm qua anh phạm một lỗi với hậu quả trầm trọng. Anh đã kể với Pamela về em. Anh sẽ viết tiếp, khi có điều kiện. Đừng chờ! Thân ái. Leo.

10 phút sau

Trả lời:

Ôi, Leo!!! Vì sao anh lại làm những điều hợp lý vào những thời điểm bất hợp lý nhất trên đời vậy? Được, em sẽ không chờ. Thân ái. Emmi.

Hôm sau

Chủ đề:

Không, em không chờ đâu.

Hôm sau

Chủ đề:

Em đã nói rồi, em không chờ.

Hôm sau

Chủ đề:

Em không chờ, em không chờ.

Hôm sau

Chủ đề:

Em không chờ, em không chờ, em không chờ.

Hôm sau

Chủ đề:

Em không chờ, em không chờ, em không chờ, em không chờ.

Hôm sau

Chủ đề: Chấm hết!

Em ngán không chờ lắm rồi! Em chờ!

6 tiếng sau

Chủ đề: Leeeo?

Anh không muốn viết cho em nữa, hay anh không thể viết cho em nữa, hay anh không được phép viết cho em nữa? Anh đã kể gì về em? KỂ GÌ? KỂ GÌ? KỂ GÌ? Leo, nếu anh định nghĩa hạnh phúc của anh liên quan – dù chỉ một chút xíu – đến hạnh phúc của em, thì đằng nào anh cũng đã cảm nhận được rằng: anh đang làm em bất hạnh chết người. Hãy nắm lấy tay lái! Hãy thôi im lặng lẩn tránh đi! Cay đắng. Emmi.

1 tiếng sau

Chủ đề: Tư vấn thuế!

Leo, chính anh đẩy em đến bước này: em đếm đến 10, sau đó em gọi điện đến tư vấn thuế của em và hẹn lịch gặp vào ngày mai. Anh biết việc này có ý nghĩa gì. Và em cực thạo tiếng Anh kiểu Mỹ, nếu cần phải điều tra chuyện cá nhân. Một. Hai. Ba. (…)

Sáng sớm hôm sau

Chủ đề: Tối hậu thư

Chào Leo, điều trị viên tâm lý của em nói, em nên viết cho anh e-mail cuối cùng, em nên nói với anh, đây đích thực là e-mail cuối cùng, nếu anh không trả lời em nhanh – thậm chí ngay lập tức thì đúng hơn, và trong trường hợp đó thì đây đích thực là e-mail cuối cùng. Em bảo đảm là thế! Ngoài ra, cô ta còn khuyên em nên đề nghị với anh, là mình gặp nhau và nói hết mọi chuyện. Và em cũng nên nói thêm là em tuyệt đối không muốn "Pam" biết đến cuộc gặp ấy, vì đó là chuyện riêng giữa hai chúng mình, không liên quan đến ai khác cả. Ý cô điều trị viên của em đã rõ chưa ạ? Đợi câu trả lời khẩn cấp của anh. Emmi.

3 tiếng sau

Trả lời:

Emmi thân mến, xin em cho anh chút thời gian. Cô ấy hoàn toàn bối rối và lui vào vỏ sên của mình. Anh phải giành lại bằng được niềm tin của cô ấy và cùng nhau tạo dựng cơ sở để nói chuyện. Có lẽ điều trị viên tâm lý của em sẽ đồng tình với anh, rằng trước tiên anh phải giải quyết mọi khúc mắc với cô ấy, trước khi hai chúng mình gặp nhau. Cuộc xung đột giữa anh và Pamela chưa diễn ra, và hình như cũng chưa nổ ra thực sự. Cô ấy phải phá im lặng đã, phải thổ lộ hết ra, phải nói thẳng vào mặt anh, cái gì đã xúc phạm cô ấy đến mức ghê gớm như vậy, cô ấy đang phải chịu đựng gì, và trách anh điểm gì. Anh đang đứng trước con đường u ám mà anh và cô ấy sẽ phải cùng đi. Em không thể đồng hành, em phải tránh xa. Nhưng một khi đã đi qua rồi, anh sẽ kể cho em mọi chuyện, tất cả những chuyện liên quan đến em và anh. Anh hứa! Emmi thân mến, em phải kiên nhẫn, anh sẽ không đánh mất em! Anh đang khốn khổ như lâu lắm chưa bị.

1 tiếng sau

Trả lời:

Anh sẽ không đánh mất em, Leo thân mến. Nhưng em sẽ mất ANH. Anh sẽ cùng "Pam" đi con đường u ám, và cuối đường là ánh mặt trời Boston chói lọi chờ đón hai người. Không lo, anh sẽ "giải quyết mọi khúc mắc" giữa anh và cô ấy. Và "giải quyết mọi khúc mắc" chỉ có thể là: từ bỏ mọi quan hệ giữa anh và em. Đó là cơ may duy nhất để giữ vững "ảo tưởng toàn năng" của anh đang bị lung lay. Em không thể biết anh đã kể gì về chúng mình cho cô ấy nghe. Nhưng nhất định anh không nói rằng chúng mình ngày xưa có quen biết hoặc là bạn bè sơ sơ, nay thỉnh thoảng viết thư cho nhau. Chỉ cần "Pam" biết một phần của sự thật lớn, thì, ở địa vị cô ấy, cứ mấy phút em lại ghé loa vào tai anh mà hét: "Vĩnh viễn không bao giờ dính dáng đến Emmi nữa!" Có lẽ cô ấy nhút nhát hơn, cẩn trọng hơn, lịch sự hơn. Và chỉ nghĩ trong đầu như thế. Nhưng hệ quả logic không vì thế mà khác đi: chấm dứt Emmi! "Pam" sẽ đòi anh điều đó. Và em hiểu cô ấy! Và cô ấy sẽ làm thế. Vì em biết anh.

Thế nhé, Leo, bây giờ anh tha hồ có thì giờ để "giải quyết mọi khúc mắc" – trước tiên với cô ấy, sau đó với em. Và một lúc nào đó, có thể, cả với anh nữa. Đó là điều em mong cho anh nhất. Thân ái. Emmi.

3 ngày sau

Chủ đề: Người nhện.

Chào Leo, Jonas nhắn em chuyển lời chào anh. Nó muốn cùng anh (và em, nếu em nhất quyết cùng phải có mặt) đi xem phim *Người nhện 3*. Nếu anh bị tật chóng mặt ở độ cao thì xem cả *Sự trở lại của Jedi* nữa. Bố nó đi lưu diễn ba tuần ở châu Á. Ngày nào cũng biểu diễn tại các nhà hát chật ních khán giả. Nếu ở châu Á các nhà hát chật chỗ thì chật gấp năm lần ở châu Âu.

Thực ra em chỉ định báo anh biết là em, như đã hứa, chưa bị mất đi đâu. Thân ái. Emmi.

10 phút sau

Trả lời:

Cám ơn Emmi!!!

1 phút sau

Trả lời:

Thấy chưa, Leo, thế là đủ với em mà! Mỗi tuần một lần, anh hãy viết cho em "Cám ơn Emmi", và chớ quên ba dấu chấm than – và em sẽ vui vẻ chờ đợi vài năm, trong khi "tránh xa" anh.

4 ngày sau

Chủ đề: Nóng

Hôm nay nóng, đúng không anh?

(Nếu anh không có sức hay thì giờ nghĩ ra một câu trả lời riêng, em khuyên anh viết: "Ừ, nóng thật!!!" hay "Nhớ uống nhiều nước!!!" Chớ quên mấy dấu chấm than!!!)

7 tiếng sau

Chủ đề:

Tiếc. Lần này em dự tính anh trả lời nhanh.

Tối hôm sau

Chủ đề: Lập lòe

Đường đi còn u ám nữa không? Hay anh đã thấy ánh sáng lập lòe nơi chân trời? Hay sáng chói chang? Đó chính là em. (Bỏng nắng).

Sáng sớm hôm sau

Chủ đề: Chính xác là gì?

Leo thân mến, chính xác là anh đã kể gì cho "Pam" về chúng mình? Anh có tiết lộ cả những chi tiết nguy hiểm không? Ví dụ như:

a) chúng mình có quan hệ e-mail từ hai năm nay.

b) để tránh ảnh hưởng đến vợ chồng em, anh đã trốn sang Boston.

c) sau khi anh quay lại, chúng mình đã tìm thấy nhau trên mạng và gặp nhau năm lần ngoài mạng.

d) thậm chí có lần chúng mình đã làm tình với nhau.

e) nếu đã kể d), thì trong bối cảnh nào dẫn đến d) và anh cảm nhận d) ra sao.

f) chúng mình đã có cuộc gặp mặt kéo dài vài phút trước khi cô ấy bay qua đây.

g) em đã để lại cho anh "kỷ vật" gì.

Và anh đã khá khéo léo thoát hiểm chứ? Ví dụ như:

h) bây giờ quan hệ giữa hai chúng mình có thể coi là "thắm thiết, không sex, bạn bè".

i) tình bạn thư từ của chúng mình không ảnh hưởng gì đến cuộc chung sống giữa anh và cô ấy.

j) em không lấy đi một chút xíu cô ấy của anh, và em không lấy đi một chút xíu anh của cô ấy.

k) vì đằng nào em cũng đã quay về với gia đình em, sau một quãng nghỉ lấy hơi xứng đáng, để tiếp diễn cuộc chung sống duy lý hợp lý đến gương mẫu của em.

l) và vì đằng nào anh và cô ấy sắp tới cũng di cư sang Boston.

5 phút sau
Trả lời:
a), b), c), d), e), f), h), i), j), k), l)

1 phút sau
Trả lời:
Tất cả? Từ A đến Z? Không chừa lại chút gì? Leo, anh có điên không? Ở địa vị cô ấy, em chỉ không bắn anh lên mặt trăng vì anh sẽ ở quá xa để em xử tử anh.

30 giây sau
Trả lời:
Nhưng ngoài ra em tin là có thể tranh luận rất hay với anh về chuyện này, nếu có điều kiện!

40 giây sau
Trả lời:
Chào Leo. Bây giờ em mới thấy: tất cả, trừ mục gì. Anh đã bỏ mục g). Anh đã "xưng tội" với "Pam" là anh dính dáng đến tình dục với em. Thậm chí anh đã miêu tả là đã cảm nhận được gì (hoặc cảm nhận khác, hoặc không cảm nhận gì). Nhưng anh không tiết lộ cho cô ấy biết, em đã để lại cho anh kỷ vật gì? Tại sao không?

1 phút sau
Trả lời:
Vì ít nhất cũng phải giữ được cho em và cho anh một thứ: bí mật sâu sắc nhất và đẹp nhất với em.

2 phút sau
Trả lời:
Em phải đọc câu vừa rồi hai lần, nhưng anh thể hiện nó một cách rất đáng yêu! Hay nói theo kiểu tiếng lóng rút gọn của anh: cám ơn Leo!!!

6 ngày sau
Chủ đề: Biến mất?
Emmi thân mến, em đã biến mất khỏi mắt anh rồi sao? Anh không dám giận em, nếu đúng.

Hôm sau

Chủ đề: Bao giờ?
Leo, người kín tiếng trong hai chúng ta là anh! Nói đi: bao giờ hai người di cư qua Boston?

5 phút sau
Trả lời:
Xin em, Emmi, hãy kiên nhẫn vài hôm nữa với anh. Một tuần nữa anh sẽ cho em biết tất cả. TẤT CẢ!

7 phút sau
Trả lời:
Một tuần nữa là anh được phép nói cho em biết TẤT CẢ? Hay một tuần nữa là anh phải nói cho em biết TẤT CẢ? Pam có được phép biết rằng, một tuần nữa là anh nói cho em biết TẤT CẢ? Hay thậm chí Pam đòi anh nói cho em biết TẤT CẢ vào tuần sau? Vì sao lại một tuần nữa? Có gì xảy ra trong tuần này? Thôi được, em hiểu rồi, một tuần nữa em mới được biết. Tạm biệt! Một tuần nữa nhé!

4 phút sau
Chủ đề: Istria
À, phải nói thêm: một tuần và hai ngày nữa là Bernhard từ Nhật trở về. Một tuần và bốn ngày nữa là bọn em cùng các con đi nghỉ hè ở đảo Istria. Nếu anh suy tính xem có gặp em trước đó để nói TẤT CẢ thì anh phải xếp lịch hẹn cho chuẩn xác! Chúc anh một tuần nhiều thành công. Emmi của anh.

6 ngày sau
Chủ đề: Sắp đến lúc
Chào Leo, mai là hết một tuần. Chuyện TẤT CẢ ra sao? TẤT CẢ đâu? TẤT CẢ là gì?

Hôm sau
Chủ đề: Tất cả (chấm dứt)
Emmi thân mến, Pamela và anh đã chấm dứt. Thứ Hai cô ấy bay một mình về nhà. TẤT CẢ chấm dứt.

10 phút sau
Trả lời:
Leo thân mến, công nhận là nhiều việc xảy ra. Nhưng không thể là TẤT CẢ. Không thể tất cả bỗng nhiên QUA ĐI được. Em không tin. Hãy cứng rắn! Anh có muốn gặp em không? Anh có muốn giãi bày nỗi lòng và lau hết nước mắt? Nếu anh muốn, có thể nói là ngay từ bây giờ em sẵn sàng vì anh, mỗi ngày 24 tiếng, còn nguyên hai ngày nữa. Nếu anh muốn gặp em thì đến gặp em đi! Nếu anh không biết có nên gặp em không, cứ gặp em đi! Nếu anh hoàn toàn không biết có nên gặp ai đó không, hãy gặp em! Chỉ khi anh chắc chắn là không biết gặp em có tốt cho anh không, vì anh không thể biết được, lúc đó anh không nên gặp em.

Ồ có chứ, lúc đó cũng nên gặp em! Được chưa? Chấm. Em không muốn tỏ ra đường đột hơn với anh nữa. Và em sẽ không bao giờ tỏ ra đường đột hơn với anh lần nữa. Thật đấy!

15 phút sau
Trả lời:
Emmi thân mến, mấy tiếng nữa anh sẽ ngồi trên chuyến tàu đi Hamburg. Anh đi thăm em gái anh, Adrienne, và ở đó đến thứ Ba. Em cùng gia đình đi Croatia, thứ Tư, đúng không? Vậy sau đó chúng mình mới gặp nhau được. Emmi, anh biết, em sốt ruột muốn biết có gì đã xảy ra. Em có quyền được

biết. Còn anh có nhu cầu được kể cho em biết. Thật đấy! Em sẽ được biết, từng chi tiết, anh hứa với em. Ta chỉ cộng thêm cả Hamburg và Croatia vào. Anh phải nhìn sự việc mạch lạc hơn nữa đã. Anh cần một khoảng cách – giữa anh và Pamela, giữa anh và anh. Không giữa anh và em, Emmi, tin anh đi, không giữa anh và em!

8 phút sau

Trả lời:

Leo yêu, khoảng cách giữa anh và em đằng nào cũng không thể lớn hơn nữa mà. Leo, anh làm em phát điên với những lần trì hoãn, chối từ, an ủi và im lặng đổi ý, hết lần này đến lần khác! Hôm nào em từ Istria quay về, có thể anh sẽ công bố lễ đính hôn với "Pam" cũng nên. Nhưng tiếc thay, anh sẽ không báo được cho em biết "chi tiết" nào trong quyết định đó. Vì trước tiên anh sẽ "phải nhìn sự việc mạch lạc hơn nữa đã". Leo, em không muốn nữa! Đừng giận: bất kỳ anh còn đợi gì lần này để nói với em gì đó tử tế về mình, em không đợi cùng nữa. Em đã đợi từ khi biết anh. Trong hai năm rưỡi qua em đã đợi nhiều gấp ba lần so với 33 năm trước đó. Giá mà em được biết là đợi gì! Em đã đợi đến phát ngán. Em đã hết kiên nhẫn để đợi thêm một giây nữa. Xin lỗi! (Vâng, bây giờ anh sẽ im lặng và làm mình làm mẩy).

1 phút sau

Trả lời:

Không, Emmi, anh không im lặng và anh không làm mình làm mẩy. Anh đi Hamburg. Và sẽ quay về. Và viết cho em. Và sẽ không công bố lễ đính hôn. Thân ái. Leo.

Chương mười_sáu

5 ngày sau
Chủ đề: Chia tay Pamela
Chào em, Emmi thân mến. Gửi lời chào từ tầng thượng 15 tới Địa Trung Hải! Anh về nhà rồi. Anh đây. Anh lại là anh. Anh ngồi ngoài sân thượng, trước mặt là laptop. Sau lưng anh – một căn hộ đực rựa trống trải đến thảm hại, mới bị một phụ nữ rũ áo đứng dậy bỏ đi.

Hôm qua anh gọi điện thoại cho cô ấy. Cô ấy đã về tới nơi an toàn, ở Boston đang mưa. Lạ thế, bọn anh lại chuyện trò được với nhau, tuy sượng sùng, họng khô đắng, nuốt nước bọt còn khó, cố nén nấc, nghiến răng, nhưng nói chuyện được. Mới trước đây một tuần bọn anh đã lập một kỳ tích: cùng lúc rời nhau, không báo trước, và không nêu lý do. Anh mở đầu: "Pamela, anh nghĩ là chúng mình nên". Pamela nói hết câu: "Chấm dứt. Anh nói đúng!"

Bọn anh không nợ gì nhau, bọn anh cùng thất bại, tròn trịa, lịch thiệp, hoàn hảo về hình thức, tối ưu trong xử thế, "cùng nhịp". Bọn anh trưng ra cho nhau xem sự thất vọng của mình, ném nó thành một đống rồi chia tay công bằng. Mỗi người nhận một nửa của mình. Rồi chia tay nhau. Phút cuối bọn anh ôm nhau, hôn nhau, vỗ lên vai nhau. Và cùng nghĩ mà không nói ra: "Cho gửi lời phân ưu". Ai cũng khóc vì bị nước mắt người kia làm xúc động. Như một đám tang, khi người ta mất một người họ hàng chung. Mà cũng đúng! Duy chỉ mỗi người gọi một tên khác. Đối với Pamela đó là lòng tin, đối với anh là ảo tưởng. (Còn tiếp. Anh gửi thư này đi đã, và đi pha cà phê. Lát nữa nhé!).

10 giây sau
Chủ đề: Tự động trả lời thư khi đi nghỉ
TÔI ĐI NGHỈ VÀ SAU 23/7 MỚI MỞ HỘP THƯ.

CHÀO THÂN ÁI, EMMI ROTHNER.

30 phút sau
Trả lời:
Anh đã phỏng đoán chính xác, Emmi. Và thế là tốt! Anh hoàn toàn không biết em có muốn nghe không. Vậy là sớm nhất là một tuần rưỡi nữa anh mới biết. Không sao, em yêu, thế thì anh càng mạnh dạn lôi thêm chuyện ra kể:

Pamela là phụ nữ đầu tiên không làm anh nhớ đến em, không bị anh lấy em ra làm thước đo, không có gì giống em – mong ước ảo của anh, và mặc dù vậy đã hấp dẫn anh. Anh nhìn thấy nàng và biết ngay sẽ phải say mê nàng. Đó là một lầm tưởng, một quyết định sai: động thái "phải", kế hoạch, chủ ý, nỗ lực khẩn thiết của anh. Anh bay bổng với ý nghĩ sẽ yêu nàng. Anh tưng bừng trong ý nghĩ đó. Cho đến phút cuối, anh làm tất cả vì thế. Chỉ một việc không làm: anh không bao giờ soi lại xem mình có làm thật không.

Có ba giai đoạn với Pamela. Bốn tháng ở Boston: đó là thời gian đẹp nhất của anh với nàng, đó là thời gian CỦA ANH với nàng, anh không muốn đánh mất đi dù chỉ một ngày trong đó. Mùa hè vừa qua, khi anh từ Mỹ quay về nhà, thì em xuất hiện, Emmi. Lại lần nữa. Hay vẫn từ xưa: EM! Những cái tủ đầy ắp cảm xúc được cất giấu cẩn thận. Anh đã ngây thơ nhường nào khi tin rằng chúng sẽ tự biến đi. Em đã chóng gợi anh nhớ rằng không thể có kết thúc mà thiếu mở đầu. Chúng mình gặp nhau. Anh đã thấy em. THẤY EM! Hồi ấy anh nên nói gì với em? Hôm nay anh nên nhận định ra sao? Hồi ấy anh đang trong giai đoạn hai với Pamela: một mối quan hệ từ xa, gián đoạn bởi những chuyến thám hiểm kỳ thú và từng đợt khát vọng mãnh liệt hướng đến một cuộc sống lứa đôi bền vững rất bình thường, mua bánh mì và sữa, thay túi lọc trong máy hút bụi. Anh đã giết thời gian bằng gì trong khi đợi tương lai? Bằng em, Emmi. Anh đã bên cạnh ai bên ngoài khái niệm không gian? Cạnh em, Emmi. Anh đã sống với ai trong nội tâm bí mật của mình? Với em, Emmi. Lúc nào cũng chỉ với em. Và lúc này những hình dung đẹp nhất của anh cũng có một khuôn mặt. Khuôn mặt em. Rồi Pamela đến, và ở lại. Giai đoạn ba. Anh nhấn công tắc chính trong đầu: tắt Emmi, bật Pamela – một hành vi bạo liệt. Tuyệt đối tập trung vào "người phụ nữ của đời mình", người được chọn, người được yêu. "Ảo tưởng toàn năng" hiện thực. Em đã cho anh ám hiệu ấy, anh tin rằng nhờ vậy anh đã tiến xa hơn cái gọi là "hôn nhân duy lý" của Bernhard và em. Cũng có thể anh chỉ muốn chứng minh cho em thấy. Anh cố gắng làm đủ mọi thứ để Pamela được hạnh phúc. Thoạt tiên nàng thấy được mơn trớn và âu yếm. Bản thân anh cũng vui sướng, đó là một đòn đánh lạc hướng khéo léo, một trị liệu pháp hữu hiệu bằng công việc: chớ tự soi vào lòng mình, chớ nghĩ quá nhiều đến Emmi. Mỗi e-mail, một ý nghĩ sâu kín đến em lập tức phải được bào chữa và bồi thường bằng một nghĩa cử biểu hiện sự gắn kết với Pamela. Qua đó anh trấn an lương tâm đang vò xé của mình. Rồi thì, nàng không ấn tượng lâu vì những thề thốt yêu đương trào dâng của anh. Chẳng mấy chốc nàng ngơ ngác, thấy phải chịu áp lực, bị dồn vào chân tường. Nàng cần không gian tự do, cần nơi để vùng vẫy, cần một nơi trú ẩn với lợi thế gần nhà. Chỉ có một nơi như thế thôi: Boston. Ở đó anh nhìn thấy cơ may duy nhất, ngõ hầu thực hiện ảo tưởng của mình.

Em biết các e-mail của anh. Kỳ-nghỉ-thăm-dò của anh và nàng đủ hay để anh huyễn hoặc mình muốn thử với nàng ở Bờ Đông đất Mỹ. Đầu năm tới bọn anh dự tính "xuất dương", mọi thứ đã chuẩn bị, công việc và nhà ở có triển vọng. Nhưng sau đó, nhưng sau đó, nhưng sau đó. (…) Hừm. Sau đó anh kể cho nàng về em. Emmi.

Chúc em những phút tuyệt đẹp bên bờ biển! Leo.

8 tiếng sau

Trả lời:

Vì sao anh kể về em với cô ấy?

Hôm sau

Chủ đề: Điểm chạm

Emmi thân mến, thật tuyệt khi được thấy em ở phong độ đỉnh như vậy. Rõ ràng không khí ở Croatia và dưới hầm kích động mạnh mẽ mạch máu mẫn cảm của em.

1) vì sao anh kể với Pam, nghĩa là Pamela, về em? Anh buộc phải kể. Ở một điểm nhất định anh không thể dừng lại được. Đó là điểm CỦA EM, Emmi! Anh đã có lần xác nhận nó và miêu tả như sau: "trong lòng bàn tay trái của anh, gần chính giữa, chỗ đường Sinh bị các nếp nhăn sâu cắt ngang và rẽ

về hướng động mạch". Đó là điểm mà em vô tình chạm vào hôm chúng mình gặp nhau lần thứ hai. Nó sẽ là điểm-cảm-nhận-Emmi tối hậu của anh, và sẽ tồn tại mãi mãi.

Mấy tháng sau, trong cuộc gặp năm phút đình đám vào buổi tối trước hôm Pamela đến nơi, em đã để lại cho anh "kỷ vật" của em, "quà tặng" của em. Lúc đó em có ý thức được tầm cỡ của nghĩa cử ấy không? Em có hình dung ra là đã gây ra xáo động nào không? "Yên nào!" em thì thào. "Đừng nói gì nữa, Leo! Đừng nói gì cả!" Em nắm tay trái anh, đưa nó lên miệng và hôn lên điểm chạm của chúng mình. Em còn lấy ngón cái cọ khẽ lên nó một lần nữa. Lời em khi chia tay: "Em đi nhé, Leo. Tạm biệt. Đừng quên em!". Và cửa khép lại. Anh đã tái tạo cảnh đó hàng trăm lần, đã tưởng tượng lại nụ hôn của em lên chấm đó hàng nghìn lần. Do khả năng miêu tả trạng thái xúc động nhục thể không phải là thế mạnh của anh, anh sẽ thôi không kể lại tâm trạng của anh khi đó nữa.

Gì thì gì, từ đó anh không thể gần gũi Pamela mà không cảm thấy chấm đó của em, không đồng thời nghĩ đến em, không cảm thấy em, Emmi. Thế là lý thuyết về lừa dối mà anh vẫn to mồm tuyên bố đã phá sản thảm hại. Em còn nhớ anh đã viết gì cho em không? "Cảm xúc của anh cho em không làm giảm chút nào cảm xúc của anh đối với cô ấy. Chúng không liên quan đến nhau. Chúng không ganh đua với nhau." Vớ vẩn! Ngu xuẩn! Bị thực tế vượt mặt! Bị một chấm bé xíu lật tẩy! Một thời gian dài anh nhất định không chịu nhận ra bàn tay trái của mình ngày càng xa lánh Pamela. Anh không muốn thấy nó có ý chống lại, kiên quyết tìm cách bảo vệ bí mật bằng cách giấu chấm ấy trong nắm đấm.

Rồi cũng đến lúc Pamela phải nhận ra điều đó. Tối hôm ấy Pamela nhất định chụp lấy bàn tay trái của anh đang tỏ thái độ cự tuyệt, nghiến răng cậy nắm đấm của anh ra, biến hành động ấy thành một trò chơi, cười gượng gạo, cố sức mạnh hơn, đè cả đầu gối lên cánh tay anh. Thoạt tiên anh còn lấy sức cự lại. Nhưng cuối cùng anh cũng phải chịu thua, không thể giấu mãi bí mật lớn của chúng mình giữa năm ngón tay. Anh giật tay anh ra khỏi vòng vây, xòe nắm đấm, giơ tay ra trước mắt nàng và thú nhận một cách bực bội – đồng thời cảm thấy khốn cùng, bạc nhược, nhục nhã, cáu giận, đại bại: "Đây, xem đi! Em đã vừa lòng chưa?". Pamela giật mình hỏi anh, chuyện gì đã đột ngột xảy ra với anh, liệu nàng đã nói gì hay làm gì không phải. Anh chỉ xin lỗi thôi. Pamela hoàn toàn không hiểu anh xin lỗi về chuyện gì. Lúc đó anh không thể làm gì khác: anh kể cho nàng về em.

Thực tình anh chỉ định thốt ra tên em để xem tâm trạng mình ra sao khi nói. Anh lấy truyền thuyết cỏn con về sức mãnh liệt của con sóng thứ bảy làm cớ, để nói rằng, mới đây có người kể cho anh chuyện đó – "người ấy là Emmi, một cô bạn thân". Tức thì Pamela dỏng tai lên và hỏi: "Emmi? Là ai? Anh quen cô ấy thế nào?" Như cửa xả lũ được mở, tất cả trong anh ào ra, lâu cả tiếng đồng hồ, cho đến khi mọi chuyện về chúng mình được kể hết. Quả thực, như một minh chứng, đó là một trong những con sóng thứ bảy dâng trào, tung bọt, nhấn chìm tất thảy, như em đã miêu tả. Một con sóng xuất hiện chỉ để lật đổ, để kiến tạo cảnh trí mới, để sau đó không còn gì còn giống như trước nữa.

Chúc em buổi sáng bơi lội thoải mái! Leo.

3 tiếng sau

Chủ đề: Chia tay

2) sau đó là gì ư? Không nhiều. Nước triều rút. Gió tắt. Im lặng. Bối rối. Lắc đầu. Ngờ vực. Lạnh lẽo. Run rẩy. Rúng động. Câu hỏi đầu tiên của nàng: "Vì sao anh kể những chuyện đó với em?". Anh: "Anh nghĩ là đã đến lúc em nên được biết". Nàng: "Vì sao?". Anh: "Vì chuyện đó đã từng là một phần của đời anh". Nàng: "Chuyện đó?". Anh: "Emmi". Nàng: "Đã từng?". Anh im lặng. Nàng: "Chuyện đó đã

khép lại với anh chưa?". Anh: "Bọn anh trở thành bạn bè, viết e-mail cho nhau, thỉnh thoảng. Cô ấy lại hạnh phúc bên chồng". Nàng: "Còn nếu cô ấy không hạnh phúc thì sao?". Anh: "Có chứ". Nàng: "Anh vẫn yêu cô ấy chứ?". Anh: "Pamela, anh yêu em! Anh cùng đi Boston với em. Chưa đủ là bằng chứng hay sao?". Nàng mỉm cười và hờ hững vuốt tay lên sau đầu anh. Anh có thể đoán ra những ý nghĩ trong đầu nàng.

Rồi nàng đứng dậy đi ra cửa. Còn quay lại lần nữa. Và nói: "Cho em hỏi một câu cuối: chỉ vì cô ấy mà nay có em?". Anh chần chừ, nghĩ một lát, và nói: "Pamela, chuyện gì cũng có tiền vận. Chẳng có gì đơn thuần sinh ra từ chính nó". Và nàng ra khỏi phòng. Đề tài này thế là chấm dứt với nàng. Anh cố vài lần bắt lại chuyện cũ với nàng. Anh muốn được giãi bày, và cũng sẵn sàng hứng một cơn bão tố để sau đó một buổi ban mai trong trẻo có cơ bừng sáng. Vô ích. Pamela chặn đứng mỗi cuộc chuyện trò. Không cãi vã, không hờn trách, không nặng lời, không cả đến một ánh mắt giận dữ. Không, không hề có lấy một ánh mắt nữa, chỉ còn những làn đạn sạt qua tai. Giọng nàng như từ băng thu âm phát ra. Tay nàng chạm nhẹ mà đau đớn, càng nhẹ càng đau. Bọn anh cứ thế sống tiếp như không có gì xảy ra. Bọn anh cắn răng cho trôi qua mấy tuần lễ liền, cùng nhau, bên nhau, đồng hành, đồng nhịp. Cho đến khi, rốt cục, anh ngộ ra: anh không chỉ kể cho Pamela chuyện ngày xưa của em. Mà anh đã đồng thời kể cả chuyện ngày xưa của nàng và của anh. Và anh đã kể đến hồi chót.

Sót lại – chỉ còn là cuộc chia tay.

Sáng sớm hôm sau

Chủ đề: Buồn lắm lắm lắm!

Chào Leo, ước gì em làm được một trò ngớ ngẩn gì đó để chúng mình tạm quên đi nội dung e-mail anh gửi. Nhưng lần này em bó tay. Em vốn ghét những chuyện không có hậu, vào lúc sáng sớm lại càng ghét hơn. Anh đã làm em rơi nước mắt, và em không cưỡng lại nổi.

Cạnh em có một gã vạ vật qua đêm, hắn xỏ cái khuyên to tướng phía trên lông mày, thậm chí còn thông cảm với em và dụi đi điếu thuốc đang hút dở. Leo, em thấy tất cả, những gì anh kể và cách anh kể cho em, buồn lắm lắm lắm! Em thương anh vô, vô, vô hạn! Nếu được, em sẽ rất, rất, rất muốn được ôm anh vào lòng và không bao giờ buông ra nữa. Anh là một người vô, vô, vô cùng đáng yêu! Và mặc dù vậy, trong chuyện tình ái anh vô, vô, vô cùng kém cỏi. Anh làm gì cũng luôn luôn vào thời điểm sai, và nếu vào đúng thời điểm thì chắc chắn anh không làm gì hoặc làm sai. "Pam" và anh cộng lại – sẽ chẳng là gì cả. Em biết ngay khi nhìn thấy cô ấy. Cùng đi chơi golf thì được, đúng vậy, đi thăm họ hàng ở Boston, ăn gà tây vào dịp Giáng sinh, có thể thỉnh thoảng làm tình (nếu không tránh khỏi) – thì em hiểu được. Nhưng chung sống thì không!

Thế nhé, bây giờ em phải nhanh chóng định thần. Fiona đợi trước cửa. Nó muốn cùng em đi mua sắm ở làng chài. Cũng sắp là một chương bi kịch. Hẹn chóng gặp lại, anh yêu. Emmi.

2 ngày sau

Chủ đề: Câu hỏi thứ ba

3) mọi chuyện tiếp diễn ra sao ư? Anh chịu, Emmi thân mến ạ. Anh đang cố phác thảo chương trình nửa năm tới. Nếu em có gợi ý gì tích cực thì cho anh biết nhé. Có thể anh sẽ trụ hết mùa hè ở Hamburg, chỗ em gái anh, và ngồi bên bờ Baltic đợi con sóng thứ bảy ào tới. Dù thế nào thì em cũng không có lý do để buồn hay lo lắng cho anh. Tuy anh cảm thấy khá trống trải, nhưng anh hài lòng thấy mình đúng là mình. Anh không thấy nhiều, nhưng những gì anh nhìn thấy đều mạch lạc. Ví dụ: anh thấy

em – trong quán cà phê tầng hầm và ngoài bãi biển, mặc bikini xanh lá cây. (Đừng làm anh thất vọng và nói là nó màu xanh lam!)

Nếu anh đếm đúng thì em và gia đình còn năm ngày nghỉ nữa. Anh mong em được thanh thản tận hưởng những ngày ấy. Anh sẽ góp phần mình vào đó bằng cách vùi đầu vào chồng bản thảo bị dồn đống ở đây và chỉ viết thư cho em sau khi em đã về nhà. Cảm ơn, vì – tai em, mắt em, điểm chạm của em. Vì em! Với anh, em quan trọng không thể tả bằng lời. Không, không, không thể tả nổi! Leo.

3 tiếng sau

Trả lời:

Vâng, nhất định, Leo, em có một gợi ý nóng hổi cho anh đây. Anh nên bổ sung vào bản phác thảo được đấy: thứ Năm tuần tới, 19 giờ 30, nhà hàng *Impressione*, 2 chỗ đặt trước cho Emmi Rothner. Em vui lắm! Và dù có trống trải đến mấy chăng nữa: anh hãy để cuộc gặp mặt này diễn ra! Xin anh, xin anh, xin anh! Hôn anh từ trong hầm. Emmi.

TB: Đoán suýt trúng. Bikini của em màu trắng và nâu. Hôm nay em sẽ mặc chiếc màu xanh lá cây. Để anh nhìn thực sự mạch lạc, khi anh nhìn em!

3 ngày sau

Chủ đề: Impressione.

Chào Leo, anh chưa nói đồng ý với ngày thứ Năm. Em không muốn thúc anh, em chỉ muốn biết vì sao em lăn ra nắng mỗi ngày một tiếng, giữa đám người nằm ườn trên ghế gấp mà cho đến trước đây một tuần em vẫn lấy làm thương hại vì sự lười nhác đến ngu xuẩn của họ. Thân ái. Emmi.

TB: Gửi anh lời chào của người-nhện-Jonas-Rothner! Nó cá với em rằng anh chơi trò lướt ván có dù kéo có hạng. Em thì đoán anh là người thích đi dạo bãi biển, tìm ốc và sưu tầm đá.

Hôm sau

Chủ đề: Thú nhận

Emmi thân mến, anh không muốn viết thư này làm phiền em trong kỳ nghỉ, nhưng anh thú nhận là anh sợ đến gặp em.

4 tiếng sau

Trả lời:

Có gì đâu mà sợ, Leo. Đó là cuộc gặp thứ sáu của chúng mình. Cuộc thứ bảy mới nguy hiểm. Vả lại – em đang chỉnh lại bảng xếp hạng đàn ông khêu gợi nhất vũ trụ của em: đàn ông lái xe đua, đàn ông đi hội chợ du lịch, đàn ông đi xăng-đan, đàn ông uống bia lễ hội, đàn ông dỗi và – đàn ông sợ sệt. Hẹn chóng gặp lại. Emmi.

3 phút sau

Trả lời:

Emmi thân mến, em mong chờ gì ở "buổi tối Italia" của chúng mình? Anh biết, em đã quá thuộc câu hỏi này, nhưng trước mỗi lần gặp nhau anh lại không lờ nó đi được. Đặc biệt là lần này.

2 phút sau

Trả lời:

Em mong chờ

1) món Antipasti di pesce

2) món Linguine al limone

3) món Panna Cotta

4) món ăn kèm, khai vị, song song, sau đó, giữa bữa, và cùng rượu vang: Leo!

5) liên tục ở phía đối diện em, phát ngôn, lắng nghe, quan sát, trong tầm tay, gần như đầu gối chạm đầu gối: Leo!

(Nếu anh hứa là – ngược với thói quen thường khi – không suy nghĩ quá lâu và trả lời tắp lự, thì em sẽ cắn răng đợi thêm vài phút trong địa ngục mù mịt khói này).

1 phút sau

Trả lời:

Em sẽ gặp anh khác hẳn với từ trước đến nay?

30 giây sau

Trả lời:

Leo, chuyện đó không thể đem ra hỏi. Mà nó tự diễn ra. Vả lại, chúng mình gặp nhau mỗi lần một khác.

40 giây sau

Trả lời:

Anh định nói là vì Pamela.

2 phút sau

Trả lời:

Em biết rõ ý anh. Còn ý em là, em sẽ không gặp anh khác với mọi lần chỉ vì anh. Hay vì em. Hay nói khác đi là: nếu anh gặp em khác trước thì em sẽ gặp anh khác trước. Và vì cho đến nay anh luôn gặp em khác trước, nên lần này anh cũng sẽ gặp em khác trước, và em cũng lại gặp anh khác trước. Ngoài ra, mình chưa đi ăn cùng nhau bao giờ. Riêng vì anh ăn mà anh sẽ gặp em khác mọi lần. Và em sẽ phản ứng bằng cách ăn chống trả, em hứa với anh như vậy! Em đã được phép chui ra khỏi hầm để đón ánh nắng chưa?

3 phút sau

Chủ đề: Em được phép?

Nghĩa là em được phép ra nắng? Vậy thì em đi nhé. Tạm biệt, Leo. Về đến nhà em sẽ viết cho anh. Hôn anh. Emmi.

Đồng thời

Trả lời:

Tất nhiên. Hẹn chóng gặp lại. Viết cho anh khi em về đến nhà nhé. Thân ái. Leo của em.

3 tiếng sau

Chủ đề: Bikini đẹp lắm

Anh thích bikini này. Anh thích em mặc xanh lá cây!

Hôm sau

Trả lời:

Anh liều nhỉ!

2 ngày sau

Chủ đề: Anh viết trước

Chào Emmi, nhiệt liệt đón chào em về nhà! Em hãy gạch anh ra khỏi "Bảng xếp hạng đàn ông khêu gợi". Anh vui mừng đợi đến tối mai, bảy rưỡi, ở nhà hàng Italia. Anh thấy người nhẹ nhàng. Anh hoàn toàn không ngại cuộc gặp mặt này có thể không đạt (đạt mong đợi của chúng mình). Leo.

3 tiếng sau

Trả lời:

Một Leo mới: nhanh thoăn thoắt, liều chết, khao khát, sẵn sàng làm mọi việc! (Cảm ơn khẩu hiệu chào đón dễ thương. Và EM mới vui mừng chứ!).

4 phút sau

Trả lời:

Một Emmi cũ: về đến nơi an toàn! (Cảm ơn vì "EM" và "chứ!").

Sáng hôm sau

Chủ đề: Vẫn khỏe?

Emmi thân mến, chuyện tối nay vẫn không đổi chứ?

30 phút sau

Trả lời:

Đúng thế, tất nhiên, Leo thân mến. À, suýt nữa quên bẵng đi, không nói cho anh biết: Bernhard và bọn trẻ sẽ đến cùng. Anh thấy có nên không?

10 phút sau

Chủ đề: Đùa!

Leo, em nói đùa đấy! Đùa đấy! Đùùùùùùùùùa đấấấấấấấy!

3 phút sau

Trả lời:

Chắc tối nay vui lắm đây! Tốt nhất là anh không viết tiếp nữa. Hẹn chóng gặp nhau. Leo.

1 phút sau

Trả lời:
Em vui mừng đợi gặp anh!

30 giây sau
Trả lời:
Còn anh vui mừng đợi gặp em!

Chương mười bảy

Sáng sớm hôm sau
Chủ đề:
Ngủ đẫy giấc rồi chứ?

5 phút sau
Trả lời:
Anh đã đi ngủ đâu. Quá nhiều hình ảnh trong đầu, và nghiện, liên tục và liên tục ngắm chúng. Em cảm thấy trong người thế nào, em yêu?

1 phút sau
Trả lời:
Em chỉ có thể chúc anh cảm thấy trong người tương tự như em, anh yêu.

2 phút sau
Trả lời:
Nhân gấp đôi cường độ cảm xúc của em lên, thì em sẽ cảm thấy trong người gần gần như anh, Emmi.

3 phút sau
Trả lời:
Chia đôi ra, rồi nhân với bốn: em cảm thấy trong người như thế đấy! Vì sao anh không hỏi em có lên nhà anh không?

50 giây sau
Trả lời:
Một phần vì em có thể nói "không", Emmi.

40 giây sau
Trả lời:
Thật à, em có thể nói thế à? Trông em tối qua có vẻ như nói "không" hay sao?

1 phút sau
Trả lời:
Ai nói "không", trông người ấy trước đó hiếm khi có vẻ sẽ nói "không". Nếu ngược lại thì đã không bị hỏi.

40 giây sau

Trả lời:

Đó là báo cáo của một người rất hiểu phụ nữ, tên là Leo, dựa trên bề dày kinh nghiệm. Và sau khi bị nghe một trăm lần "không", mặc dù trước đó phụ nữ trông không có vẻ sẽ nói "không", bây giờ người ấy không hỏi nữa.

30 giây sau

Trả lời:

Tối qua chắc có lẽ em nói "không", đúng không, Emmi?

40 giây sau

Trả lời:

Và chắc anh hoàn toàn không phản đối, nếu em lên nhà anh, đúng không, Leo?

30 giây sau

Trả lời:

Sao em lại tin thế?

40 giây sau

Trả lời:

Ai hôn và… nói thế nào nhỉ… "ôm" như thế, người ấy không phản đối.

50 giây sau

Trả lời:

Suy luận của một người chinh phục đàn ông tên là Emmi, dựa trên vô số lần thử nghiệm.

40 giây sau

Trả lời:

Vậy là tối qua anh muốn em lên nhà anh?

20 giây sau

Trả lời:

Tất nhiên.

30 giây sau

Trả lời:

Sao anh không hỏi em? Lẽ ra em đã đồng ý. Thật đấy!

30 giây sau

Trả lời:

Thật hả? Tiếc ghê!

50 giây sau

Trả lời:

Nhưng cảnh diễn ra trước cửa nhà cũng không dở, anh yêu ạ. Em đã biết nhiều cảnh âu yếm trước cửa nhà. (Thú thực là chủ yếu trên phim). Hiếm có cảnh hay và lâu. Hôm qua cảnh đó tuyệt đối không dài. Em cảm thấy mình như ở tuổi mười bảy.

40 giây sau

Trả lời:

Một buổi tối đầy mãnh lực, em yêu!

50 giây sau

Trả lời:

Đúng, đầy mãnh lực, đúng thế! Chỉ có một điều em không hiểu, anh yêu ạ.

30 giây sau

Trả lời:

Đó là gì, em yêu?

20 giây sau

Trả lời:

Sao anh có thể, sao anh có thể, sao anh có thể?

30 giây sau

Trả lời:

Nói đi chứ!

40 giây sau

Trả lời:

Sao anh có thể bỏ mứa bốn trong số bảy miếng Penne Asparagi e Prosciutto thiên thần trong nước sốt chanh?

50 giây sau

Trả lời:

Anh để lại cho em đấy chứ!

30 giây sau

Trả lời:

Em nhiệt liệt tuyên dương anh.

50 giây sau

Trả lời:

Thế nhé, Emmi yêu quý. Bây giờ anh tắt máy, nhắm mắt, dừng thời gian lại và nằm mơ – chuyện đó, và nhiều hơn thế nữa. Hôn em!

40 giây sau

Trả lời:

Ngủ ngon nhé, anh yêu dấu! Tối nay em sẽ viết cho anh những gì em nhớ ra. Hôn trả lại! Không, không

trả lại. Anh nhận một nụ hôn riêng. Nụ hôn của anh thì em giữ lại. Không dễ gì nhận được những nụ hôn như của anh.

9 tiếng sau

Chủ đề: Đáng chú ý

Leo thân mến, anh đã tỉnh chưa? Thế này nhé: tối qua anh không đả động một lần duy nhất đến cái tên "Bernhard".

40 giây sau

Trả lời:

Cũng giống em, Emmi.

50 giây sau

Trả lời:

Về mặt này thì em biết tự chủ. Nhưng em không quen điểm đó ở anh, anh yêu ạ.

8 phút sau

Trả lời:

Có lẽ em sẽ phải (hoặc nên) làm quen hiện tượng đó, em yêu ạ. Đôi khi anh cũng học được thêm kiến thức mới: Bernhard là chuyện em, không phải chuyện anh. Bernhard là chồng em, không phải chồng anh. Khi em hôn anh, đó là lương tâm em, không phải lương tâm anh. Hoặc không có lương tâm nào ở đây, vì Bernhard biết về chúng mình… hay lẽ ra ít nhất cũng phải biết… hay phải dự tính đến… hay có thể suy luận ra… hay: chịu, anh không nhớ rõ cách hiểu của em về lý trí và cởi mở nữa, anh đã mất cái nhìn bao quát rồi. Không, hơn thế nữa, anh đã mất sự chú tâm: anh không muốn khi nghĩ đến em mà lại phải nhảy qua một rào cản vĩnh cửu tên là Bernhard nữa. Khi nghĩ đến em, anh cũng không phải cắn rứt lương tâm trước Pamela nữa. Anh nghĩ đến em nếu anh muốn, bất cứ khi nào và theo kiểu nào, như anh muốn. Không gì cản nổi anh, không ai kìm hãm được anh. Em có biết cảm giác tự do đó mãnh liệt đến mức nào không? Cuộc gặp mặt hôm qua của chúng mình như một bước đột phá về lượng đối với anh. Anh đã thành công khi nhìn em: cứ như em chỉ tồn tại cho mình anh, cứ như em được phát minh ra chỉ để dành cho anh, cứ như nhà hàng Italia nọ được khai trương riêng cho hai chúng mình, cứ như người ta chủ ý đóng cái bàn ăn như vậy để đùi mình chạm nhau dưới gầm, cứ như cây kim tước trước cổng nhà được trồng riêng cho chúng mình, trước đây hai chục năm, với tầm mắt nhìn xa trông rộng thông thái, thấy trước nó đâm hoa, đúng vào lúc – hai chục năm sau – chúng mình đứng đó hôn nhau và quấn quýt lấy nhau.

7 phút sau

Trả lời:

Anh đã nhìn tuyệt đối chính xác, anh yêu. HÔM QUA EM CHỈ Ở ĐÓ VÌ MỘT MÌNH ANH MÀ THÔI! Và ánh mắt của anh, ánh mắt đã thu tóm em và chỉ mình em và để mọi thứ xung quanh biến mất, ánh mắt đã nhìn thấy cây kim tước vàng được trồng cho chúng mình, thấy thế giới được tạo ra cho chúng mình, ánh mắt ấy, xin anh, xin anh, xin anh hãy ghi lòng tạc dạ! Anh hãy rèn luyện nó trước khi đi ngủ, hãy lặp lại nó khi tỉnh dậy, hãy tập luyện nó trước gương! Anh nên sử dụng nó dè sẻn, đừng phung phí nó cho ai khác, hãy giữ gìn nó, không để bàn tay lạ và nắng chói chang chạm đến, đừng để nó sa vào hiểm nguy, hãy cẩn trọng chớ để nó gãy hỏng khi chuyên chở. Và khi nào mình gặp lại nhau,

anh hãy tung nó ra! Vì, anh yêu, ánh mắt ấy sẽ hạ gục em, nó làm em phát rồ dại! Chỉ vì mình nó là em thấy bõ công hai năm rưỡi đợi e-mail của anh. Leo, chưa người nào từng nhìn em như thế.

Như thế, như thế, như thế. Vâng. Đúng như thế đó. Đó là điều em muốn nói với anh. Thực ra là một câu khen ngợi đấy, một khen ngợi cỏn con, cưng ạ. Anh có nhận ra không?

10 phút sau

Trả lời:

Emmi yêu quý, nghe đây, hôm nay ta nên ngừng tay thôi. Không có thể đẹp hơn được nữa. Và chỉ có thể giữ được vẻ đẹp ấy khi chúng mình kín tiếng một đêm. Anh hôn em! Leo của em. (Bây giờ anh đi tập ánh-mắt-thế-đấy-thế-đấy-thế-đấy đây).

Chương mười tám

Tối hôm sau

Chủ đề: Câu hỏi

Hỏi người kín tiếng để giữ vẻ đẹp: anh nghĩ là anh còn im lặng bao lâu nữa để giữ vẻ đẹp cho "chúng mình"?

20 phút sau

Trả lời:

Hỏi người phá sự im lặng giữ đẹp: chuyện chúng mình sẽ tiếp diễn ra sao?

3 phút sau

Trả lời:

Phụ thuộc vào anh, Leo yêu quý.

50 giây sau

Trả lời:

Vào em nhiều hơn chứ, Emmi yêu quý?

1 phút sau

Trả lời:

Không, anh yêu, anh nhầm tai hại, và nhầm lẫn đó đã theo chân anh suốt con đường dài của anh, đó là con đường đã dẫn dụ anh tới Boston, nó vẫn nguyên vẹn khi anh đã quay về, nhanh chóng hòa hợp tình thế để rồi gắn chặt vào con người anh. Leo, nó dính như keo vào người anh. Đã đến lúc anh rũ bỏ nó đi được rồi!

40 giây sau

Trả lời:

Em tưởng tượng ra chuyện gì vậy? Anh có nên hỏi em đêm nay đến chỗ anh và ngủ ở chỗ anh?

50 giây sau

Trả lời:

Leo yêu quý của em, vấn đề không phải là em tưởng tượng ra chuyện gì, vì đằng nào em cũng biết rồi, còn anh thì không thể tưởng tượng nổi em có thể tưởng tượng ra được những gì, nói chung, từ hôm qua. Song lần này rõ ràng vấn đề là: anh tưởng tượng ra chuyện gì. Và, không: xin anh đừng hỏi em về đêm nay!

20 giây sau

Trả lời:

Tại sao không?

40 giây sau

Trả lời:

Vì em sẽ phải nói "không".

40 giây sau

Trả lời:

Vì sao em sẽ phải nói "không"?

50 giây sau

Trả lời:

Vì, vì, vì. Vì em không muốn anh tin rằng em muốn chuyện khuất tất với anh. Và, gần như còn quan trọng hơn: vì em không muốn làm chuyện khuất tất với anh! Để làm chuyện khuất tất với nhau thì lẽ ra chúng mình chẳng cần đến hai năm rưỡi và một triệu chữ cái.

30 giây sau

Trả lời:

Nếu em không muốn chuyện khuất tất, thì em muốn gì?

40 giây sau

Trả lời:

Em muốn anh nói ra là ANH muốn gì!

20 giây sau

Trả lời:

EM!

90 giây sau

Trả lời:

Hoan hô Leo! Bộc phát, duy cảm, hoành tráng, lại còn viết hoa nữa chứ. Nhưng, làm gì với EM? Đọc EM? Giữ EM trong trí nhớ? Treo EM trong tủ cảm xúc? Giữ EM như một chấm trong nắm tay? Không

đánh mất EM? Hâm mộ EM? Nhìn EM? Nghe EM? Ngửi EM? Cảm thấy EM? Hôn EM? Túm lấy EM? Quật ngã EM? Làm EM có mang? Nuốt chửng EM?

50 giây sau

Trả lời:

TẤT CẢ VỚI EM! (Trừ "làm em có mang", nhưng tại sao lại không nhỉ?)

1 phút sau

Trả lời:

Được, Leo! Đôi khi trên đỉnh cao của sự lúng túng anh lại thể hiện mầm mống của sự hài hước. Nhưng, hãy thật thà, ai cản anh làm mọi thứ với em như anh muốn? Vậy thì, hãy cho em biết, chuyện chúng ta sẽ tiếp diễn ra sao!

7 phút sau

Chủ đề: Nói!

Leeeeooooo! Nói đi! Bây giờ đừng trở lại im lặng nữa! Nói đi! Viết đi! Anh biết làm mà! Anh làm được đấy! Tự tin đi nào! Anh với tay gần đến đích rồi đấy!

4 phút sau

Trả lời:

Tốt thôi, nếu em muốn đọc bằng được những gì anh muốn, cho dù đằng nào em cũng biết cả rồi: Emmi yêu quý, chúng ta có muốn, không, em có muốn, hay em có thể hình dung được rằng – từ từ, từ từ đã, vấn đề không phải em hình dung ra chuyện gì, mà ANH hình dung ra chuyện gì. Emmi, anh hình dung ra rằng, ước gì anh được thử nghiệm với em!

30 giây sau

Trả lời:

Thử nghiệm gì?

40 giây sau

Trả lời:

Tương lai.

1 phút sau

Trả lời:

"Tương lai" là một phạm trù khó lường. Có lẽ trước tiên ta thử nghiệm "đi với nhau", nghe có vẻ biết điều hơn, có vẻ bớt hoa lá, có vẻ sát thực. Có lẽ thế. Có thể. Hình như vậy.

40 giây sau

Trả lời:

Emmi, anh quá biết vấn đề chủ yếu là EM hình dung ra chuyện gì! Có gì khác biệt giữa ý niệm "đi cùng nhau" của em và "chuyện khuất tất" của anh?

50 giây sau

Trả lời:

Mong đợi, chủ ý, mục đích. Chuyện khuất tất muốn được trải nghiệm. Còn đi với nhau là ở với nhau, để có thể một ngày đẹp trời sẽ sống với nhau.

3 phút sau

Trả lời:

Emmi thân mến, trong trường hợp sống với nhau đến từ ở với nhau sau khi (có ý định) đi với nhau: xin lỗi, bây giờ anh phải hỏi em – Em có thể hình dung… Em có thể chia tay với Bernhard không? Em có thể ly hôn không?

20 giây sau

Trả lời:

Không.

40 giây sau

Trả lời:

Thấy chưa! Thôi quên đi.

30 giây sau

Trả lời:

Leo yêu quý, anh đừng nói: "Thấy chưa! Thôi quên đi", mà hãy hỏi em: "Tại sao không?"

40 giây sau

Trả lời:

Vì sao anh nên hỏi em câu ấy, Emmi?

50 giây sau

Trả lời:

Đừng hỏi tại sao anh nên hỏi em, mà hãy hỏi em, vì sao em sẽ không ly hôn!

30 giây sau

Trả lời:

Emmi yêu quý, anh không cho phép em ra lệnh cho anh phải hỏi em điều gì. Dù anh muốn hỏi gì thì người hỏi vẫn là anh. Vậy thì: vì sao em sẽ không ly hôn?

30 giây sau

Trả lời:

Vì em đã ly hôn rồi.

2 phút sau

Trả lời:
Không.

12 phút sau
Trả lời:
Có. Từ ngày 17/11, đúng 1 giờ 33 phút. Tính tròn số là: từ nửa năm nay. Trong trường hợp anh đã tẩy giai đoạn không vui ấy ra khỏi trí nhớ: đó là thời điểm chúng mình nghỉ viết thư ba tháng, sau khi em đến thăm anh đột ngột lúc nửa đêm, sau khi em thông báo HẾT bằng chữ hoa. Hồi đó em chuyển nơi ở. Hồi đó em kể cho Bernhard biết mọi chuyện về chúng mình (hay về phần thứ hai của câu chuyện mà anh ấy chưa biết). Hồi đó chúng em đã khẳng định chính thức, đồng thuận, không cáo lỗi nhau, rằng cuộc hôn nhân của chúng em không còn hoành tráng như vẫn tưởng, và nó đã chết cứng trong cơ vận tai ương ấy. Hồi ấy chúng em đã rút ra hệ lụy. Hồi đó chúng em ly hôn nhau. Vâng, hồi đó là thế.

Và việc chúng em đã làm là đúng. Và việc chúng em đã làm là tốt. Đau đớn, nhưng chỉ chút xíu thôi. Bọn trẻ chẳng hề nhận ra. Vì không có nhiều thay đổi gì trong các trình tự. Gia đình vẫn được giữ nguyên.

40 giây sau
Trả lời:
Vì sao em giấu anh?

1 phút sau
Trả lời:
Em không giấu anh, Leo, em chỉ không nói cho anh biết. Không phải chuyện rất, rất, rất quan trọng. Kỳ thực chỉ là một động thái hình thức. Một lúc nào đó em cũng muốn nhắc đến, nhưng "Pam" đã xen vào giữa hai chúng mình. Có thể nói là cô ấy đã đứng ngay trước cửa. Và đó không phải là thời điểm thuận tiện cho lắm, em nghĩ bụng.

40 giây sau
Trả lời:
Nhưng Emmi, Bernhard và em, hai người đã có một kỳ nghỉ làm lành đầy thơ mộng bên nhau ở quần đảo Canaria.

30 giây sau
Trả lời:
Đó không phải kỳ nghỉ làm lành đầy thơ mộng, mà là một kỳ nghỉ hài hòa theo thói quen. Đại khái đó là hai khả năng cách xa nhau xa nhất về tình cảm, nếu xét về thang bậc của các kỳ nghỉ tốt. Chúng em đã thanh toán sòng phẳng với nhau.

40 giây sau
Trả lời:

Sòng phẳng đến mức sau đó em lại quay về với anh ấy. Ngày ấy anh thấy đó là dấu hiệu chân thực cho sự gắn kết chặt chẽ giữa hai người.

8 phút sau

Trả lời:

Còn với em ngày ấy thì đó là dấu hiệu chân thực cho năng khiếu đánh giá hoàn toàn sai lệch mọi việc của anh, kể cả khi chúng không thể bị đánh giá sai được nữa! Lời cầu xin của em từ La Gomera không thể rõ ràng hơn nữa. Nhưng anh đã khước từ nó, bằng cách không cho lọt vào tai. Anh đã để mọi con sóng trôi qua, theo truyền thống quen thuộc. Từ ngày chúng mình quen nhau, anh đã bỏ lỡ hết con sóng thứ bảy này đến con sóng thứ bảy khác, anh yêu ạ.

40 giây sau

Trả lời:

Và vì vậy mà em quyết định ngả về Bernhard và lại trở về với anh ấy. Có gì để mà đánh giá sai trong sự kiện đó?

5 phút sau

Trả lời:

Không, Leo. Bernhard và em chỉ tái lập cái cộng đồng cư trú và cộng đồng cứu cánh mang màu sắc gia đình mà thôi. Nhờ vậy em có thể chăm sóc bọn trẻ tốt hơn khi anh ấy đi lưu diễn. Ngoài ra, em không phải ngồi vơ vẩn trong phòng-đợi-Leo và nhìn chằm chằm lên bức tường trắng.

50 giây sau

Trả lời:

Anh đã không được biết điều đó.

30 giây sau

Trả lời:

Em biết.

40 giây sau

Trả lời:

Tuy còn mới mẻ và lạ lẫm đối với anh, nhưng anh thấy trong người khá thoải mái khi được biết điều đó.

30 giây sau

Trả lời:

Em vui cho anh.

3 phút sau
Trả lời:
Bây giờ thì sao?

50 giây sau
Trả lời:
Bây giờ em có đề nghị: em cần một ngụm Whiskey.

30 giây sau
Trả lời:
Và sau đó?

2 phút sau
Trả lời:
Sau đó anh được phép hỏi em có đến với anh không. Từ giờ đến lúc ấy anh có thể bắt đầu tập phóng ánh-mắt-bụi-kim-tước và đếm sóng đi là vừa.

5 phút sau
Trả lời:
Xong Whiskey chưa?

30 giây sau
Trả lời:
Xong.

20 giây sau
Trả lời:
Em đến nhé?

15 giây sau
Trả lời:
Vâng.

30 giây sau
Trả lời:
Thật chứ?

20 giây sau
Trả lời:
Thật.

25 giây sau

Trả lời:
Nhanh nhé.

20 giây sau
Trả lời:
Vâng

Chương mười chín

3 tháng sau
Chủ đề:
Anh có trên mạng không, cưng? Sáng sớm nay em có để quên điện thoại di động ở nhà không? Anh tìm cho em nhé: 1) túi áo khoác trong nhà, 2) quần bò đen (trong giỏ đồ bẩn, hy vọng anh chưa cho vào máy giặt), 3) tủ ngoài hành lang. Hay tốt hơn hết là anh gọi số của em và nghe xem chuông ở đâu.

Hôn anh. E.

2 phút sau
Chủ đề:
Bãi lệnh. Em tìm được rồi. Chờ đón anh mà mừng như điên!! E.

3 tiếng sau
Trả lời:
Em yêu, anh vui sướng khi đọc thư em! Anh vui sướng khi viết cho em! Ta có thể chăm chỉ hơn được đấy. Nghìn nụ hôn. Và nhớ dành bụng về ăn ở nhà nhé! Hẹn lát nữa. Leo.

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

Table of Contents
Chương ba
Chương bốn
Chương năm
Chương sáu
Chương bảy
Chương mười
Chương mười một
Chương mười ba
Chương mười bốn
Chương mười sáu